

סדרת "השוליים"

סכנה בשולי הלהב

אילונה אנדרוז

תרגמה מאנגלית: יעל אכמון

אילונה אנדרוז

סכנה בשולי הלהב

ספר רביעי בסדרת "השוליים"

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

Steel's Edge | Ilona Andrews

Translated by: Yael Achmon

Copyright © 2012 by Andrew Gordon and Ilona Gordon.
Published by arrangement with Nancy Yost Literary Agency

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רווה שמואל
עריכת תרגום: מורן שין
הגהה: צופיה סילברמן
ציור עטיפה: עומרי קורש
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@ahavot.com | www.ahavot.com
אבן יהודה | tdorit@gmail.com | 11, השלום
www.almabooks.co.il | And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel | Email: tdorit@gmail.com ,4050429

All Rights Reserved © 2025 Ahavot Publishing Ltd. | HaEgoz 6,
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel | Email: tdorit@gmail.com ,4050429

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

דאנקורד: 1572-533024
נדפס בישראל תשפ"ה 2025 Printed in Israel

לקוראים שלנו, שנשארו איתנו

פתח דבר

"הגבירה?"

שרלוט נשאה מבט מספל התה שלה והסתכלה על לייסה.
הילדה החזיקה מעטפה עשויה נייר עבה וכבד.
"זה הגיע בשבילך."

כאב פתאומי פילח את חזה של שרלוט, כאילו משהו חיוני
נשבר בתוכה. היא הרגישה קפואה וחסרת מנוח. אלה חדשות
רעות. חדשות טובות היו מגיעות בשיחת איתור. היא נתקפה
דחף למעוך ולמולל את שיערה הבלונדיני באצבעותיה. היא
לא עשתה את זה מאז שהיתה ילדה.
"תודה," היא הכריחה את עצמה לומר.

המשרתת השתהתה ודאגה גלויה בפניה. "אני יכולה להביא
לך משהו, הגבירה?"

שרלוט נענעה את ראשה לשלילה.
לייסה בחנה אותה רגע ממושך, ולבסוף חצתה את המרפסת
באירצון אל הדלת ונכנסה אל הבית.
המעטפה נחה מול שרלוט. היא הכריחה את עצמה להרים
את ספל התה אל שפתיה. שפת הספל היטלטלה. אצבעותיה
רעדו.

היא גייסה לעזרתה שנים של אימוני שליטה ברגשותיה והתמקדה בספל. שלווח ומאופקת, זאת המנטרה של המרפאת. מרפאת יעילה אינה חסרת רגישות וגם לא רכת לבב, הזיכרון שלה לחש לה. היא אינה מניחה לעצמה להיכנע ללהט או לייאוש; והיא לעולם אינה מאפשרת לרגשותיה לפגום במקצועיותה.

היא חיה בהתאם לעיקרון הזה במשך עשרים שנה. הוא מעולם לא הכזיב אותה. יותר מכול, רגועה. רגועה.

שרלוט נשמה נשימה עמוקה וספרה כל עלייה וירידה של חזה. אחת, שתיים, שלוש, ארבע... עשר. הספל בידה התייצב. שרלוט לגמה ממנו, הניחה אותו מידה ופתחה את המעטפה. קצות אצבעותיה איבדו תחושה. בראש דף הנייר היה החותם של אקדמיית הרופאים של אדריאנגליה. צר לנו לידע...

שרלוט הכריחה את עצמה לקרוא כל מילה, ואחר כך בהתה מעבר למעקה האבן הלבן של המרפסת אל הגן למטה. שביל לבנים בצבע חול התמשך אל העצים שבמרחק. משני עברי השביל צמח עשב כסוף בצמוד לקרקע, ולאורכו נמתחו גדרות חיות נמוכות בצבע ירוק עז. מעבר לגדרות הכול פרח: ורדים כבדים ומושלמים בתריסר גוונים; שיחי שמיים ששפע פרחיהם דמויי הכוכב בקעו מהם כמו כדורים בגוני ארגמן, ורוד ולבן; גבעוליו הצהובים של רומח האביר, שפרחיו העדינים נראים כמו פעמונים זעירים...

היא עצמה לא תפרח. היא לא תישא פרי. הדלת האחרונה נטרקה בפניה. שרלוט חיבקה את עצמה. היא עקרה. המילה הכבירה עליה כמו משקולת מוחצת, כאילו היתה

עוגן כבד סביב צווארה. היא לעולם לא תחוש חיים צומחים בתוכה. היא לעולם לא תעביר הלאה את המתת שלה ולא תראה הדים לתווי פניה משתקפים בפני התינוק שלה. הטיפול והקסם של מיטב המרפאים באדריאנגליה לא הועילו. צחוק הגורל חילץ ממנה צחוק מריר ושברירי.

שני דברים חשובים יותר מכול באדריאנגליה: שמו של אדם, והקסם שלו. המשפחה שלה לא היתה עתיקה וגם לא עשירה, והשם שלה היה שגרתי. אבל הקסם שלה היה ההפך הגמור. בגיל ארבע היא ריפאה גור חתולים פצוע, וחייה קיבלו תפנית חדה בכיוון לא צפוי.

יכולות קסם רפואיות נדירות ומוערכות מאוד בממלכה, נדירות כל כך עד שבגיל שבע אדריאנגליה באה לדרוש אותה. הוריה הסבירו לה את המצב: היא תעזוב אותם כדי ללמוד באקדמיית ג'ינר לאומנויות הרפואה. אדריאנגליה תעניק לה קורת גג, תלמד אותה, תטפח את הקסם שלה, ובתמורה לכך תעניק שרלוט לממלכה עשר שנים של שירות ציבורי, שיחלו עם סיום לימודיה. בסוף אותו עשור היא תזכה באחווה קטנה ובתואר אצולה, שיהפוך אותה לחברה בקבוצת העילית הנחשקת. הוריה יקבלו סכום כסף חד־פעמי שיקל את צערם על אוכדן בתם. אפילו בגילה הצעיר היא הבינה שמכרו אותה. כעבור שלושה חודשים היא יצאה ללימודיה באקדמיה ומעולם לא חזרה.

בגיל עשר היא היתה ילדת פלא; בגיל ארבע־עשרה, כוכב עולה; ובגיל שבע־עשרה, כשהשירות שלה החל רשמית, שרלוט היתה הנכס המובחר ביותר של האקדמיה. הם קראו לה "המרפאת" ושמרו עליה כמו אוצר. לקראת קבלת תואר האצולה שלה היא זכתה להדרכה של מיטב המורים. ליידי אוגוסטיין, שהשושלת שלה התמשכה לאחור מאות שנים עד

היבשת הישנה, פיקחה אישית על השכלתה כדי להבטיח ששרלוט תבוא בחברה הגבוהה של אדריאנגליה כאילו תמיד היתה שייכת לשם. הגינונים שלה היו מושלמים, הטעם שלה מעודן, התנהגותה מופתית. עד שיצאה מהאקדמיה בסוף השירות שלה – כשרלוט דה־ניי, הברונית ניי והבעלים של אחוזה קטנה – היא הספיקה לרפא אלפי אנשים.

אבל את עצמה לא הצליחה לרפא.

וכך גם איש מלבדה. אחרי שמונה־עשר חודשי טיפולים, מומחים וקסם, היא החזיקה בידה את פסק הדין הסופי. היא עקרה.

עקרה. כמו מדבר. כמו שממה.

למה דווקא היא? למה דווקא היא לא יכולה ללדת? היא ריפאה אינספור ילדים, גררה אותם מסף המוות והחזירה אותם להוריהם, אבל חדר הילדים הקטן שהכינה ליד חדר השינה שלהם יישאר ריק. האם לא הרוויחה ביושר את הזכות לפיסת האושר הקטנה הזאת? איזה דבר נורא עשתה שהיא לא יכולה ללדת?

יפחת בכי פרצה מתוכה. שרלוט התעשתה וקמה. בלי רגשנות. היא תצטרך לומר לְאֶלוֹיִי. זה ישבור אותו. בעלה ייחס חשיבות גדולה כל כך לילדים.

היא ירדה במדרגות אל השביל המוביל לחצר הפנימית הצפונית. הבית העתיק רבץ בגן כמו בעל חיים לכן עצל. המבנה בן שלוש הקומות הכיל אוסף אקראי לכאורה של חדרים, חצרות, מרפסות ומדרגות אבן, והחצר המרוצפת הצפונית נמצאה בצידה האחר של האחוזה. היא ממילא היתה זקוקה לכמה דקות כדי להירגע. בעלה יזדקק לתמיכה שלה. אֶלוֹיִי המסכן.

היא היתה בת עשרים ושמונה, ורק התחילה להתרגל לחייה החדשים כשאלוויי לַרְמִיין הציע לה נישואים. פחות משנה חלפה מאז סיימה את השירות הציבורי שלה, והיא היתה בודדה. חיי מרפאת לא משאירים זמן רב לרומנטיקה, והרעיון שתינשא ותחלוק את חייה עם אדם אחר נראה לה פתאום קוסם כל כך. הברון לַרְמִיין היה מתחשב, אדיב ומושך. הוא רצה משפחה, וגם היא. בחלוף שנה ללא ילדים באופק, היא עברה בדיקה, וזה היה הצעד הראשון במסע מפרך בן שמונה עשר חודשים.

היא רצתה תינוק. היא תעטוף את הילד או הילדה שלה באהבה ובחום, והם לעולם לא יצטרכו לדאוג שייקרעו מזרועותיה, כיוון שגם אם הכישרון שלה יעבור אליהם, היא תלך איתם לאקדמיה. שרלוט עצרה לרגע ועצמה עיניים בכוח. לא יהיה שום תינוק.

חודשי הטיפולים, הבדיקות וההמתנה כמעט הכריעו אותה לפני שבוע. היא הרגישה בודדה, מיואשת ומבועתת מהעתיד, בדיוק כמו בגיל שבע – כשעברה בפעם הראשונה בשערי האבן הענקיים של אקדמיית גיינר. ולכן ביקשה את קרבתה של מי שניחמה אותה אז, האישה שהפכה עבורה לאימא לאחר שהוריה הביולוגיים ויתרו עליה. היא חזרה לגיינר לדבר עם לידי אוגוסטין.

הן התהלכו בגנים יחד, בדיוק כפי שהלכה עכשיו, נדרו לאורך שבילי האבן המתפתלים בין חומות האבן המאיימות של המוסד. לידי אוגוסטין כמעט לא השתנתה. האישה כהת השיער ומלאת החן שפניה התאפיינו ביופי קלאסי לא הלכה, היא גלשה. גינוניה נותרו מלכותיים, תווי פניה מהוקצעים, והקסם שלה, שהיה מסוגל להרגיע בן רגע את המטופל הפסיכוטי האלים ביותר, נותר חזק כתמיד.

"את חושבת שזה עונש?" שאלה אותה שרלוט.
 הליידי הרימה גבות. "עונש? על מה?"
 שרלוט חשקה שיניים.
 "את יכולה לספר לי כל דבר," מלמלה ליידי אוגוסטין.
 "אני לא אבגוד באמונך, מתוקה. את יודעת את זה."
 "יש בתוכי משהו אפל. משהו אכזרי. לפעמים אני מרגישה
 את שוליו, מציצים החוצה דרך העיניים שלי."
 "את מרגישה את הדחף?" שאלה האישה המבוגרת.
 שרלוט הנהנה. הדחף היה צל מתמיד שריחף מעל כל מרפא.
 מרפאים מסוגלים לאחות פצעים מחרידים ולרפא מחלות, אבל
 בכוחם גם להזיק. השימוש בצד ההרסני של הקסם שלהם
 אסור. שבועת המרפאים נפתחת בציווי "לא תזיק". אלה היו
 המילים הראשונות בשיעור הראשון בלימודיה, ועם השנים
 שמעה אותן אינספור פעמים. מפתה להזיק. מי שמנסה –
 מתמכר, ונסחף בלי שליטה.
 "הוא מתחזק?" שאלה ליידי אוגוסטין.
 שרלוט הנהנה.
 "סליחה באמת שאת אנושית."
 מה? שרלוט העיפה מבט באישה המבוגרת.
 שפתיה של ליידי אוגוסטין התעקלו בחיוך עצוב. "יקירה, את
 חושבת שאת הראשונה שיש לה מחשבות כאלה? הכישרונות
 שלנו מספקים לנו אמצעים לרפא ולהזיק. מטבענו לעשות את
 שניהם גם יחד, אבל אנחנו מתבקשים להחניק מחצית מעצמנו
 ורק לרפא במשך שנים על גבי שנים. זה יוצר חוסר איזון. את
 חושבת שמעולם לא דמיינתי מה אוכל לעשות אם אשחרר את
 הכוח שלי? יכולתי להיכנס לחדר מלא דיפלומטים ולשלוח
 את המדינה למלחמה. יכולתי לעורר מהומות. יכולתי לדחוף
 אנשים לרצוח."

שרלוט בהתה בה. מבחינתה, אימה המאמצת היתה האדם האחרון בעולם שמסוגל לחשוב מחשבות כאלה. "מה שאת מרגישה טבעי לגמרי. זאת לא סיבה לעונש. את חיה תחת הרבה מאוד לחץ, והגוף והתודעה שלך נכנסו למגננה. את דורשת מעצמך כל כך הרבה, וזה הופך אותך לפגיעה. את רוצה להתפרץ, אבל שרלוט, את חייבת לשלוט בקסם שלך."

"אני מפחדת למעור. אמרה שרלוט."

"אין דבר כזה למעור. את מרפאת או שאת שיקוף." שרלוט התכווצה.

"אני מאמינה בך. את מודעת להשלכות."

היא ידעה. כל מרפא היה מודע להשלכות. מרפאים שפגעו באחרים הפכו לנושאי־מגפה, עבדים לקסם של עצמם שתכלית קיומם היא הפצת מוות ומחלה. לפני מאות שנים, ביבשת הישנה, נעשה ניסיון להשתמש בנושאי־מגפה כנשק בזמן מלחמה. שני מרפאים יצאו אל שדה הקרב ונתנו לעצמם להיכנע לדחף. שני הצבאות הושמדו, והמגפה שפרצה השתוללה במשך חודשים והשמידה ממלכות שלמות.

ליידי אוגוסטין נאנחה. "הממלכה לוקחת אותנו מהמשפחות שלנו בגיל צעיר כל כך כדי להנחיל לנו ידע וערכים. ולמרות הטיפול המוקפד הזה מבקשים מאיתנו רק עשר שנות שירות, כי מה שאנחנו עושים שוחק אותנו. אנחנו נותנים כל כך הרבה מעצמנו. אנחנו התקווה האחרונה של אנשים רבים כל כך, ונחשפים לדברים נוראים: פציעות כתוצאה ממעשי אלימות, ילדים גוססים, משפחות שהצער קורע אותן לגזרים. זה משא כבד, ויש לו השפעה עלייך, עליי, על כולנו. טבעי להרגיש את הדחפים ההרסניים, שרלוט. אבל לממש אותם יהפוך אותך לרוצחת. אולי לא מייד. אולי תוכלי

אפילו לשלוט בהם במשך זמן מסוים, אבל בסופו של דבר הקסם ישתלט עלייך ואת תתהלכי על פני האדמה ותפיצי מוות. אין יוצאים מהכלל במקרה הזה. אל תהפכי לשיקוץ, שרלוט."

"זה לא יקרה לי." היא תרסן את האפלה. היא חייבת לעשות את זה – פשוט אין לה ברירה.

הן התהלכו בשתיקה כמה רגעים.

"בואי נדמיין את הגרוע ביותר," אמרה לידי אוגוסטין.

"נניח שיתברר שאת לא פורייה."

הלב של שרלוט החסיר פעימה. "כן."

"זה לא אומר שנגזור עלייך להישאר חסרת ילדים. יש

מאות ילדים שמחכים שיאהבו אותם. היכולת ללדת היא רק חלק קטן מההורות, וגם בלעדיה תוכלי להיות אימא ולדעת את כל השמחות והייסורים של גידול ילדים. אנחנו מייחסים חשיבות רבה מדי לשושלות ולשמות משפחה ולתפיסות המטופשות שלנו לגבי אצולה. אם מישהו יניח על סף דלתך תינוק בסלסילה, באמת תהססי לאסוף אותו כי הוא לא בשר מבשרך? זה תינוק, יצור חי זעיר שמחכה שיטפלו בו. תחשבי על זה."

"אני לא צריכה לחשוב. אני אקח את התינוק," אמרה

שרלוט. היא תיקח אותו ותאהב אותו גם אם לא נשאה אותו ברחמה.

"ברור שתיקחי אותו. אנחנו לא חולקות את אותו הדם,

אבל את הבת שלי מכל בחינה אחרת, ואני מכירה אותך. אני

חושבת שתהיי אימא מצוינת."

דמעות חמות נקוו בעיניה. שרלוט השתלטה עליהן. "תודה

רבה."

"מה בעלך חושב על כל זה?"

"חשוב לו מאוד שיהיו לו ילדים. הירושה שלו תלויה בכך שיעמיד יורש."

האישה המבוגרת גלגלה עיניים. "ירושה מותנית? אח, כמה נפלא להיות אדם אמיד ונצר לשושלת אצולה. זאת התפתחות חדשה? אני לא זוכרת שזה היה אחד התנאים בחוזה הנישואים שלכם."

שרלוט נאנחה. "זה לא היה."

"הוא הזכיר מתישהו לפני החתונה שהוא זקוק ליורש?" שרלוט נענעה את ראשה.

פניה של לידי אוגוסטין כוסו קרח. "אני לא אוהבת שמשקרם לי. מתי גילית?"

"כשגילינו שיש לנו בעיה להרות."

"זאת שיחה שהייתם אמורים לנהל לפני שמישהו מכח את שמו על החוזה. ויותר מזה, היה עליו לומר זאת בגלוי." היא בהתה במרחק, כפי שעשתה כשניסתה להיזכר בדברים. "איך יכולתי לטעות ככה? הוא עשה עליי רושם של שידוך טוב כל כך. גבר מתון. מישהו שלא סביר שיגרומ בעיות."

גבר מתון? "מה זה אומר?"

"שרלוט, את צריכה מישהו יציב, מישהו שאפשר לסמוך עליו, מישהו שיתחשב בכך. את מרפאת יותר מעשור. הקסם שלך רעב ונמאס לו לעשות את אותו הדבר שוב ושוב. לא צריך הרבה כדי להפוך את הקערה על פיה. בגלל זה נשארתי כאן." לידי אוגוסטין החוותה אל הגן בתנועה עדינה של ידה. "שלווה, יופי וסבירות נמוכה לפגיעה נפשית או גופנית. זאת הסיבה שלא מעט חיילים נעשים נזירים אחרי מלחמה קשה."

היא חושבת שאני שברירית מכדי לחיות מחוץ לחומות

האקדמיה? שרלוט חשקה שיניים. "אולי אלווי לא ידע על התנאי לירושה."

"הו לא, הוא ידע. אנחנו יודעים דברים כאלה מילדות, שרלוט. הוא הסתיר את זה במכוון כי אחרת לא הייתי מסכימה לנישואים ביניכם."

שרלוט זקפה ראש. "אם הוא היה מציב דרישה כזאת בחוזה הנישואים, לא הייתי מתחנתת איתו. לא היתה לי שום כוונה לחתום על חוזה להולדת ילד. רציתי נישואים, ואני חושבת שגם הוא."

"הוא רצה ילדים עם כשרון ריפוי," אמרה האישה המבוגרת.

שרלוט עצרה בכת אחת.

"אני מצטערת, מתוקה," אמרה ליידי אוגוסטין. "אסור היה לי לומר את זה. זה היה גס רוח מצידך. אני כל כך כועסת, וזה מעיב על כושר השיפוט שלי. זאת אשמתי. זה בדיוק מסוג הדברים שניסיתי להימנע מהם, והכזבתי אותך. אני כל כך מצטערת."

"אני לא ילדה," אמרה שרלוט. "אני כמעט בת שלושים, ואני אחראית לנישואים שלי."

"זכית בהשכלה, אבל אקדמיית גיינר לא הכינה אותך למציאות החיים מחוץ לחומות הללו. לא משנה בת כמה את, אין לך ניסיון בקשר עם אנשים בסביבה לא מפוקחת. מעולם לא בגדו בך, פגעו בך או רימו אותך. מעולם לא סבלת השפלה. אני מסתכלת לתוך נשמות מדי יום, ומה שאני רואה שם ממלא אותי אושר, אבל גם חשש. כל כך רציתי שזה ייחסך ממך."

היא דיברה כאילו קץ הנישואים של שרלוט הוא עניין חתום וגמור. "הנישואים שלי לא נגמרו, ואלווי הוא לא איזה נבל

אכזרי. אז הוא לא סיפר לי על תנאי הירושה. חוסר תשומת לב מצער, אבל נתמורד עם זה. אני מבינה שאהבה לא צומחת בן לילה, אבל אני חושבת שאכפת לו ממני, ולי אכפת מאוד ממנו. אנחנו חיים יחד כמעט שלוש שנים. אנחנו מתעוררים באותה מיטה. הוא אמר לי שהוא אוהב אותי כשהתחלתי את טיפולי הפוריות."

ליידי אוגוסטין בחנה אותה. "אולי את צודקת, והוא פשוט אוהב אותך. אם באמת אכפת לו ממך, הוא יתמודד." הן צעדו צעד נוסף. תערובת של דאגה וחרדה געשה בתוך שרלוט. חום התעצם מאחורי עיניה והיא כיסתה את פיה בידה.

ליידי אוגוסטין פרשה את זרועותיה לרווחה. ההגנות האחרונות של שרלוט קרסו. היא נכנסה אל בין הזרועות המזמינות ובכתה.

"מתוקה שלי, ילדה יקרה. יהיה בסדר," הרגיעה אותה ליידי אוגוסטין ועטפה אותה בחיבוקה. "הכול יהיה בסדר. תוציאי הכול."

אבל לא הכול היה בסדר, ועכשיו שרלוט תיאלץ לספר על כך לאלווי.

נכונה האמירה שחיים משותפים מצמיחים אהבה: שרלוט למדה לאהוב אותו. הוא תמיד נהג בה בטוב לב, והיא הזדקקה למעט מטוב הלב הזה באותו רגע. היא הרגישה חלשה וחסרת אונים. כל כך חסרת אונים.

השביל הוביל אותה לפטיו הצפוני. בעלה ישב בכיסא, שתה את תה הבוקר שלו ועיין במסמכים. אלווי התאפיין בגובה ממוצע ובמבנה גוף שרירי, והיה נאה בדרך האופיינית לאצולת כחולי-הדם: תווי פנים מדויקים ומגולפים בשלמות ששיוותה מראה מעט מרוחק, לסת רבועה, אף צר, עיניים

כחולות, שיער חום בעל גוון אדמדם מרומז. לעיתים אור הבוקר השתעשע על פניו כשהתעוררה לצידו, והיא הביטה בו וחשבה שהוא יפהפה.

שרלוט עלתה במדרגות. אלוויי קם והרחיק עבודה כיסא. היא התיישבה ונתנה לו את המכתב.

הוא קרא אותו ללא הבעה, ופניו הנעימות נותרו שלוות. היא ציפתה לתגובה משמעותית יותר.

"חבל מאוד", אמר אלוויי.

זה הכול? חבל מאוד? תחושת הבטן שלה אמרה לה שמשוהו ממש לא בסדר עם ההבעה הרגועה הזאת על פניו.

"את באמת חשובה לי", אמר אלוויי. "עמוקות." הוא הושיט יד מעל השולחן ואחז בידה. "אין צורך בשום מאמץ כדי להיות נשוי לך, שרלוט. אין בליבי דבר מלבד הערכה כלפי מה שאת עושה ומי שאת."

"אני מצטערת", היא אמרה. ההיגיון אמר שהיא לא אשמה בחוסר הפוריות שלה. היא לא גרמה לכך, ועשתה כל שביכולתה כדי לתקן את המצב. היא רצתה תינוק בדיוק כמו אלוויי. ובכל זאת הרגישה אשמה.

"בבקשה אל תצטערי", הוא נשען לאחור. "זאת לא אשמתך או אשמת. זאת פשוט תאונה של הגורל."

הוא היה רגוע כל כך לגבי החדשות, כמעט אדיש. היה עדיף שיקלל או ישליך משהו. הוא ישב דומם בכיסא, אבל כל מילה שאמר היתה צעד קטן לאחור, והגדילה את המרחק ביניהם. "אנחנו יכולים לאמץ", היא אמרה בקול מלא תקווה.

"אני בטוח שאת יכולה."

אזעקה צפרה בראשה. "אמרת 'יכולה', לא 'יכולים'." הוא החליק לעברה דף נייר על השולחן. "חשבתי שזאת

עלולה להיות התוצאה, אז הרשיתי לעצמי להכין את זה מראש."

היא העיפה מבט במסמך. "ביטול?" האיפוק שלה התרסק. באותה מידה הוא היה יכול לדקור אותה. "אחרי שנתיים וחצי אתה רוצה לבטל את הנישואים שלנו? יצאת מדעתך?"

אלוויי כיוון את מצחו. "כבר דיברנו על זה: יש לי שלוש שנים מתחילת הנישואים להוליד יורש. אחי מאורס, שרלוט. אמרתי לך את זה לפני חודשיים. יהיו לו שלוש שנים להוליד ילד. אם אתגרש ממך ואתחתן מחדש, יישארו לי שישה חודשים למלא את תנאי הירושה. אי־אפשר להוליד תינוק בשישה חודשים. אני צריך ביטול של הנישואים כדי שהספירה של שלוש השנים תתאפס, אחרת קאלין יקדים אותי. זה עדיין עלול לקרות, כיוון שנישואים לוקחים זמן..."

לא יכול להיות שזה קורה. "אז פשוט תעמיד פנים שכל מה שחלקנו בשנים האלה לא היה קיים מעולם ותיפטר ממני? כמו שזורקים זבל?"

הוא נאנח. "אמרתי לך, אני מעריך אותך מאוד. אבל המטרה של הנישואים האלה היתה להקים משפחה."
"אנחנו משפחה. אתה ואני."

"זאת לא המשפחה שאני צריך. אני לא יכול לאבד את האחווה, שרלוט."

היה לה קר וחס בו זמנית. כל הכאב והכעס נעטפו בצינת ההלם. "זה בגלל כסף? אתה יודע שאני מסוגלת לדאוג לפרנסה שלנו."

הוא נאנח. "את כל כך מושלמת רוב הזמן, שלפעמים אני שוכח שאת לא כחולת־דם מלידה. לא, מובן שזה לא בגלל הכסף. הבעלים של האחווה שולט במשפחה. זאת ירושה

שמגיעה לי בדין; אני נולדתי ראשון, רוב חיי למדתי כיצד לטפל בענייני המשפחה שלנו, ואני לא מוכן לוותר על זה. "זה בסך הכול בית מחורבן!" קולה נשבר.

האיפוק של אלוויי התפוגג ושכבת הנימוס המלוטשת החליקה מעליו. קולו התחזק. "זה בית ילדותי. אנחנו שושלת של שישה-עשר דורות. את מצפה שפשוט אתן לאחי האידיוט לקחת את זה בזמן שאת ואני משחקים במשפחה בחורבה המתפוררת הזאת? לא, תודה. יש לי שאיפות גדולות יותר בחיים."

המילים צרבו. "זה מה שעשינו כאן?" היא שאלה בשקט. "כשעשינו אהבה בחדר השינה שלנו, שיחקנו במשפחה?" "אל תהיי רגשנית. שנינו נהנינו מזה, אבל זה נגמר."

הזעם גאה בה והתערב בעלבון. אתמול בלילה הוא נישק אותה לפני שנרדמו. זה הגבר שהתעוררה לצידו כל בוקר? "אלוויי, אתה מבין שבעצם אתה אומר לי שאני חסרת ערך מבחינתך אם אני לא פרה ולדנית?"

"אל תהפכי אותי לנבל בסיפור." אלוויי נשען לאחור. "הלכתי איתך לכל הבדיקות והטיפולים. הקשבתי בסבלנות כשהתלהבת ממומחה כזה או אחר, ישבתי בחדרי ההמתנה והקדשתי לזה את כל הזמן שיכולתי. לא נשארתי יותר טיפולים. אני בסך הכול רוצה ילד, כמו כל מבוגר בריא ונורמלי."

בכל פעם שחשבה שהגיעה לגבול העלבון הוא סובב את הסכין עוד קצת, נעץ אותו יותר ויותר עמוק בתוכה, הגדיל את הפצע הפעור.

"אז אני לא נורמלית?"

הוא פרש זרועות. "את מסוגלת להרות? לא. את פגומה, שרלוט."

פגומה. הוא קרא לה פגומה. הכאב בתוכה התחיל להעלות עשן מרוב זעם. "אני סקרנית לדעת מה המילה הבאה שתבחר, כמה אכזרי תהיה, אלוויי?"

"הפסדתי בגללך שנתיים וחצי."

שנתיים וחצי של אכזבה, של טיפולים מכאיבים ושל תקוות מרוסקות, של תחושת נכות, אבל לא; הוא זה שחשוב כאן. לעולם לא יהיה לה ילד משלה, אבל הוא רואה רק את עצמו בצד הנפגע. היא היתה צריכה לזהות את זה בו. היא היתה צריכה לדעת. איך ייתכן שהיתה טיפשה כל כך? "אתה אדם נורא."

הוא קם בבת אחת וגהר מעל השולחן. "אם הייתי מתחתן עם מישהי אחרת הירושה כבר היתה שלי. ניסיתי לסיים את זה בצורה תרבותית ככל האפשר, אבל החלטת לעשות הצגות. אני צריך יורש, שרלוט, ואת לא יכולה לתת לי אותו. מה כל כך מסוכך בזה? אני לא אתן לך לבזבז את זמני."

"אמרת שאתה אוהב אותי." היא עדיין זכרה איך פניו נראו כשאמר את זה.

"היית צריכה עידוד כדי להתחיל בטיפולים. אלים אדירים, שרלוט, את באמת כזאת תמימה או שאת פשוט טיפשה?"

המילים היו כמו סטירת לחי. האפלה שבתוכה נרעדה, התמתחה, התכוננה להסתנן החוצה. שרלוט התהדקה סביבה בניסיון לבלום אותה.

"אני אסביר לך את זה במילים פשוטות: התחתנתי איתך בגלל יכולות הריפוי שהיית עשויה להעביר לילדים שלנו, ובגלל הגינונים שלך. את מושכת ומשכילה, וידעתי שלעולם לא תביכי אותי בפומבי. מלבד זה לא היו לך הרבה מעלות."

האוויר נעשה סמיך ושורף כמו דבק רותח. היא התקשתה לנשום.

"את כחולת־דם פחות משלוש שנים. המשפחה שלי הגיעה ליבשת הזאת עם הצי השני, וכבר אז היה להם תואר."

האפלה התפתלה בתוכה, התחננה להשתחרר.

"אבא שלי רוזן; אימא שלי היתה ברונית לפני הנישואים שלהם. אבא שלך טבח ואימא שלך מלצרית. אני לא יודע באיזה עולם את חיה אם חשבת שאת שווה לי באופן כלשהו. עשיתי לך טובה. הצעת הנישואים שלי היתה מחמאה עבורך, ואת לא עמדת בציפיות. קבלי את זה בכבוד. אני חושב שיש כאן מקום להתנצלות."

הוא נעץ את הלהב עמוק כל כך עד שהגיע אל האפלה ששרלוט הסתירה בתוך־תוכה. ההגנות שלה נפרצו. האפלה הזדחלה החוצה וציפתה את עורה. "אתה צודק. אתה תתיישב עכשיו ותתנצל בפניי." קולה היה ספוג איום.

הוא בהה בה. "את ממש לא בעמדה מתאימה כדי לחלק לי פקודות."

הקסם שלה גלש מתוכה, נכרך על זרועותיה והתעקל סביב גופה בפלגים שחורים שהוארו מאחור באדום עמוק ועז. היא מעולם לא ראתה את הקסם שלה בצבע אדום. את הזהב החיזור של הריפוי ראתה אינספור פעמים. אבל את השחור והאדום הכהים הזועמים האלה לא ראתה מעולם. אז ככה נראה קסם של שיקוץ.

"אני יכולה להרוס את כל המשפחה שלך, חתיכת מטומטם. אני מרפאת. תבחר מגפה, ושישה־עשר הדורות שלך יסתיימו כאן ועכשיו."

הפה של אלווי נפער. "את לא תעשי את זה."

הקסם פרץ ממנה כמו נחש והכיש אותו. אלווי נרתע בפנים תמהות. היא הרגישה את הקסם שלה דוקר אותו, חותך את גרונו, ופרץ תענוג לא צפוי הציף אותה. אליס אדירים.

פחד הכה בה. היא משכה את הזרם האפל לאחור ואספה אותו בחזרה אל תוך עצמה. היא נתנה לדחף שלה טעימה זעירה, ביס קטנטן; אבל הוא רצה עוד, והיא התאמצה לרסן אותו. אלוויי השתעל, יותר ויותר חזק, וכיסה את פיו בידו. דם נטף מבין אצבעותיו והכתים את עורו בארגמן עז ולוהט. הוא התחיל לקום אבל קפא באמצע הדרך. היא קלטה שהיא שונאת אותו, וששימח אותה לפגוע בו. כוח שצף מבעדה – קודר אבל משכר. הקסם שלה התחנן לעוד.

לא. היא לא יכולה לתת לו עוד.
"שב."

אלוויי צנח על הכיסא.

"אתה תקבל את הביטול שלך," אמרה שרלוט. "אבל גרת כאן כל הזמן הזה, וכיוון שאתה לא מעוניין שאתייחס אליך כמו לבעל, אני אתייחס אליך כמו לדייר. אתה תעביר לי תשלום כספי על השכירות, הכלכלה, הבגדים, המתנות והשירותים של הצוות שלי. נכנסת לנישואים המדומים האלה בלי שום דבר, ותצא מהם בלי שום דבר."

זה היה מחיר זעום, אבל היא לא יכלה לתת לו לעזוב ללא פגע. הכעס שלה לא הסכים לכך. היא חייבת לקבל פיצוי כספי. אחרת, הקסם שלה יגבה מחיר משלו.

"אין לי סכומים כאלה," הוא אמר.

"הבעיות הכלכליות שלך לא מעניינות אותי," היא אמרה. "תמכתי בכך כלכלית כל השנים האלה, ואתה לא תנצל אותי. עורך הדין שלי יערוך את החשבון, ואתה תשלם את מלוא הסכום, אחרת אני אאלץ אותך להתנצל בצורה הרבה יותר פומבית."

כל הדם אזל מפניו. "את תקבלי את הכסף שלך."

"שלח אותו לארגון הצדקה 'אם השחר'." הכסף ישמש לריפוי ילדים. לפחות דבר טוב אחד יצא מהסיוט הזה. הקסם שלה התחנן לנשיכה קטנה נוספת. שרלוט סגרה עליו אגרוף וריסנה אותו. "תתנצל בפניי על זה שאתה ממזר חסר לב."

"אני מתנצל," הוא אמר בנוקשות.

שרלוט התרכזה. הקסם ציפה את זרועה בגוון הזהוב הקורן של הריפוי. "תן לי את היד שלך."

הוא מתח את ידו מעל השולחן. אצבעותיו רעדו. היא סגרה אצבעות על מפרק היד ונאבקה בתחושת הגועל שעורר בה. הם התעוררו הבוקר באותה המיטה. בזמן ששכבה שם וחשבה שהוא נאה כל כך ועד כמה היתה שמחה ללדת את ילדיו, הוא עבר בוודאי בראשו על תנאי ביטול הנישואים. את המסמך ניסח עורך דין. דרוש לכך זמן. אלוויי התחיל בהכנות לרגע הזה לפני ימים. היא התקשתה לקבל את העובדה שהוא מסוגל להתנהג בקור לב כזה.

היא דחתה מעליה את המחשבות והתמקדה בתיקון החתכים בגרונו. הפציעות הפנימיות התאחו כעבור רגע. היא הרפתה ממנו וניגבה את ידה במפה.

"אתה יכול ללכת. החפצים שלך יישלחו אליך כשארגון הצדקה יודיע לי שהם קיבלו את התרומה."

הוא זינק על רגליו ורץ החוצה. היא ישבה שם לבדה, בחצר הפנימית המרוצפת של המבנה שכבר לא היה בית עבורה, ותהתה מה תעשה עכשיו. זרם הכוח האפל התפתל והסתלסל סביבה. היא הרגישה את הרעב שלו, קורא לה. הוא רצה שתאכיל אותו.

סוף־סוף מצאה היגיון בכל השיעורים וההנחיות. המורים שלה אמרו שהשימוש במתת כדי להזיק ממכר, אבל לא ציינו

מדוע. הפגיעה בבעלה לשעבר גרמה לה עונג. היא רצתה לעשות את זה שוב.

אל תהפכי לשיקוף, שרלוט.

לא היו יוצאים מהכלל. הקסם האפל יעלה שוב לפני השטח, וההנאה שיביא לה תכלה אותה. היא תלך בעקבות הפיתוי האפל אל תהום של היעדר מחשבה, שבה דבר אינו חשוב מלבד הרגע הבא של שיכרון חושים כתוצאה מגרימת נזק. היא פצצה מתקתקת. היא חייבת לרסן את הכוחות שלה בכל מחיר.

שרלוט צנחה לאחור בכיסא. לא עמדו בפניה אפשרויות רבות. היא יכולה לחזור לגיינר ולהסתתר מהעולם. לא, זה פשוט לא בא בחשבון. כולם מכירים אותה שם ויודעים על הנישואים שלה. הרחמים שלהם ידחפו אותה אל מעבר לסף. היא יכולה להישאר באחווה ולחיות לבדה, בתקווה שהבידוד יצמצם את הפיתוי להשתמש בצד האפל של הקסם שלה, אבל היא לא רצתה להיות שרלוט דה-ניי. לידי דה-ניי היתה בחורה טיפשה ותמימה שהסתנוורה מפרצוף נאה ומהבטחה לעתיד שמח. היא חשבה שאחרי שנים של אימונים ושירות, מגיע לה שיאהבו אותה בגלל מי שהיא, כאילו שאהבה היא זכות שהרוויחה איכשהו. אם תישאר כאן היא תצטרך להתמודד עם שכנים וחברים, ולהסביר למה הנישואים שלה בוטלו. לא, גם זה לא רעיון טוב, בעיקר בהתחשב בכך שאלוויי יסתובב באותם חוגים ויחפש לו רעיה חדשה.

כשחשבה על אלוויי, הקסם גאה בתוכה. שרלוט חיבקה את עצמה. היא הרגישה טוב כל כך כשפצעה אותו. היא חשבה שאולי תגרום לו לחלות. רק קצת. שום דבר קיצוני. היא ידעה איפה הוא התגורר לפני נישואיהם. הבית ההוא עדיין בבעלותו וסביר להניח שיחזור לשם. ואם הוא יתחתן, היא יכולה לוודא

שהכלה השמחה תהיה רק טיפה פחות מלאת חיים. המחשבה תכרסם בה עד שתכלה אותה, ואז היא תעשה את זה. זה דבר מרושע ופסול. היא ידעה את זה, אבל היתה מותשת כל כך, והפציעות הרגשיות היו טריות מדי. היא לא ידעה כמה זמן תוכל להחזיק מעמד. היא חייבת להיעלם למקום כלשהו. רחוק מכחולי-הדם, מאדריאנגליה ומאלוויי.

בזיכרונה עלתה תקרית שכוחה למחצה שהתרחשה שנים רבות לפני כן, כשזימנו אותה לרפא קבוצת חיילים. היא זכרה שהרגישה גבול קסם חזק, כמו קיר בלתי נראה שקוטע את עולמם, וצפתה בחיילים חוצים אותו בזה אחר זה בפנים מעוותות מכאב. היא דיברה עם אחד מהם בזמן שטיפלה בפצעיו. הוא אמר לה שהם שייכים למראה, סוכנות ריגול חשאית. הם שהו מחוץ לעולם שלהם, אמר האיש, במקום שבו הקסם חלש. הוא קרא לו השוליים. חושיו של האיש היו מעורפלים, והיא היתה מתייחסת לדבריו בביטול אלמלא הרגישה את הקיר הבלתי נראה שהיתמר כמו מחסום של קסם בלחץ גבוה.

ייתכן שבשוליים האלה, מקום שבו הקסם חלש, גם כוח המשיכה של האפלה יהיה חלש יותר, ואז – גם אם ידה של האפלה תהיה על העליונה – שרלוט תגרום פחות נזק. השאלה האמיתית היתה: האם תצליח למצוא את המקום הזה?

***

אליאונור דרייטון נשענה לאחור בכיסא הנדנדה שלה ולגמה תה קר מכוס גבוהה בצורת עטרה של פרח נרקיס. שמש אביבית חיממה את המרפסת. אליאונור חייכה. היה

לה נעים בתוך כל שכבות בגדיה המרופטים. בזמן האחרון היא הרגישה כל אחת ממאה ותשע שנותיה, והחום היה נעים כל כך.

בקצה המדשאה התמשכה דרך אל המרחק, ומעבר לדרך היתמרו יערות השוליים העבותים, הניזונים מקסם. באוויר שרר ריח עלים רעננים ופרחי אביב.

לצד אליאונור ישבה מלאני דאב, שגם היא כבר לא היתה פרגית צעירה. היא הרימה את כוסה אל האור והסתכלה עליה בצמצום עיניים. השמש האירה חוט זהב דק שהסתלסל בתוך הזכוכית. "יופי של כוסות. הן מהעולם המוזר?"

"כן. היתה נשאר קר בעזרת קסם." הכוסות פעלו אפילו כאן, בשוליים, היכן שהקסם פחות חזק. הקרח אומנם לא החזיק מעמד לזמן בלתי מוגבל כמו שהבטיח הפתק, אבל הוא שרד לפחות חמש-שש שעות, ובאמת, מי לא מסוגל לסיים כוס תה בחמש שעות?

"הנכדים נתנו לך אותן?"

אליאונור הנהנה. הכוסות, שהיו המתנה הטרייה ביותר בשרשרת של מתנות, הגיעו באמצעות שליח מיוחד היישר מאדריאנגליה, בקופסה שנשאה את החותם של הרוזן קמרין. רוז, נכדתה הבכורה, בחרה אותן וכתבה פתק נחמד.

"מתי את מתכוונת לעבור לשם?"

אליאונור הרימה גבות. "מנסה להיפטר ממני?"
 "נו, באמת." המכשפה האחרת נענעה את ראשה האפור.
 "הנכדה שלך התחתנה עם כחול-דם מלא בכסף, הנכדים שלך מנסים לשכנע אותך לעבור כבר חודשים, אבל את יושבת כאן כמו תרנגולת על ערימת זבל. במקומך הייתי עוזבת."

"יש להם חיים משלהם ולי יש חיים משלי. מה אני אעשה שם? הבנים נמצאים בבית הספר כל היום. ג'ורג' בן שלוש-

עשרה, ג'ק בן אחת-עשרה, ולרוז יש חיי נישואים שמעסיקים אותה. אין לי שם מקום משלי. כאן יש לי שני בתים. "הרוזן קמריץ יקנה לך בית. הוא גר בטירה, אישה." "בחיים לא ביקשתי צדקה מאף אחד, ואני לא מתכוונת להתחיל עכשיו."

"טוב, במקומך הייתי הולכת."

"טוב, את לא במקומי, נכון?"

אליאונור חייכה אל תוך התה שלה. הן היו חברות כבר חמישים שנה, וכל חצי המאה הזאת מלאני הסבירה לכולם מה הם צריכים לעשות בחייהם. הגיל רק הפך אותה לבוטה יותר, והיא לא היתה מעודנת במיוחד עוד מלכתחילה.

האמת שהיא התגעגעה אליהם. לרוז, לג'ורג' ולג'ק. היא התגעגעה כל כך לנכדים שלה, שהחזה שלה כאב לפעמים מהזיכרונות. אבל היא לא שייכת לשם. היא ביקרה שם, וסביר להניח שתבקר שוב, אבל לא הרגישה שם בבית. הקסם שם חזק יותר, וסביר להניח שחיייה שם יהיו ארוכים יותר, אבל השוליים – המקום שבין העולם המוזר על כל הקסם שבו לבין העולם השבור נטול הקסם – הם מקומה האמיתי. היא כל כולה בת דרייטון ובת השוליים. היא מבינה את העיירה הקטנה הזאת; היא מכירה את כל השכנים, את הילדים שלהם ואת הנכדים. ויש לה כוח. חולקים לה כבוד מסוים. כשהיא מאיימת לקלל מישהו, אנשים מקשיבים. בעולם המוזר היא תהיה סתם מעמסה על רוז.

זה בלתי נמנע, היא אמרה לעצמה. ילדים פורחים מהקן. כך זה אמור להיות.

טנדר חלף בטרטור על פני החצר. מאחורי ההגה ישבה סנדרה ויקס. שיערה המחומצן היה עשוי בתסרוקת מנופחת. "זנזונת," רטנה מלאני בשקט.

"כן."

סנדרה נופפה להן מהחלון. שתי המכשפות חייכו והשיבו נפנוף.

"אז שמעת על ה'דיד' שלה ליד מייקון?" שאלה אליאונור.
"אהא. ברגע שבעלה יוצא היא מרימה את הרגליים וחוצה אל העולם השבור. מדהים שהקסם שלה עדיין פועל למרות כל הזמן שהיא מבלה שם. מישהו צריך לספר למייקל."
"אל תתערבי," אמרה לה אליאונור. "זה לא העסק שלך."

מלאני עשתה פרצוף. "כשהייתי בגילה..."
"כשהייתי בגילה חשבו שללבוש קומבניזון במקום מחוך זה דבר נועז."

מלאני קפצה שפתיים. "שתדעי לך שזה מה שעשיתי."
"איזו מורדת."
"מוויסקוזה, לא סתם."

אישה כשלה על פני עיקול הדרך. היא הלכה בחוסר יציבות, והתנודדה כשהניחה רגל אחרי רגל. שערה הבלונדיני היה אסוף על ראשה ופניה מוכתמות בבוץ.
"מה, מי זאת?" מלאני הניחה את הכוס מידה.

יחד הן הכירו את כל אוכלוסיית איסט לאפורט, ואליאונור היתה משוכנעת שמעולם לא ראתה את האישה הזאת. בגדי הצמר שלבשה היו בגזרה אופיינית לעולם המוזר. מישהי מהעולם השבור היתה לובשת מכנסי ג'ינס או חאקי, ונועלת נעלי עקב או ספורט. לאישה הזאת היו מגפיים, והיא הלכה מוזר.

האישה התנודדה ונפלה בצד הדרך.

אליאונור קמה.

"לא," סיננה מלאני. "את לא יודעת מה היא."

"חצי מתה, זה מה שהיא."

"יש לי תחושה לא טובה לגבי זה."

"יש לך תחושה לא טובה לגבי כל דבר."

אליאונור ירדה מהמרפסת ומיהרה לאורך הדרך.

"את עוד תהרגי אותי," רטנה מלאני והלכה בעקבותיה.

האישה הסתובבה באיטיות והתיישבה. היא היתה גבוהה, אבל רזה באופן לא טבעי. אליאונור קלטה שהיא מורעבת. לא נערה, אישה, בסביבות גיל שלושים. בחורה צעירה במונחים של אליאונור.

"את בסדר, חמודה?" קראה אליאונור.

האישה הסתכלה עליה. כן, ללא ספק מהעולם המזור, וממשפחה בעלת אמצעים: הפנים היו יפות ונטולות קמטים, וניכר שטופלו יפה בעבר, אבל עכשיו היו כחושות ומחודדות בגלל מחסור במזון, ומלוכלכות.

"ירו בי," היא אמרה בקול שקט.

Mon dieu. "איפה?"

"בירך ימין. זה פצע שטחי. בבקשה." האישה הסתכלה

עליה, ואליאונור קראה ייאוש בעיניה האפורות. "אני צריכה

רק קצת מים."

"אליאונור, שלא תעזי להכניס אותה לבית שלך."

רוז היתה במרחק קילומטרים רבים משם, והבחורה הזאת בדרך העפר לא היתה דומה לה כלל, אבל איכשהו היא ראתה הד הנכרתה בפניה של הזרה. אליאונור אחזה בידיה של הבחורה. "תנסי לקום."

"זה ייגמר בכי." מלאני תפסה בזרוע האחרת של הבחורה.

"בואי. תישעני עליי."

האישה דחפה את עצמה לעמידה והתנשפה בקול מלא

כאב. יחסית לבחורה גבוהה כזאת היא לא שקלה כלום. הן

הצליחו להעלות אותה צעד־צעד במדרגות, פנימה ואל מיטת האורחים. אליאונור הורידה ממנה את מכנסי הצמר. פצע ירי קטן ואדום נפער בירכה.

"מלאני, תביאי את ערכת העזרה הראשונה."

"אני מביאה, אני מביאה." המכשפה הלכה למטבח.

"הקליע יצא?" שאלה אליאונור.

הבחורה הנהנה.

"איך זה קרה?"

"היה ילד אחד..." הקול שלה היה חלש. "עם זרוע שבורה.

ניסיתי לרפא את השבר ואבא שלו ירה בי." הפתעה וזעם רעדו בקולה.

קסמי ריפוי נדירים מאוד, משהו שכמעט לא נתקלים בו. אליאונור קימטה את מצחה. מה בשם שמיים היא עושה בשוליים?

מלאני הופיעה בפתח עם ערכת העזרה הראשונה. "אם את מסוגלת לרפא, למה את לא מטפלת בחור ברגל שלך?"
"אני לא מסוגלת לרפא את עצמי," אמרה לה הבחורה.
"אני חושבת שאת משקרת," אמרה מלאני והושיטה את הערכה.

הבחורה הרימה יד. אצבעותיה רפרפו על זרועה של מלאני המכוסה כתמי גיל. זרם קל של ניצוצות זהובים בקע מאצבעותיה ושקע בעורה של מלאני. הכתמים הכהים התפוגגו.

אליאונור התנשפה. מלאני עמדה קפואה.

הבחורה חייכה בהתעקלות רפויה ועצובה של השפתיים.
"אני יכולה בבקשה לקבל קצת מים?"

הרגל שלה המשיכה לדמם.

"תביאי לה מים, מלאני."

"מה אני, משרתת?" מלאני הלכה למטבח.

אליאונור פתחה בקבוק אלכוהול רפואי, שפכה קצת על
 גזה מהערכה והצמידה אותה לפצע. הבחורה נרתעה.
 "את מהעולם המוזר, נכון? מה את עושה כאן בשוליים?"
 "נאלצתי לעזוב," אמרה הבחורה. "היו לי סוס וכסף. מישהו
 גנב הכול. ניסיתי להרוויח עוד, אבל אף אחד לא הסכים
 שארפא אותו. ניסיתי לעזור לילד של האיש הזה והוא ירה
 בי. הוא ירה בי! איזה מין מקום מטורף זה?"
 "ברוכה הבאה לשוליים." אליאונור מרחה על הפצע משחת
 חיטוי משפופרת. "אנחנו לא אוהבים זרים."
 מלאני הגישה לה כוס מים. הבחורה שתתה בלגימות גדולות
 וצמאות. "תודה."
 "מי ירה בך?" שאלה מלאני. "איך הוא נראה?"
 "גבר גבוה, שיער ג'ינג'י..."
 "פנים כמו של חמוס?" שאלה מלאני.
 "יותר כמו סמור," ענתה הבחורה בקול חלש.
 "מרווין," אמרו אליאונור ומלאני יחד.
 "הוא המשוגע הפרנואידי המקומי," המשיכה אליאונור
 לדבר. "האיש לא מסוגל לשבת בשקט בכנסייה, כי הוא מחפש
 מסוקים שחורים בתקרה."
 "מסוקים?" שאלה הבחורה.
 "אלה מתקני מתכת גדולים עם מדחפים למעלה. המשטרה
 בעולם השבור טסה בהם."
 "העולם השבור?"
 "אוי." מלאני נאנחה.
 "המקום שבאת ממנו נקרא העולם המוזר," אמרה אליאונור.
 "את עברת את הגבול כדי להגיע לכאן, נכון? מחסום
 קסם."
 "כן."

"טוב, אז עכשיו את בשוליים, בין העולמות. בצד השני של השוליים יש עוד מחסום קסם שמוביל למקום אחר, בדיוק כמו העולם המוזר, רק שבעולם ההוא אין קסם." "בגלל זה קוראים לו העולם השבור," אמרה מלאני. "אם את הולכת לשם הוא לוקח ממך את הקסם שלך." "מה זאת אומרת 'אין קסם'?" שאלה האישה. אליאונור המשיכה לטפל בפצע. הכרור נכנס אל הירך של הבחורה ויצא חמישה סנטימטרים משם. לא הרבה יותר משפשוף. מרווין לא היה מצליח לפגוע בעדר פילים שמסתער ישר עליו. "איך קוראים לך?" "שרלוט."

"לכי לישון, שרלוט. אל תדאגי. את מוגנת כאן. את יכולה להישאר עד שתרגישי יותר טוב. אף אחד לא יירה בך כאן, ויהיו לנו הרבה הזדמנויות לדבר על העולם השבור ועל מסוקים."

"תודה," לחשה שרלוט.

"על לא דבר, חמודה."

הבחורה עצמה עיניים. הנשימה שלה נרגעה. אליאונור גמרה לחבוש את הפצע.

"מצאת לעצמך עוד ציפור עם כנף שבורה," אמרה מלאני.

"ואת לא מבינה מאיפה ג'ורג' קיבל את זה."

"תסתכלי עליה. איך יכולתי לגרש אותה?"

חברתה נענעה את ראשה. "אוי, אליאונור. אני מקווה שאת

יודעת מה את עושה."

***

למחרת בשעת ערב ישבה אליאונור על מרפסת הבית שלה,

שתתה תה קר בכוס מהעולם המוזר וצפתה בסנוניות שוליים
דואות הלך ושוב ומנשנשות יתושים.

דלת הרשת נפתחה מאחוריה. שרלוט יצאה אל המרפסת
עטופה בשמיכה. השיער שלה היה פרוע, ופניה עדיין חיוורות,
אבל העיניים שלה היו צלולות.

"מרגישה יותר טוב?" שאלה אליאונור.

"כן."

"בואי, שבי לידי."

הבחורה התיישבה בזהירות על הכיסא. נראה שהפצע עדיין
הכאיב לה.

"איך הרגל?"

"זה בסך הכול שפשוף," אמרה הבחורה. "אני מצטערת
שהתפרקתי. זה היה בעיקר מההלם ומההתייבשות."

"הנה." אליאונור דחפה לעברה את צלחת העוגיות. "נראה
שמזמן לא אכלת."

שרלוט לקחה עוגייה. "תודה שעזרת לי. אני לא יודעת
איך לגמול לך."

"זה בסדר," אמרה אליאונור. "מאיפה את? בעולם המוזר,
זאת אומרת. מאיזו ארץ?"

שרלוט שתקה לרגע. "אדריאנגליה."

"הנכדה שלי התחתנה עם מישהו מאדריאנגליה," אמרה
לה אליאונור. "הרוזן קמריין."

"המרשל של מחוזות הדרום," אמרה שרלוט.

אולי היא מכירה את רוז. "בדיוק. את מכירה אותו?"

"מעולם לא פגשתי אותו," אמרה שרלוט. "שמעתי על
המשפחה."

היא הסתכלה אל היער. פיה הרפוי והעיגולים השחורים
מסביב לעיניים העצובות העידו על תשישותה. ברור שיש

פה סיפור, אליאונור חשבה לעצמה. הבחורה לא נראית כמו פושעת נמלטת אלא כמו קורבן. מישהי שברחה ממשהו, לבדה אבל נחושה. אותה הבעה בדיוק התנוססה על הפנים של הנכדה שלה כשנגמר לרוז הכסף או כשהיה איזה מקרה חירום לא צפוי עם הבנים. זאת היתה הבעה של "החיים בעטו בי שוב אבל אני אסתדר איכשהו."

"אז לאן את הולכת?" שאלה אליאונור.

"לשום מקום מסוים," אמרה שרלוט.

"טוב, את לא כשירה ללכת לאנשהו."

שרלוט פתחה את פיה.

"לא כשירה," אמרה אליאונור. "הנכדה שלי השאירה כאן בית. התכוונתי להשכיר אותו אבל לא מצאתי מישהו שיכולתי לסמוך עליו שלא יהרוס אותו. הוא מלא קורי עכביש עכשיו, אבל אם את לא מפחדת ממטאטא וקצת מים עם סבון, בטוח תוכלי לסדר אותו. את יכולה להישאר שם קצת. ואם את רוצה להתאמן בריפוי, גם את זה אנחנו יכולות לעשות. צריך רק להציג אותך כמו שצריך בפני האנשים כאן. עושים כאן דברים בצורה מסוימת."

שרלוט הסתכלה עליה בעיניים פעורות ונראתה המומה.

"למה? את אפילו לא מכירה אותי. אולי אני פושעת?"

אליאונור לגמה מהתה שלה. "כשהרוזן קמרין הופיע בשוליים, לא הייתי מאושרת מזה. הנכדה שלי מיוחדת, שרלוט. כל הסבתות חושבות שהנכדים שלהן מיוחדים, אבל רוז באמת כזאת. היא טובת לב, חכמה ונחושה. היא התאמנה שנים ולימדה את עצמה להבזיק בלבן, כמו כחולי-הדם הטובים ביותר. והיא יפהפייה. אימא שלה מתה, ואבא שלה..."

אליאונור עיקמה את הפרצוף.

"קיבלתי החלטות לא טובות בחיים שלי. לא התחנתני

בחוכמה, והצלחתי לגדל בן שנשש את הילדים שלו. ג'ון ברח והשאיר את רוז ואת שני האחים שלה בלי פרוטה. בגיל שמונה-עשרה רוז נעשתה אימא לשני פעוטות. היא היתה תקועה כאן, עבדה בעבודה נוראית בעולם השכור וניסתה לגדל את האחים שלה. רציתי כל כך הרבה דברים נפלאים בשבילה, ובמקום זה ראיתי אותה נובלת לאט-לאט, ולא יכולתי לעשות כלום. ואז דקלן קמריץ הגיע, והוא הבטיח לה הכול: שהוא יאהב אותה, וידאג לה, וידאג גם לג'ורג' ולג'ק. הזהרתי אותה שזה נשמע יותר מדי טוב, אבל היא בכל זאת הלכה איתו. התברר שטעיתי. היא חיה כמו נסיכה. בעלה אוהב אותה. הם מתכננים להביא ילדים לעולם כשהבנים יתבגרו קצת."

הבזק כאב מהיר התבטא בפניה של שרלוט. זהו זה. היא בורחת מנישואים הרוסים או ילד מת. מסכנונת. אליאונור חייכה. "הנכדה שלי מאושרת, שרלוט. היא זכתה בכל מה שרציתי בשבילה. בהתחלה חששתי שהיא לא תשתלב עם כחולי-הדם, אבל חמותה לקחה אותה תחת חסותה. אני לא דוכסית, אבל עכשיו יש לי הזדמנות לעשות את אותו הדבר. אני רוצה להחזיר טובה להשגחה העליונה על הברכות שהרעיפה על המשפחה שלנו. אפשר להגיד על בני דרייטון הרבה דברים: שאנחנו שודדי ים, מכשפות, נוכלים... אבל אף אחד לא האשים אותנו מעולם בכפיות טובה. כל משפחה צריכה עקרונות. אפילו בשוליים. את מוזמנת להישאר כמה שאת צריכה."

1

כעבור שלוש שנים

ריצ'רד מאר חצה את היער בריצה. הדם שזלג מהפצע בצד גופו היה כהה, כמעט שחור. לא טוב. הוא כנראה נפגע בכבד. מזל טוב, הוא אמר לעצמו. סוף־סוף הצלחת להיהרג, ועוד בידי חובבן. המשפחה שלך היתה כל כך גאה בכך אילו ידעה. להגנתו ייאמר שלא עלה על דעתו שמישהו מסוגל להגות, לרקום ולהוציא לפועל תוכנית שבה אחותו שלו, בשר מברשו, נאנסת בידי חתיכת זבל אנושי, רק כמלכודת לריצ'רד. הוא ראה הרבה דברים בחייו, אבל עד כה לא נתקל בסיאוב אנושי עמוק כזה. את תורתו לג'אקל טולין על השלמת הפערים הזאת הביע בכך שהפריד את ראשו מגופו. לרוע המזל היו לטולין שישה שותפים, וגם אם בגדול הם לא הפגינו יכולות או הכשרה מרשימות במיוחד, אחד מהם הצליח לשפד אותו. גזעי עצים הבזיקו על פניו. אורנים אדריאנגליים ישרים כמו תרנים. הוא נשם בהתנשפויות צורמניות ומכאיבות. כאב לוהט כרסם בצד גופו ונגס בפצע עם כל צעד. יללה רחוקה הדהדה ביער. לסוחרי העבדים יש כלבי ציד,

והוא השאיר עקבות של דם. חתיכת צרה, והוא לא ראה מוצא ממנה.

העצים התנודדו סביבו, והיטשטשו והתחדדו לסירוגין. הראייה שלו נחלשת. ריצ'רד התנער והמשיך הלאה במאמץ. הוא חייב להגיע אל הגבול. מעבר לגבול נמצאים השוליים. יערות העולם המוזר התמשכו קילומטרים בכל כיוון, והשוליים היו הסיכוי היחיד שלו. לא שבני השוליים יעזרו לו מטוב ליבם. הוא נולד בשוליים וידע טוב יותר מרוב האנשים שבשטח שבין העולמות, כל אחד דואג לעצמו. אבל לכני השוליים, בהיותם חבורה חשדנית ופרנואידית, יש רובים ואצבע קלה על ההדק. אם יראו חבורה של סוחרי עבדים חמושים עוברת בשטח שלהם הם יירו בהם מתוך עיקרון.

ריצ'רד נתקף סחרחורת ונתקע בגזע עץ. אצבעותיו נדבקו לשרף כשנאחו בקליפה הריחנית כדי להתייצב ודרש מהעצים שיפסיקו להסתובב. קדימה, צא מזה. זאת לא דרך ראויה למות. לפחות שילך עטור תהילה ולא ידמם למוות תחת עץ אורן.

היער היטשטש והפך לביצה אפורה, ספוגת גשם. באפו של ריצ'רד עלה הריח החרוף של עשבי המדמנה, מעורב בצחנת מים עומדים. הוא היה מזהה את הריח הזה בכל מקום – זה הניחוח שכתוכו גדל. הוא חצה בריצה את הקרקע הבוצית בשטח הפתוח המוקף ברושים. בורות גדולים נפערו בקרקע כמו פיות כהים. הוא בדק בראשון וראה גופה של ילד רזה וחיזור, צפה בפנים כלפי מטה במים חומים בעומק חצי מטר...

ריצ'רד ניער את ראשו וסילק מעליו את הזיכרון. היער חזר והופיע סביבו. הזיות. נהדר. הוא דחף את עצמו מגזע העץ והמשיך להתקדם.

מערכה משם, במרחק, הדהדה יללת כלב נוספת. הם כנראה התפצלו לשתי קבוצות. לחבורת הפחדנים הזאת היה הרבה ניסיון ברדיפה אחרי עבדים נמלטים, והם היו טובים בזה למרבה הצער.

השיחים הסתיימו בבת אחת. הוא ראה את הערוץ, אבל באיחור. מרבד המחטים נע תחת רגליו, שולי הגבעה התמוטטו וריצ'רד התגלגל במורד והתרסק על עץ. הצלעות שלו חרקו והכאב נעץ את ציפורניו בצד גופו.

הבוץ נמעך תחת רגליו. מישהו הסתער עליו, זגזג בין הבורות עם חרב בידו, פיו היה פעור בצרחה, שערו הרטוב נדבק אל ראשו בגשם. ריצ'רד הצליף בחרבו. האיש התפרק לחתיכות מולו. סוחר עבדים נוסף הסתער משמאל. הצלפת חרב נוספת, וראשו של סוחר העבדים התגלגל מכתפיו וצנח לכור הקרוב ביותר. דם אדום פרץ מגדם הצוואר וניתז על הרפש...

המציאות הכתה בריצ'רד בפרץ של ייסורים. הוא חשק שיניים, נעמד על ארבע בתנועות מגושמות והכריח את עצמו לקום, כמו תינוק שלומד ללכת. לחץ עמום ומוכר נדחק כנגד עורו וקרביו. הוא התקדם צעד, וחומת הקסם התחככה בכל חושיו. הגבול. הוא לא היה מסוגל לראות או להריח אותו אבל הוא הכביד עליו, כאילו יד בלתי נראית מועכת אותו מבפנים. השוליים. סוף-סוף.

משהו גדול ופרוותי זינק מעבר לשפת הערוץ. ריצ'רד הסתובב בבת אחת ושלף את החרב שלו. אור השמש הוחזר מהלהב הארוך והדק. הכלב מכסח-הזאבים – שמונים קילו של שרירים עטופים פרווה שחורה, קצרה וצפופה – נחת על המדרון ורץ קדימה. ריצ'רד רכן קדימה וידו השמאלית סגרה על המשדר העל-קולי בגולת הניצב של החרב. הוא קיבל

אותו במתנה מאחיו. קולדר קנה, או סביר להניח גנב, את ההתקן באחת היציאות שלו לעולם השבור, והמכשיר עבד גם בעולם המוזר. הכלבים של סוחרי העבדים שנאו אותו, וריצ'רד השתמש בו לעיתים קרובות. הוא לא אהב להרוג כלבים. הם בסך הכול עושים את מה שהאדונים שלהם אומרים להם לעשות.

שלושה אנשים הופיעו בראש הערוץ. שני גברים, אחד רזה על גבול השדוף, והאחר לבוש בגדי עור ומחזיק ברצועה של כלב, ואישה גבוהה ושרירית שהביטה בו בעיניים קשוחות. הסיירים של סוחרי העבדים. שלום לכם.

היצור הגדול והקשוח שנוצר כדי להרוג זאבים ולחזור הביתה בחתיכה אחת רץ במהירות על כפות ענקיות. הוא כמעט הגיע אליו. חמישה-עשר מטר. עשרה.

ריצ'רד לחץ על המשרד. הצליל, שהיה גבוה מדי לאוזניים אנושיות, פילח את עור התוף הרגיש של הכלב. היצור עצר.

"תפוס'תו!" צעק סוחר העבדים עם הרצועה. "תפוס!
תפוס!"

מכסח-הזאבים חשף שיניים גדולות. ריצ'רד לחץ על המשרד שוב ולא שחרר במשך כמה שניות מכאיבות.

הכלב ייבב ודידה הצידה כדי לעקוף אותו ולהגיע מאחוריו.

סוחר העבדים הכחוש שמימין לבעל הכלב קילל ושלף אקדח ממותניו. סוחרי עבדים הם בריונים חסרי עקרונות – לרובם יש כמות מזערית של קסם, כי אולי קשה להאמין אבל הם בכל זאת נולדו בעולם המוזר או בשוליים; אבל אין להם מספיק קסם כדי להצליח בחיים. הם מאזנים את הקושי הזה

באכזריות ובכלי נשק מוכרחים מהעולם השבור, ומסתמכים על גורם ההפתעה.

סוחר העבדים כיוון את האקדח אל ריצ'רד. הצורה העקומה שבה החזיק הצעיר הבלונדיני את הנשק גרמה לריצ'רד כאב ראש.

"אנחנו צריכים אותו בחיים, אידיוט," אמר בעל הכלב.
"על הזין שלי." הלוע השחור נפער היישר מול פניו של ריצ'רד. "אני אחסל אותו על המקום."
"הוא מתלמד?" שאל ריצ'רד והתכונן.
"מה?" האישה בהתה בו.

"אתם מכשירים אותו להיות זבל?" ריצ'רד העיף מבט בבחור עם האקדח. "לפחות תואיל להחזיק את האקדח כמו שצריך, חתיכת אידיוט. אם אתה לא יודע איך, תיתן אותו למישהו שיודע. אני לא מוכן שיירה בי מישהו שהוא לא חלאה מקצועית."

בעל האקדח התנשף. "לך תזריין."
האקדח ירה והצליל הדהד ביער.
ריצ'רד הבזיק ופרש את הקסם שלו. מסך ההגנה הלבן־שקוף שפעם מולו בצורת חצי כיפה נעלם כעבור שנייה, אבל זה כל הזמן שנדרש כדי להעיף את הקליע הצידה. אפילו בבריאות מיטבית הוא לא היה מסוגל להחזיק את המגן הזה יותר מרגע, אבל בתזמון הנכון זה הספיק. בדרך כלל הוא הבזיק בכחול, אבל השהות בעולם המוזר שיפרה את עוצמת הקסם שלו.

סוחר העבדים סינן קללה נוספת ולחץ על ההדק בקצב מהיר. בום, בום, בום.

ריצ'רד הבזיק בקצב היריות, רגע לפני שהצטלצלו. המסך הלבן פעם והחזיר את הקליעים.

בום, בום, בום.

צווחה חדה נשמעה בין היריות. האקדח השמיע קול נקישה. לאיש נגמרה התחמושת.

ריצ'רד הסתובב. הכלב נפל. האידיוט ירה בכלב שלהם. זה מה שקורה כשהיכולת ההרסנית של כלי הנשק עולה על היכולת השכלית של היורה.

"למה לעזאזל עשית את זה?" הבעלים של הכלב בהה בכלבו המתנשף מכאב בעשב. "זאת הבעיה שלך. אין מצב שהקנס יוצא מהכיס שלי."

"לעזאזל." בעל האקדח דחף אותו בחזרה לחגורה. "יכולתי להגיד לך את זה," אמרה האישה. היא היתה הגבוהה מבין השלושה והיה לה מבנה גוף שרירי של לוחמת מנוסה. "קליעים לא יפגעו בכחול־דם."

הוא לא היה כחול־דם. ממש לא. ריצ'רד כחן את שלושת סוחרי העבדים. "עד כה יריתם בכלב של עצמכם ובזכותם שנים־עשר כדורים. רוצים עוד הזדמנות להדהים אותי ביכולות הלחימה העילאיות שלכם?"

"אנחנו חייבים לרדת לשם לתפוס אותו," אמרה האישה. שני סוחרי העבדים הסתכלו עליו. איש מהם לא זז. "לא," אמר בעל הכלב.

"זה רעיון גרוע," הוסיף הבריון עם האקדח. "בחי, אתם שתי נקבות בכייניות." האישה נענעה את ראשה. "תראו אותו, הוא מבוגר מכם בחמש־עשרה שנה ובקושי עומד על הרגליים. הוא בטח ידמם למוות עוד לפני שאני אגיע למטה."

ריצ'רד הניח לעצמו להתנודד. זה לא היה קשה במצבו הנוכחי. הוא חייב ששלושתם יהיו במרחק פגיעה כי העצים איימו להתפוגג שוב.

"אני יורדת לשם", אמרה האישה. "ורק שתדעו שאני לא מתכוונת לחלוק את הבונוס שלי."

היא התחילה לרדת במדרון. הבריון עם האקדח ירק הציידה והתחיל לרדת בעקבותיה. בעל הכלב הסתכל על ריצ'רד וכעבור רגע ירד אחריהם.

האישה שלפה מהנדן חרב דקה וארוכה. בעל הכלב נופף בגרון בעל ירית קצרה. סוחר העבדים השלישי שלף אלה.

ריצ'רד נאבק לעמוד זקוף. טיפת דם נטפה מהבד הספוג של הז'קט שלו וצנחה על מחטי האורן. ועוד אחת...

האישה תקפה. היא היתה גבוהה ומהירה, בעלת רגליים יציבות וידיים ארוכות. בשבריר השנייה שנדרש לגופה כדי לעבד ולהוציא לפועל את הכוונה שקרא בעיניה, ריצ'רד שחרר את הקסם שלו. הוא התמתח בקו דק וקטלני לאורך הלהב שלו וציפה את שוליו. ריצ'רד התקדם, חמק מההתקפה שלה והנחית מכה אכזרית לרוחב הזרוע שלה. החרב המצופה בהבזק שיספה גידים ועצמות כמו שמספריים חדים גוזרים נייר. הגפה הגדועה צנחה על הקרקע.

לפני שהיא הספיקה לצרוח, ריצ'רד נעץ את הלהב שלו בחזהו של בעל הכלב ופילח את הלב, ואז שחרר את החרב במשיכה, הסתובב, והניף אותה לאחור. הלהב החליק לצידו וננעץ במפשעה של סוחר העבדים השלישי.

האישה צרחה לבסוף. הוא ערף את ראשה במכה חדה אחת, הסתובב וחיסל את סוחר העבדים הכחוש במכה אכזרית יחידה בצוואר.

שלוש גופות צנחו על הקרקע.

הראש של ריצ'רד הסתובב. הרגליים שלו קרסו תחתיו. הוא צנח על ברך אחת, נעץ את החרב בקרקע ונתמך בה כמו בקב. מה שהיה אמור להסתיים בשלוש הצלפות הסתכם בחמש.

"פשוט מביך", הוא לחש. שתי טיפות אדומות התנפצו על העלים הירוקים – הדם שלו. הצמחייה סביבו היתה מוכתמת בדם – חלק שלו, חלק של סוחרי העבדים. הכלב ייבב לצידו. ריצ'רד התמקד וראה שתי עיניים חומות מסתכלות עליו בתחינה כלבית דוממת.

"אני מצטער, חבר. אני לא יכול לעזור לך."

ריצ'רד הכריח את עצמו לקום והתנודד בכבודות אל הגבול.

הקסם אפף אותו, מחץ ומעך את איבריו, כאילו האוויר עצמו נעשה כבד וצמיגי. גופו של ריצ'רד צרח במחאה כשחלק מהקסם שלו נלקח ממנו. השוליים היו הקצה עבורו. הוא ניסה להיכנס פעם לעולם השבור וזה כמעט הרג אותו. אותו קסם שהפך אותו ללוחם מוכשר כל כך בחרב – קרקע אותו למקומו. גם עכשיו הרגיש כאילו הוא גוסס, אבל הוא ישרוד. הוא רק צריך להמשיך להתקדם. רגל אחרי רגל.

צעד.

עוד צעד.

הקסם ליקק את עורו בלשון מחוספסת והלחץ נעלם. הוא עבר.

העצים גלשו הצידה כשהיער התנודד סביבו. ריצ'רד כשל הלאה. קור הלך וכיסה את עורו. שרירי הרגליים שלו רעדו מרוב מאמץ לתמוך במשקלו. האוזניים שלו נסתמו כאילו התמלאו צמר גפן ובחילה קשה הציפה אותו. הוא המשיך לפלס לו דרך, חצי עיוור, מבעד לצמחייה.

השטח הפתוח של הביצה השתרע מולו. סוחרי העבדים שכבו מתים. הלהב שלו שלח אותם לעולם הבא. ריצ'רד מיהר מבור אל בור. ילדים מתים בהו בו מלמטה בעיניים אטומות.

“סופי! סופי!”

“כאן!” הקול של אחייניתו נשמע חלש כל כך.
“איפה את?” בורות מלאים ילדים שמוטים במים
הבוציים. הוא בדק כל אחד, התרוצץ הלוך ושוב בכהלה.
גופה. ועוד גופה. היא נמצאת כאן איפשהו. הוא חייב למצוא
אותה.

העולם השחיר. הוא הבקיע את החשיכה בכוח רצונו וראה
קצה של דרך עפר. בסך הכול שני חריצי צמיגים שהעמיקו
אל בין העצים וביניהם רצועת עשב. הוא לא ידע אם זה משהו
ממשי או שריד מזיכרון כלשהו.
החשיכה חנקה אותו.

ריצ'רד חשק שיניים וזחל לעבר הדרך. זה לא הסוף. הוא
לא ימות עכשיו. הוא חייב לעשות כמה דברים.
השטח הפתוח הרטוב מגשם ומוקף ברושים צף ועלה
לנגד עיניו.

“הצילו!” קראה סופי.

הוא כשל מעל גופות סוחרי העבדים וניסה לעקוב אחרי
הקול שלה.
“הצילו!”

אני מנסה, הוא רצה לומר לה. אני מנסה, מתוקה. תחזיקי
מעמד. חכי לי.
החשיכה דרכה על עורפו. העולם נעלם.

***

שרלוט בחנה את המצרכים המסודרים על אי המטבח שלה.
היא כמעט סיימה. נשארה רק החבילה הגדולה של הבשר
הטחון. היא חילקה אותה בסכין לחמש מנות שוות – כל אחת

תספיק לארוחת ערב ליחיד ומעט שאריות לארוחת צהריים – והתחילה לעטוף אותן בניילון.

בפעם הראשונה שהיא שכרה בת שוליים להביא לה מצרכים מהעולם השבור, האישה הביאה חבילה גדולה של בשר טחון. שרלוט הקפיאה את כולה כמו שהיא, עם האריזה. לרוע המזל התברר שאחרי שמפשירים את הבשר במיקרוגל, אסור להקפיא אותו מחדש. בסופו של דבר היא נאלצה לזרוק חצי מהבשר. הלקח נלמד.

בישול היה רק אחד הדברים שנאלצה ללמוד לעשות בשוליים. באקדמיית גיינר הצוות הכין את הארוחות, ובאחוזתה היא העסיקה טבח. הזיכרון חילץ ממנה אנחה. היא מעולם לא העריכה את הטבח שלה כראוי עד שנאלצה להסתדר לברה במטבח. אליאונור נתנה לה ספר בישול, וכששרלוט עקבה אחרי ההנחיות במתכון בצורה מדוקדקת, התוצאה היתה סבירה, לפעמים אפילו טעימה. עשורים של ערבוב תרופות הבטיחו טכניקה טובה ותשומת לב, אבל אם חסרו לה המצרכים המדויקים הדרושים, הניסיון להחליף אותם במצרכים אחרים הסתיים תמיד באסון מוחלט. לפני כמה שבועות היא הסתכלה על אליאונור כשהכינה לחם בננה. הכול היה "חופן קמח" או "קמצוץ קינמון" או "להוסיף בננות מעוכות עד שזה נראה בסדר". שרלוט כתבה הכול בצייטנות, וכשניסתה לשחזר את המתכון יצאה לה אבן מלוחה בצורת כיכר.

היא למדה שיעורים נוספים. לנהוג בענווה. לחיות חיים פשוטים יותר. הקסם האפל שבתוכה נרדם מזמן, וכך בדיוק רצתה שיישאר.

אור שמש עז ניגר מבעד לחלון הפתוח וצייר מלבנים חמימים על רצפת המטבח. היום היה מקסים. לאוויר היה ניחוח של אביב ופרחי יערה. כשתגמור לסדר את המצרכים

היא תצא החוצה לקרוא ספר על נדנדת המרפסת שלה. ותשתה ספל תה קר. מממ, תה יהיה בדיוק במקום.
"שרלוט? את שם?" קרא קול מוכר מהמרפסת הקדמית.
אליאונור.

"אולי." שרלוט חייכה ועטפה בניילון את גוש הבשר האחרון.

אליאונור נכנסה למטבח. היא נראתה בערך בת שישים, אבל בשנה שעברה נפלט לה שיום הולדת מאה ושתיים-עשרה הוא לא דבר נורא כל כך עבור אישה. הבגדים שלה היו בלגן מוקפד של שכבות מרופטות ופרומות, כולן נקיות מאוד ומדיפות ריח קל של לבנדר. היא ניפחה את השיער לגוש אפור צמרירי ועיטרה אותו בנדיבות בקמעות, בזרדים ובעשבים מיובשים. במרכז קן השיער שלה נח שעון קוקייה קטן.

אליאונור הדאיגה אותה. בשלוש השנים שהכירה אותה, הלך מצבה הגופני של האישה המבוגרת והידרדר בהתמדה. העצמות שלה נעשו דקות יותר והיא איבדה מסת שריר. לפני ארבעה חודשים היא החליקה על שביל מכוסה קרח ושברה את האגן. שרלוט ריפאה אותה, אבל גם ליכולת שלה יש מגבלות. היא יכולה לרפא רק עד למידת היכולות הטמונות בגוף. כשמדובר בילדים, יכולת הריפוי הגבוהה של הגוף אפשרה לה אפילו להצמיח מחדש אצבעות כרותות. אבל הגוף של אליאונור היה עייף. עצמותיה היו שבריריות ולא היה קל לשדל אותן לצמוח מחדש.

זקנה היא המחלה האחת שאין לה מרפא. בשוליים, כמו בעולם המזור, אנשים מאריכים את חייהם בקסם, אבל בסופו של דבר אפילו הקסם כושל.
שעון הקוקייה נטה הצידה.

"הוא עומד ליפול," אמרה שרלוט.
 אליאונור נאנחה ושלפה את השעון משערה. "הוא פשוט
 לא רוצה להישאר שם."
 "ניסית סיכות?"

"ניסיתי הכול." אליאונור בחנה את אי המטבח העמוס
 בשר וירקות מחולקים למנות מושלמות ועטופים בניילון או
 בשקיות ואקום. "את כפייתית, חמודה."
 שרלוט צחקה. "אני אוהבת מקפיא מסודר."
 אליאונור פתחה את המקפיא ומצמצה.

"מה?" שרלוט נשענה לאחור בניסיון להבין על מה
 המכשפה מסתכלת. המקפיא שלה לא הצדיק בהייה. היו בו
 ארבעה מדפי רשת, ועל כל אחד מהם התנוססה תגית מסודרת,
 כתובה בטוש על סרט דביק לבן: בקר, חזיר ועוף, פירות ים
 וירקות.

אליאונור טפחה באצבע על התגית הקרובה אליה. "אין לך
 תקווה." היא שקעה לאחור ונחתה על שרפרף. "שרלוט, את
 עושה לפעמים בלגן רק בשביל הכיף?"
 שרלוט נענעה את ראשה וכבשה חיוך. "אני אוהבת סדר.
 זה מקרקע אותי."

"אם היית מקורקעת יותר, היית מצמיחה שורשים."
 שרלוט צחקה. זה נכון.

"את ורוז הייתן מסדרות יפה," אמרה אליאונור. "גם היא
 ככה. הכול חייב להיות בדיוק כמו שצריך."
 רוז היתה נוכחות מתמדת ברוב השיחות שלהן. שרלוט
 הבליעה חיוך. לא הטריד אותה שהיא רוז חליפית. כבר מזמן
 הבינה שאין שבח גדול מזה מבחינת אליאונור, וראתה בכך
 מחמאה.

"באתי לבקש טובה," הכריזה אליאונור. "כי אני אנוכית."

שרלוט הרימה גבות. "במה אני יכולה לעזור, הוד מכשפותה?"

"איך את עם טיפול בפצעי בגרות?" שאלה אליאונור. "פצעי בגרות הם תופעת לוואי של התהליכים הרגילים של הגוף." שרלוט התחילה להכניס למקפיא שקיות ויצרה מהן מגדלים קטנים ומסודרים. "אני יכולה לטפל בהם, והם ייעלמו לזמן-מה, אבל בסופו של דבר יחזרו." "כמה זמן זה זמן-מה?"

שרלוט עיקמה את הפה. "כשישה עד שמונה שבועות." אליאונור הרימה יד. "קניתי. לחברה שלי, סאני רוני, יש שתי נכדות. ילדות נחמדות. דייזי בת עשרים ושלוש וטוליפ בת שש-עשרה. ההורים מחוץ לתמונה כבר כמה זמן – אימא שלהן מתה כבר די מזמן, ואבא שלהן מת לפני שישה חודשים. לדייזי יש עבודה סבירה בעולם השבור, וטוליפ גרה איתה. בסתיו היא מתחילה ללמוד בבית ספר חדש בעולם השבור, אבל הפנים שלה במצב נורא ודייזי אומרת שזה מאוד מלחיץ אותה. הן ניסו קרמים ותרופות, אבל זה לא עובר. הן בחצר הקדמית עכשיו ומקוות שתסכימי להעיף מבט. אני אטפל בחשבון שלהן. אני יודעת שרק לפני יומיים עבדת על בעיות העיכול של גלן, ואני באמת לא אוהבת לבקש, אבל את התקווה האחרונה שלהן."

היא כבר שמעה את המשפט הזה. שרלוט הכניסה את השקית האחרונה למקפיא, שטפה ידיים וניגבה אותן במגבת. "בואי נראה מה יש לנו פה."

***

שתי הבנות עמדו בשולי המדשאה. דייזי היתה נמוכה וסחבה

משקל עודף של כשלושים קילו. היו לה פנים עגולות, עיניים חומות גדולות וחיוך מתוח. טוליפ היתה ההפך הגמור. היא היתה רזה, על סף לא מפותחת לגילה, וחצי הסתתרה מאחורי אחותה. ג'ינס הסקיני שלה היה תלוי עליה כמו שק. הגופייה שלה, שהיתה אמורה להיות צמודה, התנופפה ברוח. היא מרחה על הפנים שכבה עבה של מייק־אפ, והחומר הסמיך והבהיר גרם לעורה להיראות חסר חיים. אלמלא היו לשתיים אותו שיער בצבע שוקולד ואותן עיניים גדולות, שרלוט לעולם לא היתה מנחשת שיש ביניהן קרבת דם.

אף אחת מהן לא ניסתה להתקרב. את הבית הקיפה טבעת של אבנים פשוטות קטנות שהונחו במרווחים של כמה צעדים זו מזו, ודייזי וטוליפ הקפידו להישאר רחוקות ממנה. לאבנים לא היתה השפעה על אליאונור – היא זאת ששמה אותן שם. "השארת אותן מחוץ לאבני ההגנה?" מלמלה שרלוט.

"זה הבית שלך," מלמלה אליאונור.

שרלוט הלכה בשביל הגישה והרימה את האבן הקרובה ביותר. הקסם עקצץ קלות. אבן המגן היתה בערך בגודל האגרוף שלה ונטועה בקרקע. האבנים יצרו מחסום קסם שהגן על הבית טוב יותר מכל גדר. השוליים אינם מקום בטוח במיוחד. בעולם המוזר יש שריפים, בעולם השכור יש שוטרים, אבל בשוליים ההגנה היחידה היא לחשי הגנה ורובים.

"בואו תיכנסו," הזמינה אותן שרלוט.

הבנות מיהרו אל הבית והיא שמטה את האבן מידה.

"היי!" דייזי הושיטה לה יד ושרלוט לחצה אותה. "כל כך

נחמד לפגוש אותך. תגידי שלום, טוליפ."

טוליפ מיהרה להסתתר מאחורי אחותה.

"זה בסדר," אמרה לה שרלוט. "אני צריכה שתשטפי את

הפנים. חדר האמבטיה נמצא שם."

"בואי, אני אקח אותך," הציעה אליאונור.
היא חייכה וטוליפ עלתה בעקבותיה במדרגות המרפסת
ונכנסה לבית.

"ממש תודה שהסכמת להיפגש איתנו," אמרה דייזי.
"אין בעיה," אמרה שרלוט.

"אלוהים, זה כל כך מביך. אני מצטערת." דייזי העבירה
משקל מרגל אל רגל. "פשוט ניסינו את כל המשחות והתרופות,
ועכשיו אומרים שנשאר רק טיפול לייזר. אני רואת חשבוך. אני
מרוויחה בסדר, אבל לא סכומים כאלה, את יודעת איך זה."
היא צחקה במתח.

וזה מה שתמיד הפריע לה, שרלוט הרהרה. התחנונים
הנבוכים האלה בעיניים שלהם. אנשים שהסתכלו עליה כאילו
היא התשובה לכל תפילותיהם. היא רצתה לעזור – היא תמיד
רצתה לעזור – אבל יש גבול למה שהקסם יכול לעשות.

דייזי חייכה חיוך נבוך. "גברת דרייטון אמרה שאולי את
עייפה. תודה רבה שבכל זאת הסכמת להיפגש איתנו."
"אין בעיה." שרלוט חייכה. "אולי ניכנס למטבח?"

הן התיישבו ליד אי המטבח והיא מזגה שתי כוסות תה
קר. דייזי התיישבה על קצה הכיסא ונראה שהיתה שמחה
לברוח.

"זה היה הבית של רון," אמרה דייזי. "אחותה של החברה
הכי טובה שלי למדה איתה בתיכון. ראיתי אותה מבזיקה
ביריד הבוגרים. זה היה מטורף. לבן לגמרי. אף אחד בשוליים
לא מבזיק בלבן. את מבזיקה?"

לרוב האנשים בשוליים יש כישרון קסם. חלק מהכישרונות
שימושיים, חלק לא, אבל כל בעל קסם יכול להבזיק בעזרת
תרגול והכשרה מתאימה. ההבזק הוא שטף של קסם טהור.
הוא נראה כמו סרט של אור, או לפעמים כמו ברק מצלילף.

ככל שההבזק חזק ובהיר יותר, הקסם חזק יותר. ההבזק החזק יותר, בצבע לבן טהור, יכול לחתוך את הגוף כמו שסכין חותך חמאה רכה. זה נשק קטלני, ושרלוט ראתה מקרוב את הפצעים שהותיר בגוף.

"אני לא מבזיקה," אמרה שרלוט. היא מעולם לא למדה לעשות את זה כי לא היה לה צורך. "זה לא הכישרון שלי." דיזי נאנחה. "ברור. סליחה. לא הייתי צריכה לדבר על רז."

"זה ממש לא מפריע לי," אמרה שרלוט. "אליאונור מדברת עליה ועל הבנים כל הזמן."

דיזי זעה באי־שקט בכיסא. "אז מאיפה את מכירה את גברת דרייטון? אתן חברות?"

אליאונור היתה יותר מחברה. האישה המבוגרת היתה המשפחה שבחרה לעצמה. "כשהגעתי לשוליים נכנסתי יותר מערבה מכאן, קרוב לריקט. עזבתי את הסוס שלי לדקה כדי להתפנות, ומישהו גנב אותו ואת כל הכסף שלי." "ברוכה הבאה לשוליים." דיזי נאנחה.

"תכננתי למצוא עבודה, אבל אף אחד לא הסכים שארפא אותו. הלכתי מיישוב ליישוב וניסיתי למצוא מקום להשתלב בו, ועד שהגעתי לאיסט לאפורט כבר הייתי מורעבת. לא היה לי כסף, לא היה לי מקום לישון בו, הבגדים שלי היו קרועים ומטונפים. לא ידעתי מה לעשות. אליאונור מצאה אותי בצד הדרך ואספה אותי. היא גרמה לי להרגיש רצויה והשיגה לי את הלקוחות הראשונים שלי. היא הלכה איתי לכל התורים כדי לקשקש עם אנשים בזמן שעבדתי. אני חייבת לה הכול."

התחושה היתה עמוקה יותר מהכרת תודה פשוטה. אליאונור התגעגעה נוראות לנכדים שלה. שרלוט הרהרה בכך שלאישה המבוגרת יש דחף חזק, כמעט צורך, לטפל במישהו, בדיוק

כמו שהיא עצמה מרגישה את הרחף לרפא מחלה או לאחות גפה שבורה. הן היו נפשות תאומות.

אליאונור יצאה מחדר האמבטיה והובילה את טוליפ יד ביד. פניה של הנערה היו ים של בליטות אדומות נוקשות, קבורות תחת העור. אקנה ציסטי. הסימנים המקדימים להצטלקות כבר היו שם.

"שבי," הזמינה אותה שרלוט.

טוליפ התיישבה בצייטנות על השרפרף. אליאונור הניחה מראה קטנה על האי. "שיהיה."

"תסתכלי על אחותך בשבילי, טוב?" שרלוט רפרפה בקצות אצבעותיה מעל הבליטות הקשות על לחי שמאל של טוליפ. קסם כיסה את ידה בשטף יציב של ניצוצות זהובים קורנים. "זה יפה," לחשה טוליפ.

"תודה רבה."

"זה יכאב?"

"לא, זה לא יכאב בכלל. עכשיו תסתכלי ישר קדימה בשבילי. בדיוק ככה."

הניצוצות חדרו אל העור ומצאו את זקיקי השיער המודלקים הזעירים. הקסם נדלה משרלוט. התחושה היתה משונה, כאילו איזו חיוניות נשאבת ממנה ומומרת לשטף המרפא. זה לא מכאיב, אבל לא נוח ואפילו מלחיץ עבור מי שלא רגיל לזה. שרלוט עצמה עיניים. לרגע היא ראתה רק חשיכה, ואז הקסם שלה יצר את הקישור, ותמונת חתך של עורה של טוליפ הופיעה לנגד עיניה. היא ראתה את הנקבוביות, את השערות, את הקירות המנוקבים של הזקיקים המגירים נוזלים דלקתיים אל העור ומדביקים זקיקים סמוכים, ואת בלוטות החלב המודלקות.

שרלוט דחפה קלות כדי לבחון את העור. הקסם שלה נספג

לחלוטין ברקמות הלחי. היא פקחה עיניים. המתרחש בתוך פניה של טוליפ המשיך להתנוסס לנגד עיניה, כמעט כאילו הביטה מבעד לשני זוגות עיניים ובחרה באיזה מהמראות להתמקד.

שרלוט אלחשה את קצות העצבים בעורה של טוליפ. "תסתכלי ישר קדימה בשבילי."
 עור הלחי של טוליפ התכווץ. המוגלה נפלטה החוצה מתריסר פציעות זעירות.

טוליפ מצמצה בהפתעה. "זה לא כאב."
 שרלוט קרעה עטיפה של מגבון אלכוהול, שלפה אותו וניגבה את הלחי. "את רואה? אמרתי לך."
 היא התמקדה בשיקום הרקמה הפצועה וטיהרה את הדלקת. הבליטות בפניה של טוליפ התכווצו והחלו להיספג ולהתחלף בעור ודרדר ובריא.
 דייזי התנשפה.

שאריות האקנה נעלמו. שרלוט הניחה לזרם הקסם שלה לדעוך, ואז לקחה את המראה והרימה אותה מול טוליפ. "אני לא מאמינה!" הנערה נגעה בלחייה השמאלית הנקייה. "אני לא מאמינה, זה נעלם!"

בגלל זה אני עושה את זה, חשבה שרלוט לעצמה והסיטה את השיער של טוליפ מפניה. בגלל ההקלה הספונטנית הפשוטה כשהמחלה מסתלקת. הכול היה שווה בזכות זה. "זה לא נעלם לתמיד," הזהירה שרלוט. "סביר להניח שזה יחזור בעוד שישה עד שמונה שבועות. בואי נטפל בלחי הימנית. אנחנו לא רוצות שלא תהיי מאוזנת – כלי רכב עצר בחריקה רמה מול הבית.

"מי בשם שמיים זה יכול להיות?" אליאונור קמה מהכיסא שלה.

"בואו נראה." שרלוט צעדה אל דלת הרשת ויצאה למרפסת.

קני ג'ו אוּגְלֵטְרי קפץ מתוך טנדר שברולט חבוט בשולי המדשאה. קני בן השש־עשרה, שהיה רחב כתפיים אבל כחוש, היה אחד המטופלים הראשונים שלה. הוא טיפס על עץ אורן כדי לנסר ענף שעמד להתרסק על הבית של אימא שלו, ונפל מהעץ. שתי רגליים שבורות וכמה צלעות שנחבלו כשהמסור החשמלי נחת עליהן. זה היה יכול להיגמר הרבה יותר גרוע. הפנים של קני היו חיוורות. שרלוט הסתכלה בעיניו וראתה פחד.

"מה קרה?" היא קראה אליו.

הוא רץ לארגז הטנדר ופתח אותו. "מצאתי אותו שוכב ליד דרך קרוקר."

גבר שכב בארגז הטנדר. עורו היה לבן כמו סיד על רקע בגדי העור הכהים שלו. דם נקווה סביבו בשלולית צמיגה. שרלוט מיהרה לאורך השביל, מעבר לאבני ההגנה ואל הטנדר. הקסם שלה התערבל מידיה אל גופו של האיש ובחזרה אל ידה. פנים גופו הבזיק לנגד עיניה. פצע דקירה ברום הבטן, קריעה של האונה הימנית של הכבד, דימום כבד, הלם תת־נפחי. האיש גסס.

שרלוט רכנה מעליו וזימנה את הקסם שלה. הוא נכרך סביבה ואפף אותה ואת האיש הגוסס במערבולת זוהרת של ניצוצות. המאגרים שלה התחילו להתרוקן, כאילו הקסם שואב ממנה את כוח החיים עצמו. היא כיוונה את הזרם אל עומק הכבד. הוא שטף מבעד לווריד השער והתפצל כמו אלמוג אדום בתוך הרקמות העדינות. החלקיקים הזהובים האירו את כלי הדם מבפנים. שרלוט התחילה לבנות מחדש את הדפנות והשקיעה פרצי קסם באונת הכבד כדי לתקן את הנזק.

חום הגוף שלו ולחץ הדם צנחו שוב. היא השקיעה עוד קסם ברקמות הפגועות בניסיון להוציא את הגוף ממצב ההלם. הגוף נלחם בה, אבל היא עיגנה אותו לחיים בקסם שלה וסירבה להרפות. הוא יישאר איתה. הוא לא הולך לשום מקום. המוות רצה בו אבל שרלוט תבעה עליו בעלות והוא שלה. היא לא מסוגלת לברוא חיים חדשים, אבל היא יכולה להילחם בכל כוחה על חיים קיימים. המוות יצטרך להסתדר בלעדיו.

הלב שלו פרפר כמו ציפור פצועה. הוא עלול לסבול מדום לב. היא עטפה את הלב בקסם שלה, ערסלה אותו כלולאה אחת של הזרם, וריפאה בקדחתנות את פציעות גופו באחרת. כל פעימת דופק הדהדה בה.

פעימה.

תישאר איתי.

פעימה.

תישאר איתי, איש זר.

הקרעים בכבד התאחו. לחץ הדם התייצב. סוף-סוף. שרלוט איחתה את השרירים הפצועים והאיצה את ייצור תאי הדם.

אני שומרת עליך. לא תמות היום.

נשימתו של האיש התייצבה. היא המריצה את מחזור הדם ושימרה אותו, וידאה שהחום הפנימי עולה באיטיות. היא שרפה את מאגרי השומן הדלים שלו כדי לייצר תאי דם. לא היו לו הרבה – הוא היה כולו שרירים ועור.

מידת החום הפנימי התקרבה לרמות תקינות. הלב פעם, חזק ויציב.

היא אחזה בו עוד קצת רק כדי לוודא שיצא מכלל סכנה. יש לו גוף בריא וחזק. הוא יתאושש.

שרלוט התנתקה ממנו לאט ובהדרגה, ונשענה לאחור.

הראש שלה הסתובב. דם הכתים את ידיה. האף שלה גירד והיא שפשפה אותו בגב כף ידה. היא הרגישה מטושטשת ומנותקת מהמציאות.

האיש שכב לצידה והדופק שלו היה סדיר. היא גמעה אוויר בשאיפות גדולות. שרלוט היתה קצרת נשימה כאילו רצה ריצה מטורפת. העייפות המוכרת שלאחר הריפוי ריתקה אותה למקומה. השרירים שלה כאבו. העייפות תתפוגג בעוד דקה. באקדמיה, לאחר ריפוי חירום קשה כזה המרפא מקבל בדרך כלל יום מנוחה במיטה, אבל היא כבר לא ריפאה אנשים כל יום. היא אפילו לא התקרבה לגבול היכולת שלה.

היא שוב ניצחה את המוות. הקלה הציפה אותה. החיים המסוימים האלה לא ייאלצו להגיע לסופם. האיש הזה ישרוד וישוב אל משפחתו. היא גרמה לזה לקרות, ומראה החזה שלו העולה ויורד בקצב סדיר עורר בה שמחה גדולה.

השיער שלו היה כהה מאוד, שחור מבריק, כמעט כחלחל. הוא היה פזור סביב ראשו והקיף את הפנים. האיש כבר לא היה חיוור. סביר להניח שמלכתחילה היה פחות חיוור משחשבה. שנים של עבודה חידדו את חושיה כדי שגיבו לאותות מסוימים של מצוקה במטופלים שלה, ולפעמים הקסם שלה עיוות את הראייה כדי להגיע לאבחנה מהר יותר. לעורו של האיש היה גון ברונזה, גם מפני שהיה כהה באופן טבעי וגם מחשיפה לשמש. פניו המפוסלות להפליא ניחנו בלסת רבועה, סנטר בעל נוכחות ואף שצורתו היתה בוודאי מושלמת לפני שפציעה ישנה הרחיבה אותו. על הלסת היו זיפים כהים קצרים. פיו לא היה רחב מדי וגם לא צר מדי, שפתיו רכות, המצח גבוה. גופו היה במצב עילאי, אבל קמטי הצחוק הקלים בזוויות העיניים הסגירו את גילו. הוא היה לפחות בן גילה, ככל הנראה מבוגר ממנה בכמה שנים, באמצע עד סוף שנות

השלושים לחייו. עורו ובגדיו היו מוכתמים בבוץ וכדם, שערו פרוע, אבל היה בו משהו מסוגנן בבירור.

איזה גבר נאה.

הריסים של האיש זעו. שרלוט רכנה אליו בהבזק דאגה. הקסם שלה העלה ניצוצות. הוא לא אמור להתעורר. הגוף שלו זקוק לכל משאביו כדי להחלים.

האיש פקח עיניים והסתכל עליה. פניהם היו במרחק סנטימטרים ספורים אלה מאלה. עיניו היו כהות ונבונות, והתבונה הזאת שינתה את כל פניו, הקפיצה אותו מנאה למושלם. "סופי", הוא אמר.

הוא הוזה. "זה נגמר", היא אמרה לו. "תנוח."

עיניו התמקדו בה. "יפהפייה", הוא לחש.

היא מצמצזה.

"אני מכירה את הקול הזה." אליאונור עלתה אל הטנדר.

"ריצ'רד! Mon dieu, que s'est-il passé?"

ריצ'רד ניסה לקום. הדופק שלו האיץ לרמות מסוכנות.

"לא!" שרלוט התאמצה לרתק אותו למקום. הוא נאבק

תחתיה. האיש היה חזק כמו שור. הקסם שלה עדיין התערבל

סביבו ועטף אותו בכיסוי של ניצוצות, בניסיון לרפא את הנזק

שנגרם מהתזוזה. הוא לא ידע שהוא נשען על כוח הריפוי שלה

כמו על קביים. "אני חייבת להרדים אותו. אסור לו לזוז, אחרת

הוא יפתח הכול."

"מי עשה לך את זה?" שאלה אליאונור. "ריצ'רד?"

ריצ'רד הדף את שרלוט כאילו הניף משקולות. היא

הרגישה שהרקמה שזה עתה תוקנה נקרעת. האחיזה שלה

בקסם התערערה והוא חמק ממנה.

העיניים של ריצ'רד נעצמו והוא קרס בחזרה אל ארגז

הטנדר. שרלוט רכנה מעליו. מחוסר הכרה.

אליאונור פנתה אל הנער. "קני, תעזור לנו להכניס אותנו הביתה."

קני נהם. קסם התעורר וצמח סביבו. הוא התכופף, הרים את ריצ'רד כמו פעוט ונשא אותו פנימה. שרלוט החזירה את אבן המגן למקום וארבעתן הלכו בעקבותיו.

"לאן?"
"לחדר האורחים מימין." שרלוט פתחה את הדלת בדחיפה.

קני השכיב את ריצ'רד על מיטת האורחים והסתובב. "אני חייב להגיע לבית של אימא."

"תודה, חומד," אמרה אליאונור. "תמסור לאימא שלך דרישת שלום."

קני הנהן ויצא.
שרלוט כרעה ליד המיטה. הדופק של ריצ'רד נשאר סדיר.

טוב מאוד. "מאיפה את מכירה אותו?"
אליאונור נאנחה. "יצא לנו להיפגש. בת דודה שלו

נשואה לבן הדוד המאומץ של בעלה של הנכדה שלי. אנחנו משפחה."

משפחה, בטח. "הוא כחול-דם?"
"לא. הוא גר כיום בעולם המוזר, אבל הוא בן שוליים

כמונו, מהמדמנה. בפעם הראשונה שראיתי אותו גם אני חשבת כי ככה – שהוא מאיזה בית אצולה. אבל לא, הוא מהשוליים."

"מי זאת סופי?" אשתו? אחות, אולי?
אליאונור משכה בכתפיה. "אני לא יודעת, מתוקה. אבל

מי שזאת לא תהיה, היא כנראה חשובה לו מאוד. אני יכולה לומר לך שריצ'רד מומחה בלחימת חרב. בפעם האחרונה

שהייתי בעולם המוזר הוא לימד את הנכדים שלי להילחם. סביר להניח שמי שפצע אותו מת."

שרלוט הניחה לקסם שלה לגלוש מעל גופו של ריצ'רד. מומחה בלחימת חרב. זה נראה הגיוני – גופו הרזה היה חזק אבל גמיש, וניכר בו שעוצב בידי פעילות גופנית מתמדת. לחץ הדם שלו עדיין היה נמוך. עם הזמן הגוף שלו ימלא מחדש את הדם שאיבד, אבל זה לא יקרה מייד והיא לא רצתה לקחת סיכונים.

הוא קרא לה יפהפייה.

היא ידעה שהיא אישה מושכת למדי, והיא לא היתה אמורה לייחס משמעות כלשהי לדבריו של אדם הוזה, אבל מסיבה כלשהי היא ייחסה. היא נמנעה מקשרים רומנטיים בשוליים – אלוויי אחד הספיק לה – וכמעט שכחה שהיא אישה. מילה אחת של זר מוחלט עוררה בתוכה משהו נשי. היא הרגישה שביעות רצון מופרזת כשנזכרה באמירה שלו, כאילו נתן לה שי שממש רצתה אבל לא ציפתה לו. הוא לעולם לא ידע את זה, אבל היא היתה אסירת תודה לו על כך.

שרלוט קמה ולקחה את הטלפון הנייד שלה.

"למי את מתקשרת?" שאלה אליאונור.

"ללוק. ריצ'רד יצטרך עירווי דם, ורצוי כמה שיותר

מהר."

"שנלך?" שאלה דייזי.

אליאונור הצמידה אצבע לשפתיה.

"כן?" ענה לוק לשיחה.

היא שמה אותו על המקול. לא היה נוח להצמיד את הטלפון לאוזן. "זאת שרלוט. אני צריכה איי פלוס." נדרשו לה כמה שבועות ללמוד את המונחים הרפואיים של העולם השבור, אבל בסיוע ספרים היא הצליחה בסופו של דבר. היא זיהתה את סוג הדם של ריצ'רד כשהקסם שלה גלש בעורקיו.

הפרמדיק השתתק. "אני יכול להשיג לך שתי מנות. חמש מאות."

ליטר. זה יצטרך להספיק. "בסדר."
"תפגשי אותי בקצה הדרך בעוד עשרים דקות." לוק ניתק.

"חמש מאות דולר?" העיניים של דייזי היו גדולות כצלחות.

"שוד לאור יום," אמרה אליאונור.
"הוא המקור היחיד לדם עבור בני השוליים, אלא אם כן עושים עירוי ישיר." שרלוט משכה בכתפיה. "זה בסך הכול כסף." היא תמיד יכולה להרוויח עוד.
"את רוצה שנלך?" שאלה דייזי טוב.

"אני צריכה לפגוש אותו ולקחת את הדם, אבל אם לא אכפת לכן לחכות, אני אוכל לטפל בטוליפ כשאחזור." היא היתה עייפה, אבל היא לא יכלה לשלוח משם את טוליפ עם לחי אחת חלקה ואחת מלאה אקנה.
דייזי קפצה שפתיים. טוליפ משכה בשרוולה. האחיות הבכורה נאנחה. "נחכה."

"בבקשה תרגישו בבית," אמרה שרלוט. "יש תה וחטיפים במקרר. אחזור בערך בעוד חצי שעה."
הבנות הלכו למטבח.

"תודה שאת עושה את זה בשבילי," אמרה אליאונור.
"זה יעזור לו להחלים. וכמו שאמרת, הוא משפחה." שרלוט חייכה והורידה מהמדף מילון רפואי. בחלל המרוקן שבתוכו היה שמור הכסף המזומן שלה. היא לקחה את צרור שטרות העשרים וספרה חמש מאות דולר. "את יכולה לפקוח עליו עין?"

"כמובן. שרלוט, קחי רובה."

”זה בסך הכול בקצה הדרך.”

אליאונור נענעה את ראשה. ”אי־אפשר לדעת מה יקרה. יש לי הרגשה לא טובה. קחי רובה, רק ליתר ביטחון.”
שרלוט הורידה רובה מהקיר, דרכה אותו וחיבקה את אליאונור.

”אני כבר חוזרת.”

”ברור.”

היא יצאה החוצה, חצתה את המדשאה ונכנסה לטנדר. הטנדר היה שייך לרוז, ובשנה שעברה שרלוט למדה סוף־סוף לנהוג. הוא חסר את ההידור המעודן של הכרכרות האדריאנגליות, אבל זה מה שיש.

היא סובבה את המפתח. המנוע התעורר לחיים. משהו בפנים של ריצ'רד דיבר אליה. היא לא ידעה אם בגלל התווים הגבריים הנאים או בגלל הלהט בעיניו. או אולי כי הוא חשב שהיא יפהפייה. איך שלא יהיה, היא פיתחה עניין בהישרדותו. היא רצתה לראות אותו פוקח עיניים שוב ולשמוע אותו מדבר. ויותר מכול, היא רצתה שיתאושש. זה היה שווה חמש מאות דולר.

2

אליאונור בדקה את הדופק של ריצ'רד. הוא היה סדיר. שרלוט חוללה ניסים, ולמסכנות לא היה מושג. רוב האנשים במקומה היו שוחים בכסף. אין נואשים יותר מאימא שהילד שלה חולה או מבעל שאשתו גוססת. הם ייתנו גם את הדולר האחרון שלהם. אבל שרלוט ריפאה את כולם תמורת גרושים ולא התנהגה כאילו היא משהו מיוחד.

עשו לה משהו בעולם המוזר. היא היתה כמו ציפור שהכנפיים שלה נשברו פעם ולא מוכנה להסתכן ולנסות לעוף שוב. היא נלחמת במכוון בכסף ובהכרה, כאילו היא מסתרת. היא מעולם לא אמרה ממי או למה. אליאונור נאנחה. טוב, היא שמחה שלפחות העניקה לה את הפינה המוגנת הזאת בשוליים כדי להסתתר בה.

דפיקה גרמה לה להסתובב. דייזי וטוליפ עמדו בפתח. "התקשרו אליי מהעבודה," אמרה דייזי. "הם רוצים שאני אגיע. זה בסדר אם אני אביא את טוליפ בערב? את חושבת שלשרלוט יהיה אכפת?"
"לא נראה לי. זה בסדר. העבודה יותר חשובה." אליאונור חייכה.

"תודה רבה," אמרה דייזי.

"תודה רבה," חזרה אחריה טוליפ.

איזו נערה ביישנית ומתוקה. "אל תדאגי. שרלוט תסדר לך את הפנים יופי."
 "אנחנו צריכות שתזיזי בשבילנו את האבנים?" שאלה דייזי.

זה מה שקורה כשחיים בעולם השבור, חשבה אליאונור. לדייזי לא היה מושג איך פועל הקסם הבסיסי ביותר והיא גם לא רצתה לדעת. "לא, האבנים מונעות כניסה. ברגע שנכנסת את יכולה להזיז אותן או פשוט לעבור מעליהן כדי לצאת."
 "תודה רבה!" אמרה דייזי שוב. הבנות יצאו. אליאונור שמעה את דלת הרשת נטרקת.

היא בדקה מה השעה. שרלוט נעדרה כבר עשרים דקות. היא לא יכולה לחצות את הגבול לעולם השבור, הקסם שלה חזק מדי. סביר להניח שהיא פשוט מחכה בקצה הדרך, לפני הגבול, עד שלוק יעבור וימסור לה את הדם.

שמץ חרדה התפתל בתוכה, תחושה מקדימה לא נעימה שהותירה מאחוריה אי־שקט. היא לא ידעה אם הקסם שלה מזהיר אותה או שהיא נעשתה פרנואידית בגילה. נורא להזדקן. אבל החלופה לא היתה הרבה יותר טובה. וחוץ מזה, שרלוט יושבת בטנדר מאחורי דלתות נעולות. יש לה רובה, עד כמה שזה יועיל לה. לא שהיא לא מסוגלת להגן על עצמה, אבל אין לה ליבת פלדה קשוחה כמו לנכדה של אליאונור. הנחישות של רוז נשאה אותה במים הסוערים של החיים. שרלוט שרדה כמה סערות, אבל חסרה את הנבזיות היסודית של בני השוליים. בזכות זה היא מיוחדת כל כך, ובזכות זה היא כל כך מחבבת אותה. גם אליאונור לא נולדה באיסט לאפורט. הנוכחות של שרלוט הזכירה לה זמן אחר ומקום עדין יותר.

אליאונור הסיטה את השיער של ריצ'רד מהמצח שלו.
"ריצ'רד, מי זאת סופי?"

הוא לא ענה. היא יכולה להיות כל אחת – אישה, מאהבת, אחות. אליאונור ידעה עליו מעט מאוד. היא פגשה אותו רק פעם אחת, אבל הוא הצליח להרשים אותה. משהו בהתנהלות שלו, מעין הדרת כבוד שקטה. אחיו היה כולו רעש וצלצולים, קסם אישי ובדיחות, אבל לריצ'רד היתה מין שנינות עוקצנית כזאת. הוא לא דיבר הרבה, אבל פה ושם אמר דברים מחוכמים בפרצוף רציני לגמרי...

"גברת דרייטון!" הצרחה הצטלצלה, גבוהה ורועדת באימה טהורה. טוליפ.

אליאונור רצה לדלת. טוליפ עמדה על גבול ההגנה ופניה מעוקמות למסכה מעוותת מרוב פחד. "גברת דרייטון! הם לקחו את דייזי!"

אליאונור מיהרה לחצות את המדשאה. רגליים, זווז מהר יותר. "מי? מי לקחו את דייזי?"

"גברים." טוליפ נופפה בזרועותיה. "עם רובים וסוסים." יללה ארוכה וגבוהה הדהדה בשוליים. שֶׁער העורף של אליאונור סמר. היא הרימה בזריזות אבן ומשכה את טוליפ את תוך מעגל ההגנה. "פנימה, עכשיו!"

טוליפ רצה לדלת. אליאונור החזירה את האבן למקום ומיהרה בעקבותיה על פני הדשא ואל מדרגות המרפסת.

קול פרסות גרם לה להסתובב בבת אחת. רוכב הגיע לאורך הדרך. הראש שלו היה מגולח. הוא היה לבוש עור שחור, והשמש התנוצצה על אזיקי שרשרת ארוכים שהשתלשלו מהאוכף שלו.

סוחרי עבדים.

ההבנה הצליפה בה כמו שוט. אליאונור מיהרה על

פני המרפסת אל תוך הבית, סגרה את הדלת ונעלה אותה.

טוליפ בהתה בה בעיניים פעורות. "מה קורה?"
 "ששש!" אליאונור הלכה לחלון והציצה מבעד לרווח בוילון. הרוכב עצר ליד הבית, סובב את הסוס שלו וניסה לרכוב אל המרפסת. אבני ההגנה רטטו. הסוס נסוג וכמעט השליך את הרוכב מעל גבו. האיש נעץ בבית מבט זועם, הכניס אצבעות לפה ושרק.

רוכבים נוספים הצטרפו אליו. הם היו לבושים בגדים כהים ופניהם היו קודרות. כמה מהם היו מקועקעים, כמה היו מרוחים בצבע, ולכמה מהם היו עצמות אנושיות שזורות בשיער. שישה כלבי מכסחי־זאבים גדולים ופראיים למראה עמדו סביב הסוסים. אחד האנשים משמאל, גבר מצולק עם פנים של בריון ושיער בלונדיני ארוך קלוע בצמה, התקרב על גב סוס ושמת גוף על הקרקע. דייזי. Mon dieu. היא היתה חיוורת כסיד.

הגברים הקיפו את המדשאה. אחד, שניים, שלושה... היא הצליחה לספור שישה־עשר איש.
 הלב של אליאונור שקע בקרבה. הם לא יפגינו שום רחמים.

"מה קרה?" היא לחשה.

"הלכנו על הדרך בכיוון המכונית. דייזי חיפשה את המפתחות בתיק שלה. האיש הבלונדיני התקרב ובעט בה. הוא פשוט בעט בה ישר בפרצוף!" הקול של טוליפ צפצף. "היא נפלה וצעקה לי לברוח, אז ברחתי –"

הבלונדיני המצולק גרר את דייזי קדימה.

"שששש," לחשה אליאונור.

"תעשי את זה," האיש נבח.

דייזי הושיטה יד רועדת אל האבן הקרובה ביותר. הלחי שלה דיממה. היא נגעה באבן וניסתה להרים אותה. הקסם פעם. דייזי השמיעה צווחה ומשכה את היד. סוחר העבדים התכופף ובעט לה בבטן. דייזי צרחה והתקפלה לכדור. טוליפ הצטעקה ואליאונור סתמה את פיה בידה.

קולו הקשוח והצורמני של המנהיג נישא עד אליהן. "אנחנו לא רוצים אותך. לא אכפת לנו ממך. אנחנו רוצים את האיש שאת מסתירה בפנים. דייזי אומרת שהיא לא יכולה לפתוח את ההגנה, ולאור הניסיון האחרון שלה אני נוטה להאמין לה. אז זה תלוי בך. תני לי את מה שאני רוצה ואני אסתלק. זה ממש פשוט."

שישה-עשר איש. הרבה יותר מדי. עם אחד או שניים היא היתה מסוגלת להתמודד, אפילו עם ארבעה. היא היתה מכניסה אותם ומקללת אותם, אבל שישה-עשר הם פשוט יותר מדי. המחשבות התרוצצו בראשה של אליאונור. היא חייבת להזעיק עזרה.

"הטלפון שלך עלייך?" היא לחשה.

טוליפ שלפה מכיסה טלפון נייד.

"תתקשרי לשרלוט, לחשה אליאונור. "שתיים-שתיים-שבע-שתיים-אחת-שלושים."

טוליפ חייגה את המספר באצבעות רועדות ודחפה אליה את הטלפון.

"שרלוט מדברת," אמרה שרלוט בקול רגוע.

"איפה את?" לחשה אליאונור.

"בקצה הדרך. לוק איחר. רק עכשיו קיבלתי את הדם."

"אל תחזרי לבית!"

"למה? אליאונור, מה קרה?"

"אני צריכה שתלכי למשפחת רוני. בהתפצלות השנייה

שמאלה, ומשם עד קצה הדרך. תגידי למלקולם רוני שיש כאן סוחרי עבדים – שישה־עשר גברים; והם רוצים את ריצ'רד. תגידי לו שהוא חייב לי טובה, ושיש לו בת יפה והוא לא רוצה להיות הבית הבא שהם מגיעים אליו. אם הוא יודע מה טוב בשבילו הוא יאסוף את המיליציה ויכריח אותם מהשוליים. לכי, שרלוט. לכי עכשיו."

הטלפון השמיע צפצוף והיא החזירה אותו לטוליפ. "כל מה שאת צריכה לעשות זה ללכת ולהזיז את אחת האבנים," קרא סוחר העבדים. אליאונור הציצה דרך הרווח. הוא שלף סכין. הלהב המעוקל הגדול החזיר את אור השמש. "את יודעת איך זה עובד," הוא קרא. "אני אדם שוחר שלום. אל תכריחי אותי לעשות את זה."

***

שרלוט פנתה במהירות מסחררת. סוחרי עבדים? זה לא הגיוני. העבדות הוצאה מחוץ לחוק באדריאנגליה ובעולם השבור לפני מאות שנים. אבל הפחד בקולה של אליאונור היה עז וממשי. היא חייבת להגיע למשפחת רוני. באיסט לאפורט אין משטרה, אבל כשמשהו מאיים על העיירה כולה, בני השוליים מתאגדים לפעמים כמיליציה כדי לטפל בזה. עצים חלפו בשעטה על פניה. קדימה, היא דחקה בטנדר. סע מהר יותר. סע מהר יותר.

***

"תקשיבי לי." אליאונור תפסה בכתפיים הרזות של טוליפ. "הם עומדים לפגוע בדיוזי. אין לנו מה לעשות בעניין. לחשי

ההגנה לא מאפשרים לי להשתמש עליהם בקסם, ואם ננסה לירות בהם הם יהרגו אותה."

"היא אחותי!" ענתה טוליפ בלחישה. "אם ניתן להם את

האיש –

"הם ירצחו את כולנו. הם משקרים, אהובה. הם שקרנים

ורעים. חלאות אדם. אנחנו חייבות לחכות עד שתגיע עזרה."

אליאונור כרכה את זרועותיה סביב כתפיה הרזות של הנערה

בחיבוק. "לא חשוב מה תשמעי, לא חשוב מה תראי, אסור לך

לצאת לשם. אנחנו חייבות לחכות."

"תחזיקו אותה," אמר סוחר העבדים.

דייזי ייבבה.

אליאונור הצמידה את טוליפ אליה בכוח. "אל תקשיבי.

תכסי את האוזניים."

"הזדמנות אחרונה. תיזי את האבן וכולם ילכו בשלום."

אליאונור עצרה את נשימתה.

"אין בעיה," אמר סוחר העבדים.

דייזי צרחה בקול גבוה מלא כאב.

אליאונור הסתכנה בהצצה מהחלון. סוחר העבדים הבלונדיני

החזיק משהו חיוור ומדמם בין אגודל ואצבע. דייזי התפתלה

בידי שני גברים אחרים.

"זאת היתה אוזן," הכריז סוחר העבדים. "תכף נתחיל עם

האצבעות."

***

"אנחנו חייבים ללכת." שרלוט נעצה מבט במלקולם רוני,

שהיתמר עשרים סנטימטר מעליה.

בית רוני המה סביבם מפעילות: הלך רוני הנמוכה והשמנמנה

חייגה מספר אחרי מספר לאורך רשימת אנשי הקשר בטלפון הנייד שלה, ושני הבנים המתבגרים שלהם ערמו כלי נשק במרפסת. ברגע ששרלוט הגיעה, הבן והבת הבוגרים שלהם יצאו להעביר את ההודעה לשכנים, וגברים חמושים הסתובבו ברחבי הבית.

"עכשיו תקשיבי לי," האיש הגדול רכן אליה. "הם מוגנים מאחורי לחשי ההגנה, ואליאונור גברת קשוחה. היא תסתדר. שיש-עשר איש זה כוח אש רציני. אין מצב שנגיע לשם לא מוכנים, אחרת אנחנו יכולים כבר לשסף לעצמנו את הגרון ולגמור עניין." "הם לבד בבית!" היא ראתה תריסר גברים מוכנים ליציאה.

"יהיה בסדר," אמר מלקולם.

היא הסתכלה לו בעיניים והבינה שאין טעם להתווכח. הוא יעשה את זה בקצב שלו או לא יעשה את זה כלל. "עוד שעה ונהיה מוכנים ליציאה."

"שעה?" הוא יצא מדעתו. אפשר לשנע את כל העיירה בשלושים דקות.

"יהיה בסדר," אמרה הלן רוני בלי להרחיק את הטלפון מאוזנה. "פשוט לוקח זמן לאסוף את כולם. הכול יהיה בסדר."

התחושה המציקה ומעוררת הבחילה בבטן של שרלוט אמרה אחרת.

מלקולם הוריד רובה ציד מהקיר. "יש לך מזל שאיסט לאפורט השתנתה. לפני שש שנים לא היית משיגה שום עזרה, אבל עכשיו אנשים יותר מגובשים."

הוא הפנה לה את גבו הענקי. שרלוט קלטה מה קורה כאן: בני השוליים מתעכבים בכוונה. אף אחד לא רוצה להתעמת

עם שישֶׁה־עֶשֶׂר גברים חמושים, אז הם מושכים זמן בתקווה שהעניינים יסתדרו מעצמם.

שרלוט נשמה נשימה עמוקה והרפתה מדמות מרפאת השוליים הצנועה שאימצה לעצמה. היא זקפה ראש והטביעה בקולה את נימת הפיקוד הקפואה שאין לטעות בה. "מר רוני."

הוא הסתובב בפנים מלאות הפתעה. הוא ציפה לשרלוט שגרה בהמשך הדרך. במקום זה הוא קיבל את הברונית שרלוט דה־ניי, המרפאת מגיינר. היא עמדה מולו ועוצמת הקסם שלה מילאה את עיניה. כוחה קרן ממנה. הבית דמם פתאום.

"אשתך מפתחת אוסטיאופורוזיס, לך יש ערמונית מוגדלת, ולבן הצעיר שלכם אין הפרעת קשב כמו שאשתך אמרה לי; יש לו פעילות יתר של בלוטת התריס. אם אתם רוצים שמשוהו מהבעיות האלה יטופל בעתיד, אתם תפסיקו ללִטֵף לי את הכתף ולומר לי לא להדאיג את הראש הקטן והיפה שלי. תאספו את החבורה הזאת עכשיו ותלכו אחריי לשם, אחרת אני נשבעת שאהפוך את החיים שלכם לגיהנום. אתה חושב שכל הכאבים הקטנים האלה שאתה מרגיש גרועים? אחרי שאני אגמור איתך אתה תהיה אדם שבור. עכשיו זוו."

***

טוליפ נדרכה בזרועותיה. "אל תסתכלי, לחשה אליאונור. דייזי השתוללה בכל כוח משקלה. "לא! לא, לא, לא..." סוחרי העבדים ריתקו אותה לקרקע והצמידו את היד שלה לשולי המדרכה. סכין הבזיק. דייזי צרחה, צווחת כאב חדה ונטולת מילים.

"הזרת השמאלית," הכריז סוחר העבדים. "את מתכננת להתחתן? כי אני עומד להוריד את האצבע של הטבעת." טוליפ התנערה בניסיון להיחלץ מזרועותיה של אליאונור. "תפסיקי!" אליאונור ניסתה לאחוז בה, אבל הילדה השתוללה כמו חיות פרא ופתאום היתה חזקה מכדי שתוכל לרסן אותה. אליאונור אחזה בה ולא ויתרה, והבעיטות המבועטות של טוליפ הצמידו אותן אל החלון. ירייה הצטלצלה. זכוכית התנפצה ומשהו ננעץ בכתפה של אליאונור עד העצם. אצבעותיה, החלשות פתאום, החליקו מעליה. טוליפ דחפה אותה לאחור ומיהרה לעבר הדלת.

"לא!" צרחה אליאונור.

טוליפ פרצה מהדלת אל המדשאה.

אליאונור פתחה את הדלת במשיכה. "טוליפ, תעצרי!" כאב מפלח ולוהט הכה בחזה של אליאונור ודחף אותה לאחור. היא איבדה שיווי משקל ונפלה על המרפסת, מוסתרת למחצה מאחורי מעקה העץ. פתאום היה לה קשה לנשום. האוויר נעשה קפוא. היא הבינה שירו בה. אליאונור התחילה לאסוף אל תוכה כוח קסם. הוא הגיע באיטיות, כמו דבש קר.

ליד אבני ההגנה, טוליפ הסתובבה והסתכלה עליה בעיניים פעורות, מבוהלות.

"אז קוראים לך טוליפ?" אמר סוחר העבדים. "אל תסתכלי עליה. תסתכלי לכאן. זאת חברה שלך? אולי אחות? כן, אחות."

"אם תפתחי את ההגנה הם יהרגו אותך," קראה אליאונור. "אני מבטיח לך," אמר סוחר העבדים. "אף אחד לא יהרוג אותך."

הקסם המשיך להיכרך סביבה. לא מספיק. ממש לא מספיק. היא הבינה שהיא זקנה מדי. זקנה וחלשה מדי. היא חיה יותר מדי זמן. "אל תעשי את זה!"

"את רוצה ללכת הביתה, טוליפ?" שאל סוחר העבדים. אליאונור ניסתה לקום, אבל הרגליים שלה לא הצליחו לתמוך במשקלה.

"תזיזי את האבן, והכול ייגמר," אמר סוחר העבדים. "את ואחותך תוכלו ללכת הביתה. אני אפילו אחזיר לכן את החלקים שלה. הנה, רואה?" הוא הניף אצבע כרותה מדממת. טוליפ התכווצה.

"לא!" קראה אליאונור. הקול שלה התחיל להצטרד. הם הכתים את קרשי המרפסת והיא קלטה שהוא שלה.

"אמרתי לכם לירות בה," אמר סוחר העבדים. "אני צריך לחסל אותה בעצמי?"

קליעים שרקו סביב אליאונור וננעצו במעקה העץ המקיף את המרפסת.

"תפסיקו!" צעקה טוליפ.

סוחר העבדים הבלונדיני הרים יד. היריות פסקו.

"את רואה? עצרתי בשבילך. אפשר לדבר איתי בהיגיון. אל תקשיבי לה," אמר סוחר העבדים. "היא זקנה ואנוכית. את צריכה לעשות מה שטוב בשבילך ובשביל אחותך. תזיזי את האבן, אנחנו ניקח את האיש שלנו ונלך לדרכנו. אחרת אני אצטרך לחתוך עוד משהו. אולי את השפתיים של אחותך או את האף שלה. זה ישחית את המראה שלה לתמיד."

טוליפ עמדה שם, קפואה.

"תחזיקו אותה," אמר סוחר העבדים.

הם הפכו את דייזי על הגב. סוחר העבדים רכן מעליה ובידו הסכין.

"לא! צעקה אליאונור.

טוליפ תפסה את האבן ומשכה אותה הצידה. מעגל ההגנה נקטע.

אוי, ילדה טיפשה. איזו ילדה טיפשה...

הבריון הגדול שליד האיש המצולק עבר מעל האבן חסרת ההשפעה והעיף את טוליפ הצידה במכה של גב כף היד. היא נפלה על הדשא.

רובה ירה פעמיים. אליאונור זקפה את ראשה וראתה את סוחר העבדים המצולק מרים רובה מעשן. העורף של דייזי היה עיסה מדממת. היא לא זזה.

טוליפ צרחה בצווחה גבוהה ונואשת.

היא חייבת להציל אותה. אליאונור חשקה שיניים. היא זקנה, אבל עדיין מכשפה.

סוחר העבדים הגדול יותר פנה לעבר טוליפ.

אליאונור התאמצה למהר ואספה אליה קסם בחיפזון נואש.

"תעזוב אותה," אמר המנהיג.

רוז, אני כל כך מצטערת. אני כל כך מצטערת. הלוואי שהיינו יכולות להיפגש פעם אחת אחרונה. "זאת סחורה חינם."

"ראית את הפרצוף שלה? אתה חייב לחשוב לפני שאתה עושה דברים, קוסום. מי ירצה לקנות אותה עם פרצוף כזה? אתה יכול לזייף אותה פעם אחת אם תשים לה סדין על הראש, אבל אף אחד לא יקנה דבר כזה. הקונים לא רוצים נשים מכוערות. אתה חייב לפתח איזשהו חוש עסקי. לך תהרוג את הזקנה על המרפסת ותגרור את הצ'ייד מהבית המחורבן הזה."

טוליפ התיישבה בעיניים פעורות.

חוט הקסם האחרון נכרך סביב אליאונור. זה כל מה שהיתה מסוגלת לצבור.

הבריון הגדול כיוון רובה אל הפרצוף של טוליפ. אליאונור הרפתה. הקסם נשלח על פני המדשאה, נדבק לבריון עם הרובה וניתז על שלושת האנשים הקרובים אליו ביותר, ולבסוף הקיף אותם כמו להקת עטלפים כהים.

"תברחי!" צרחה אליאונור. "טוליפ, תברחי!" טוליפ מיהרה לאחור, התגלגלה לעמידה והסתלקה בריצה אל תוך היער.

ארבעת הבריונים נפלו וגופיהם התעוותו על הקרקע, אבל המנהיג ויותר משני שלישים מסוחרי העבדים עדיין עמדו על הרגליים. הקסם שלה לא הספיק.

המנהיג בעל השיער הבהיר עלה בריצה למרפסת. "בת זונה זקנה."

היא הצליחה לברוח. לפחות הילדה הצליחה לברוח. סוחר העבדים שלף אקדח מנרתיק. "חתיכת כלבה מזדיינת." אליאונור נעצה בו מבט יוקד. היא תמות כאן, על המרפסת הזאת, אבל תיקח אותו איתה. אליאונור ירקה דם וביטאה את המילים, הטביעה בהן את שרידי הקסם האחרונים שלה, שאבה מהקסם שעיגן אותה לחיים. אין מרפא לקללת מוות. "אני מקללת אותך. אתה לא תזכה לראות את השקיעה..."

"לכי תזדייני." הוא הרים את האקדח. הלוע השחור התנוסס מולה.

בדמיונה היא חיבקה את הבנים – ג'ורג' מימינה וג'ק משמאלה. פרחים פרחו סביבם, ורוז נופפה לה מעברו האחר של גן שטוף שמש. "...ותסבול לפני שתמות."

המילים האחרונות יצאו מפיה ולקחו איתן את חייה. העולם נעלם.

***

שרלוט הציצה בשעון שעל לוח המחוונים. שתיים-עשרה ורבע. היא יצאה לפני שעה כמעט. המיליציה המאולתרת יצאה מבית משפחת רוני עשר דקות אחרי שעמדה על שלה. שלושה טנדרים מלאים אנשים חמושים נסעו לפניו, ובצדדים רכבו שישה בני שוליים על סוסים.

עבר יותר מדי זמן. בבקשה, אם השחר. בבקשה שלא יהיה מאוחר מדי.

הטנדר שנסע בראש האיץ. גם השניים האחרים. שרלוט קימטה את מצחה.

האנשים בארגו הטנדר שלפניה הסתכלו למעלה וימינה. שרלוט רכנה אל החלון הקדמי בניסיון לשפר את נקודת התצפית שלה.

עמוד עשן שחור ושמנוני היתמר מעל צמרות העצים. אוי, לא.

שרלוט צפרה צפירה ממושכת.

הטנדרים דהרו לאורך הדרך. שרלוט לפתה את ההגה. קדימה. קדימה!

הם עברו בין העצים.

סערת אש כילתה את הבית. להבות כתומות ואדומות פרצו מהגג, וקורות תומכות מפויחות בצבצו ביניהן כמו עצמות. האש מילאה את הפתח והשתוללה בתוך הבית, נכרכה סביב עמודי המרפסת ופלטה עשן. הלהבות הכתומות געשו מבעד לחלונות ולחכו את צידי הבית.

שרלוט חנתה בבלימה חדה, פתחה את הדלת בדחיפה וחצתה בריצה את המדשאה. גל החום הוטח בה והדף אותה

לאחור, והיא הניפה יד בניסיון להגן על עיניה. אפר התערבל סביבה.

גופות היו שרועות על הדשא. ארבעה גברים חמושים שגופותיהם מעוותות ופרצופיהם מסכות מחרידות. שרלוט הצטמררה. פתאום היה לה חם וקר בו זמנית.

קול יבבה נוקב גרם לה להסתובב. דייזי היתה מוטלת על בטנה בשולי המדשאה. חור אדום רטוב נפער בעורפה. טוליפ ישבה רפויה לידה.

הקסם של שרלוט פרץ מתוכה והחליק על הבנות בתנועות גישוש... טוליפ לא נפגעה. היו לה חבורות קלות על הפנים אבל שום פציעה חמורה. דייזי היתה מתה. מתה באופן מוחלט ולא ניתן לשינוי. לא נשאר בה שמץ חיים.

קור הציף אותה. היא לא היתה זריזה מספיק. הן התקשרו אליה לעזרה והיא לא היתה זריזה מספיק.

טוליפ ישבה על הדשא ליד אחותה בידיים מכוסות דם ובפנים מרוחות דמעות ולכלוך, וייללה. הכאב שלה פילח את שרלוט, לוחט וחרוף ומוחץ. לא היה דבר שיכלה לעשות כדי לשפר את המצב. כל הקסם שלה וכל כוחותיה היו חסרי תועלת.

הלן רוני התיישבה ליד טוליפ וניסתה לחבק אותה, אבל טוליפ נחלצה ממנה והמשיכה לבכות. האפר השחור-אפור נשר על פניה. היא ייללה וייללה, כאילו קולה יאפשר לה לפלוט מגופה את הלב שלה על כל כאביו. "איפה אליאונור, מתוקה?" שאלה הלן.

טוליפ הצביעה על האש.

שרלוט הסתובבה אל הבית. דמות מפוחמת שכבה על המרפסת, קליפה חרוכה ולא יותר.

עולמה של שרלוט עצר בחריקת בלמים.

היא לא היתה מסוגלת לזוז. היא רק בהתה בגופה השבורה, השרופה. אליאונור... אליאונור מתה. איך זה יכול להיות? תודעתה סירבה לקבל את זה. אליאונור חיה, היתה מלאת חיים, לפני פחות משעה. היא היתה בחיים, היא דיברה והלכה, ועכשיו היא מתה ודייזי מתה איתה.

אליאונור לעולם לא תחייך שוב. היא לעולם לא תתפוס את שעון הקוקייה הנופל מהשיער שלה. לא יהיו עוד סיפורים על רוז ועל הבנים. לא יהיה דבר. "מה לגבי האיש?" שאלה הלן. "הם לקחו אותי," התייפחה טוליפ.

הלן נטתה לעברה ומלמלה משהו. מלקולם רכן מעליהן. אני צריכה לזוז, הבזיקה המחשבה בראשה של שרלוט. היא צריכה לעשות משהו, לומר משהו, אבל היא פשוט לא היתה מסוגלת. היא רק עמדה שם, לכודה בטשטוש כאוב. מלקולם רוני חצה את המדשאה בכיוונה. היא ראתה את שפתיו זזות אבל שום צליל לא בקע מהן.

קורות הגג התרסקו בקול התבקעות עז ונחתו בפרץ אדיר של ניצוצות. שרלוט התנערה. השמיעה שלה חזרה והיא שמעה את קולו העמוק של מלקולם: "...סוחרי עבדים." הוא ניער מולה כמה זוגות אזיקים. "מצאנו את זה על הגופות. לא ראינו כאלה כבר עשר שנים. כנראה עברו זריז. עושה רושם שהם ירו לדייזי בראש, ירו באליאונור, לקחו את הבחור שלכן והציתו את הבית. טוליפ הסתתרה ביער וראתה הכול, המסכנה. הבית הלך בתוך דקות. זה מבנה ישן. נשרף כמו זרדים. הם על סוסים, בערך שנים-עשר איש, אולי יותר, חוץ מאלה." מלקולם החווה בראשו לעבר הגופות. "זאת עבודה של אליאונור. קוראים לזה קללת המקל השבור, כי היא נועלת אותם בצורות משונות כאלה. לזקנה היה הרבה כוח."

הפה של שרלוט הצליח סוף-סוף לבטא מילה. "למה?"
 "זה מה שסוחרי עבדים עושים. הם פושטים על עיירות
 כמו שלנו, חוטפים ילדים ונשים יפות ולוקחים אותם לעולם
 המוזר למכור אותם לעבדות. ריצ'רד הזה כנראה עצבן אותם
 איכשהו."

ריצ'רד... סוחרי העבדים לקחו אותו. גלגלי הראש שלה
 התניעו לאט, כאילו הם חלודים. היא יאחרה להציל את
 אליאונור ודייזי, אבל יש עוד חיים שאפשר להציל. "אנחנו
 חייבים לרדוף אחריהם."

מלקולם נענע את ראשו. "סוחרי עבדים הם טיפוסים
 נבזיים. הם השיגו את מה שרצו והסתלקו. ריצ'רד הזה לא
 מהמשפחה שלי. עזבי משפחה, הוא אפילו לא גדל פה באזור.
 הוא עצבן את סוחרי העבדים האלה כמו קן צרעות, והם רדפו
 אחריו לפה, אבל עכשיו הם הסתלקו והסיפור נגמר. תסתכלי
 טוב-טוב מה הוא הביא עלייך. אני אומר ברוך שפטרנו."

היא בהתה בו בהלם. הוא לא יעשה דבר. הוא כבר
 החליט – היא ראתה את הנחישות בעיניו. מלקולם רוני, הגבר
 הגדול, החזק כמו שור, פוחד. הוא עומד להסתלק.

"החלאות האלה הרסו ארבע נשמות. אליאונור אספה אותי
 אליה. היא גרמה לי להרגיש רצויה, היא נתנה לי הזדמנות
 שנייה בחיים, והם רצחו אותה ושרפו את הגופה שלה ואת
 הבית שלה." הקול שלה התחזק. "הם הרגו את דייזי, שבקושי
 היתה בת עשרים. ואחותה בת השש-עשרה ראתה אותה מתה.
 ואתה פשוט תעזוב את זה?"

מלקולם שתק.

שרלוט הסתכלה מעבר לו על בני השוליים האחרים.
 אשמה ועצב היו טבועים בפניהם. אף אחד מהם לא הסתכל
 לה בעיניים.

אלים אדירים. השערות הקטנות בעורפה סמרו. הם מסכימים עם מלקולם. כולם פשוט יסתלקו מכאן ויעמידו פנים שהזוועה הזאת לא קרתה. היא ידעה שבשוליים כל אחד דואג לעצמו, אבל ככה? זה נראה לה לא אנושי.

"אליאונור חיה כאן כל החיים שלה." היא הצביעה על הגופה המפוחמת. "הגופה שלה עדיין מעלה כאן עשן. אתם לא מבינים? אם לא נעצור אותם הם יעשו את זה שוב. תסתכלו על טוליפ. תסתכלו עליה!"

אנשים הסתכלו על כפות הרגליים שלהם, על הדשא, רק לא עליה או על הנערה הבוכה בכי תמרורים.

"אם נרדוף אחריהם עוד אנשים ייהרגו, ולאף אחד מאיתנו אין עודף של ילדים או של קרובי משפחה," אמר מלקולם בשקט. "אנחנו נמצא לטוליפ מקום. גם ככה נראה שהלך לא מוכנה להרפות ממנה, אז כנראה היא באה איתנו הביתה. כדאי גם לך לבוא."

שרלוט הסתכלה עליו כי כאב לה מדי להסתכל על הגופות של דייזי ואליאונור. האבל מילא אותה עד שפתה, מר ומציף. הוא חנק אותה. אלים אדירים, יהיה צריך להודיע לרוז ולבנים. מה היא תגיד להם? מצטערת שלא הגעתי בזמן? מצטערת שהמשכתי בחיים שלי כאילו זה לא משנה ונתתי לזבלים האלה להמשיך להפיץ אומללות?

"אנחנו יכולים לסדר לך חדר," אמר מלקולם בעדינות. "כמה שיותר, יותר טוב, כמו שאומרים. יהיה בסדר, שרלוט. הכול יסתדר. את עזרת להרבה אנשים פה. אנחנו נמצא לך מקום חדש לגור בו, אל תדאגי. מה את אומרת?"

הכאב, העצב, ההלם והאשמה געשו כולם בתוכה. היא לא היתה מסוגלת להכיל את זה. היא היתה חייבת לעשות משהו.

סוחרי העבדים חושבים שהם יכולים פשוט לדרוך על אנשים, והם ימשיכו להרוג, ולשרוף, ולפגוע בילדים. הם ירמסו חיים נוספים בדיוק כפי שרמסו את עולמה הקטן והנח. ברגעים אלה ממש הם רוכבים להם ללא פגע, ונושאים איתם גבר שריפאה, והיא אפילו לא יודעת למה משהו מזה קרה. הם יפגעו בו, יענו אותו וסביר להניח שיהרגו אותו.

מישהו חייב לנקוט עמדה. אם אף אחד מבני השוליים לא יעשה את זה, היא תצטרך להיות המישהו הזה. לא היה אף אחד אחר.

שרלוט חיפשה עמוק בתוכה, חיטטה באפלה שהסתירה וכלאה בקפידה, ומצאה ניצוץ ארגמני יחיד. היא יצרה קשר זהיר. צורך הציף אותה, הקסם רעב כל כך, נואש כל כך לפרוץ החוצה, לאכול, להרוג. היא הרגישה דקירת פחד. היא כמעט נסוגה. אם היא תשחרר את הקסם לא תהיה דרך חזרה. היא התאמצה כל כך לכבול את החלק הזה שלה. וכמעט הצליחה.

שרלוט הסתכלה על פניה של טוליפ, על פסי הדמעות הרטובים המוכתמים באפר. "טוליפ!" הנערה נשאה מבט.

שרלוט נאחזה בניצוץ. "אני לא יכולה להחזיר את דייזי לחיים, מתוקה. אבל אני יכולה לוודא שהם לא יפגעו באף אחת אחרת כמו שפגעו בכך. אני אדאג שהם ישלמו על זה. אני מבטיחה לך, הם לא ייקחו מאף אחת אחרת את אחותה."

פניה של טוליפ התעוותו והיא התייפחה.
"שרלוט?" שאל מלקולם.

שרלוט נשמה נשימה עמוקה ונשפה על הניצוץ.
"את מקשיבה לי?"

הארגמן והאופל התפוצצו בתוכה והפכו לכבשן רעבתן, זועם.

היא הסתכלה עליו ופניה היו כנראה נוראות, כי מלקולם רוני נסוג צעד לאחור. שרלוט הסתובבה וחצתה את המדשאה בכיוון הטנדר שלה.

"אם את הולכת, זה יהיה לבד!" קרא מלקולם.

היא המשיכה ללכת והקסם סער בתוכה.

"זה לא יחזיר לחיים את אליאונור! הם פשוט ירצחו אותך.

שרלוט? שרלוט!"

היא נכנסה לטנדר והתניעה אותו. האש בתוכה פרצה

החוצה וכרכה סביבה קנוקנות בצבע אדום כהה וזועם.

החלאות האלה לעולם לא יפגעו באדם נוסף. היא תוודא

את זה.

3

כשאדם נקלע לנסיבות בעייתיות, תמיד משתלם לבצע הערכת מצב. בעיקר אם הוא מתעורר ומגלה שהוא לא מסוגל לזוז.

ריצ'רד פקח עיניים.

בואו נראה. עובדה ראשונה, הוא נמצא בכלוב, נתון שהיה ברור עד כאב לנוכח דפוס סורגי הפלדה שצבע את צלליות הרוכבים על רקע יער עתיק. עובדה שנייה, הידיים שלו כבולות מאחורי הגב. עובדה שלישית, שרשרת כבדה אוזקת את הרגליים שלו לטבעת הפלדה שעל רצפת הכלוב. עובדה רביעית, שרשרת עבה יותר מעגנת את הכלוב אל העגלה אחרי שנכרכה סביבו כמה פעמים, כאילו משקל הכלוב המולחם לעגלה אין בו די כדי להחזיק אותו במקום. כלומר סוחרי העבדים לכדו אותו, והם חוששים שהוא יצמיח כנפיים ויעופף עם כלוב של יותר ממאה קילו סביבו.

הוא לא הצליח להיזכר איך הגיע לכלוב. בשלב כלשהו כנראה הכו אותו – הפנים שלו כאבו וסביר להניח שהיו חבולות. הוא הרגיש טעם בוץ על השפתיים, כנראה ממוגף של מישהו. ואם לשפוט על פי הריח הלא־נעים, מישהו טרח

להשתין על החזה שלו. סוחרי עבדים. זן מקסים שתמיד שמח להפגין את הכנסת האורחים המפורסמת שלו. הפצע בצד גופו לא כאב כלל, ולמרות כל ציפיותיו הוא עדיין היה בחיים.

איך ייתכן שהוא עדיין נושם? הוא נפצע מספיק פעמים כדי לדעת שהדקירה בכבד היא פציעה מסכנת חיים. היא היתה כזאת גם אם היה מועבר מיידית בקסם אל שולחן ניתוח, והוא הפך אותה לקטלנית כשרץ במשך שעות.

הוא נזכר שנפל לצד דרך כלשהי. היה משהו בין זה לבין הכלוב, משהו מעורפל. מסיבה כלשהי היתה לו הרגשה שזה היה קשור לאליאונור, סבתא של רוז, שאותה פגש פעם אחת. זיכרון נוסף צף ועלה לפני השטח, אישה בעלת שיער בלונדיני ועיניים אפורות. הפנים שלה היו מטושטשות אבל הוא זכר את העיניים שלה תחת הגבות הבלונדיניות הכהות, יפות ומרוכזות – בזיכרון העמום שלו הן קרנו – והדאגה שקרא במעמקיהן ריתקה אותו. איש לא הסתכל עליו ככה כבר שנים. הזיכרון היה מקסים כל כך עד שהוא היה חצי משוכנע שנוצר במוחו ההוזה, מתוך כמיהה למשהו קורן בחייו הקודרים, הספוגים בדם.

אין ספק שמישהו ריפא אותו, כי הפצע שלו החלים. פצעי דקירה לא נעלמים מעצמם. הנתון הזה הקנה אמינות מסוימת לזיכרון שלו לגבי האישה עם העיניים האפורות, אבל קסמי ריפוי נדירים מאוד ונחשקים מאוד. מאוד לא סביר למצוא בשוליים מישהי בעלת יכולת כזאת. השוליים הם המקום הנורא שהולכים אליו כשלא מתקבלים גם בעולם המוזר וגם בעולם השבור. מרפאת עם כישרון כזה היתה זוכה להערכה רבה בעולם המוזר.

זה לא קידם אותו לשום מקום. לא היה לו הסבר סביר איך

הוא בחיים, אז הוא יצטרך להניח לזה כרגע. הבעיה המיידית יותר היתה הכלוב וצוות סוחרי העבדים השומר עליו. לא היה לו מושג כמה זמן הוא היה מחוסר הכרה, אבל ככל הנראה לא הרבה. הם היו ביערות העולם המוזר, והקסם זרם סביבם במלוא עוצמתו. היער הקיף אותם – גזעי העצים הענקיים, שניזונו מקסם ושגשגו באדמת אדריאנגליה העשירה, היתמרו לגובה לא סביר. הרוכבים על השביל הקלוש נראו קטנים וחסרי חשיבות על רקע התפאורה הזאת. הסוסים נעו בקצב איטי בגלל כובד העגלה הנושאת אותו. ריצ'רד סיווג את הפרצופים המוכרים. כמה היו חדשים לו, אבל הוא זיהה בערך חצי מהנוכחים. הם היו דוגמאות מצוינות לרפש אשר צף בביבי המין האנושי. הזיכרון שלו סיפק את שמותיהם, ביוגרפיות קצרות ונקודות חולשה. הוא שינן אותם כפי שאחרים משננים שירים. היו שהגיעו ממשפחות כאלה, היו שנולדו פסיכוטיים, ואחרים היו פשוט חמדנים וטיפשים. רובם נשאו רובים וחרבות שחוקים ולא נקיים במיוחד. הוא לא ראה כלבים מכסחי־זאבים וגם לא שמע אותם. לאן נעלמו כל הכלבים?

***

שרלוט יצאה מהטנדר. דרך העפר המכוסה צמחייה הסתיימה והפכה לשביל יער. הגבול הגיח מולה. היא הרגישה אותו בלשד עצמותיה, לחץ מטריד ומשונה שאיים למחוץ את ריאותיה.

סוחרי העבדים עברו כאן. השיחים היו רמוסים ממעבר הרוכבים. היא ראתה עקבות של פרסות על הקרקע ואת החריצים התאומים של גלגלים רחבים. היתה להם עגלה, ולא

מונעת בקסם כמו הכרכרות המודרניות אלא עגלה רתומה לסוסים מהסוג הישן שעדיין שימש את הכפריים במחוזות. השביל התמשך דרך הגבול, אז גם היא תצטרך לחצות כאן. בפעם הקודמת שחצתה אותו, התחושה שהקסם שלה מקולף מעליה כמעט גרמה לה להסתובב לאחור.

שרלוט נשמה נשימה עמוקה ונכנסה אל הגבול. הקסם אחז בה וסחט את איבריה כאילו הוא מנסה לרוקן מהם את הדם. הלחץ דחף אותה קדימה. כל צעד דרש מאמץ מודע. זיעה בצבצה על מצחה. עוד צעד. עוד אחד. הלחץ מעך אותה. שרלוט השתופפה. היא תזחל אם צריך. עוד צעד.

פתאום המשקל המרסק התפוגג. קסם הציף אותה והחיה את גופה. זאת היתה מחשבה מגוחכת, אבל היא הרגישה שהיא נפתחת כמו פרח המקדם בברכה את שמש הבוקר. אילו היו לה כנפיים הן היו נפרשות. היא שאפה באיטיות. הנה זה, הכוח העוצמתי המוכר שהיתה רגילה כל כך לנצל. במהלך שנותיה בשוליים רק מחצית מהקסם היתה ברשותה, והיא שכחה כמה נפלאה ההרגשה.

היא מעולם לא הבינה למה אליאונור לא עברה לעולם המזור...

אליאונור.

היא חייבת להמשיך להתקדם. היא פיגרה מאחורי סוחרי העבדים בחצי שעה לפחות, ככל הנראה יותר. היער האדריאנגלי התמשך מולה. שביל היער התפצל. לאיזה כיוון, ימינה או שמאלה?

שרלוט כרעה על הקרקע וניסתה לאתר את עקבות הפרסות. מרבד של מחטי אורן ישנות כיסה את קרקע היער ואת השביל והסתיר את העקבות. כשהיתה ילדה למדה קצת גששות מסיירת

קשישה בדימוס שהתגוררה בגיינר, כי התעניינה בנושא. אבל זה היה מזמן, והיא מעולם לא התייחסה לשיעורים האלה ברצינות רבה.

קול יבבה גבוה ומאומץ נשמע מתחת לשיח משמאלה. שרלוט הסתובבה. שתי עיניים כלביות חומות הסתכלו עליה מצידו חוטם שחור גדול.

שרלוט קפאה במקומה.

הכלב הרכין את ראשו הגדול והשמיע יבבה דקה נוספת. היא הריחה דם. הריח הצליף בדחף המרפאת שלה כמו שוט. הקסם האפל הגועש בתוכה נעלם, כאילו כבה.

"ששש." שרלוט השתופפה והתקדמה לעבר הכלב.

"ששש."

הכלב שכב על צידו והתנשף.

היא הושיטה אליו יד.

שפתיו של הכלב רעדו וחשפו הבזק ניבים.

שרלוט קפאה ביד מושטת. "אם תנשוך אותי אני לא אעזור

לך." הכלב לא הבין אותה, אבל הבין את נימת קולה.

היא הושיטה את ידה באיטיות. הכלב פער את פיו. הוא

סגר אותו בנשיכה אבל לא הגיע עד האצבעות שלה. הוא היה

חלש מדי.

"אם היית בריא היית תולש לי את היד, מה?"

שרלוט נגעה בפרווה ושילחה זרם של ניצוצות זהובים

מבעד לגופו של הכלב. זכר, לחץ דם נמוך. פציעה מקליע

שעבר בגופו. מישהו ירה בכלב.

"העולם הזה מלא אנשים איומים," היא אמרה לו, והתחילה

לתקן את הנזק. הקליע נכנס לחזה, פילח את הריאה השמאלית

ויצא מצד גופו של הכלב. אם לשפוט על פי מצב הפצע ואיבוד

הדם, זה קרה לפני חמש-שש שעות.

שרלוט איחתה את הרקמות הפצועות ובנתה מחדש את הריאה.

הכלב רכן אליה וליקק את ידה, ליקוק קצר וזריז, כאילו נבוך מהחולשה שהוא מפגין.

"שיניתי את דעתך כי זה כואב פחות?" היא סגרה את הפצע וטפחה על גבו. ידה החליקה על קולר ניטים. "אתה לא כלב של סוחרי עבדים, נכון?"

הכלב קם. הוא היה יצור ענקי – אם היה נעמד על רגליו האחוריות היה ודאי בגובה שלה.

שרלוט קמה. "איפה הבעלים שלך?"

הכלב הסתכל עליה, רחרח את האוויר ופנה ימינה.

לא היה לה משהו טוב יותר להסתמך עליו.

"אז ימינה," אמרה שרלוט, והלכה בשביל בעקבות הכלב.

***

העגלה עברה בחריקה מעל שורש.

"זה מספיק רחוק," קרא קולו הצורמני של וושק קורְוון, סוחר עבדים מנוסה שהשתתף ביותר מתריסר פשיטות. ריצ'רד חשב לעצמו שזה לא ממש מפתיע. זה האיש שטולין הבטיח לבגוד בו. הם כנראה סיכמו לטמון את המלכודת הקטנה הזאת יחד, וכשריצ'רד חיסל את הצוות של טולין, וושק לקח את האנשים שלו ויצא לרדוף אחריו.

"נחנה כאן," אמר וושק.

"התרחקנו רק שעתיים מהגבול," קרא גבר ג'ינג'י גבוה.

ריצ'רד לא זיהה אותו. כנראה חדש. סוחרי העבדים נאלצו לחדש את כוח העבודה שלהם באופן סדיר – הוא לא הפסיק לדלל אותו.

וושק נגלה על סוסו. הוא היה גבר בעל גובה ממוצע, וגופו החסון, שכולו סחוסים וגידים, היה רזה ובעל כושר סיבולת גבוה. הוא לא היה המהיר או החזק ביותר, אבל יצלה כל מרחק. על פניו היתה רשת של צלקות. אין ספק שהיה לו איזה סיפור ססגוני לגבי הנסיבות שבהן נוצרו, במקום להודות שסייס גירף לו את הפרצוף בקלשון בזמן פשיטה כושלת.

התסרוקת של וושק – צמה בלונדינית בהירה, מחומצנת – היתה סימן ההיכר שלו. בזכותה אנשים זכרו אותו. ככה סוחרי העבדים פועלים. הם מאמצים תלבושות ודמויות בניסיון להפוך את עצמם לגדולים מהחיים, בתקווה שהדבר יחדיר פחד. הם סומכים על הפחד הזה. באדם אפשר להילחם, אבל אף אחד לא יכול להילחם בסיוט.

וושק התמקד בג'ינג'. "מילהם, הפכתי אותך לסגן שלי?" מילהם השפיל מבט.

סיֶן, הסגן של וושק, מת כנראה; אחרת הוא היה כאן, והיה גורר את מילהם מהסוס שלו והופך אותו לעיסה מדממת. מעניין.

"אז אל תפתח את הלוע," אמר וושק. "אם אני ארצה לשמוע מה דעתך אני אוציא אותה ממך במכות." הוא בחן את הרוכבים. "אם מישהו בחבורת הדפקטים שלכם מודאג, אף אחד לא עוקב אחרינו. אלה בני שוליים. הם דואגים רק לעצמם, ואף אחד מהם לא רוצה לחטוף כדור. עברו עשרים שעות מהפעם האחרונה שישנו, ואני עייף. תקימו את המחנה המחורבן." הוא הסתובב אל סוחר עבדים מבוגר יותר בעל עין אחת. "קרואו, אתה הסגן שלי מעכשיו. תדאג שהם יעשו את זה."

קרואו, הזבל בעל הכתפיים הרחבות והפרצוף שניזוק מפגעי מזג האוויר, שאג, "קדימה, זוזו!"

בחירה סבירה לסגן, הרהר ריצ'רד. קרואו מבוגר, יש לו ניסיון, והוא עובד קשה כדי להחדיר פחד. אם הרטייה שלו וגובהו לא השפיעו, בגדי העור השחורים הכבדים והשיער השחור כפחם, האסוף בקוקו ומעוטר בעצמות אצבע, השלימו את התמונה.

וושק סובב את הסוס שלו. מבטו עצר על ריצ'רד. "היפהפייה הנרדמת התעוררה? יש לך משהו כאן." סוחר העבדים נגע בזווית השמאלית של פיו. "מה זה? ... אה, זה חרא מתחתית המגף שלי." כולם צחקו.

ריצ'רד חיך וחשף שיניים. "תמיד מנעים את האווירה עם ההומור שלך, שמאלצ'יק."

שריר התעוות בפניו של וושק. הוא תפס בכוח במושכות. "שב יפה בכלוב שלך, צייד. כשנגיע ליעד שלנו אתה תשיר כמו ציפור כשאני אתחיל לקצוץ לך מפרקים."

"מה זה היה? לא שמעתי." ריצ'רד רכן קדימה ונעץ מבט בוושק. שמץ של פחד הרעיד את עיניו של סוחר העבדים, וריצ'רד התענג על כך. "תתקרב לכלוב, וושק. אל תסתתר כמו ילד קטן שמפחד מאבא ומהחגורה שלו."

וושק נעץ דורבנות בצידי גופו של הסוס שלו. הסוס קפץ, וושק רכב משם. פחדן. רובם פחדנים אכזריים ונבזיים. גברים אמצים יותר לא חוטפים ילדים באמצע הלילה ומוכרים אותם לסוטים בשביל כסף לשתייה.

הרוכבים ירדו מהסוסים. שניים קשרו את הבהמות, והקפידו לא להתקרב לכלוב. אחרים הוציאו מתיקי האוכף אוהלי בד בצבעי זית ואפור, שעל צידם תפור לוגו אדום עם השם "קולמן". מקור האוהלים היה כנראה בעולם השבור. כמה סוחרי עבדים הכינו ערימת ענפים. גבר כזה שיער הספיג

אותם בנוזל מבקבוקון, הדליק גפרור ושמט אותו פנימה. אש היתמרה כמו פטרייה כתומה. הוא נרתע ושפשף את פניו.

"נשארו לך גבות, פאָוּל?" קרא קרואו.

פאָוּל ירק אל תוך המדורה. "היא בוערת, לא?"

סוחר עבדים עצר ליד הכלוב. הוא היה רזה, עם שיער חום מלוכלך ועיניים חיוורות. הוא טיפס על העגלה, פתח דלת קטנה שהיתה קבועה ליד ראש הכלוב והספיקה בקושי להעברת קערה, וטבל מצקת בעלת ידית ארוכה בתוך דלי.

ריצ'רד המתין. הפה שלו היה יבש כל כך, שהוא כמעט הרגיש את טעם המים.

סוחר העבדים העביר את המצקת דרך הפתח. "למה שמאלצ'יק?" מלמל.

"ככה אבא שלו קרא לו לפני שהיה מכניס לו מכות בהשתוללויות השכרות האלימות שלו," אמר ריצ'רד. "הביצה הימנית שלו נשארה למעלה."

סוחר העבדים קירב את המצקת. ריצ'רד שתה שלוש לגימות גדולות ונפלאות, ואז האיש הרחיק את המצקת וסגר את הפתח.

סוחרי העבדים התחילו להתמקם. סיר הוצב מעל האש; צמד ארנבות מבותרות הושלכו פנימה. וושק התיישב ליד המדורה בפניו אל הכלוב. הוא רכן כדי לטפל בגחלים, וריצ'רד בחן את קודקודו הבלונדיני. הגולגולת האנושית היא דבר שברירי כל כך. לו רק הידיים שלו לא היו כבולות.

הוא חייב לשרוד ולחכות בסבלנות. סוחרי העבדים לוקחים אותו לשוק, הוא היה בטוח בכך. אם זה היה תלוי בוושק הוא היה תולה אותו על העץ הראשון בדרך. ריצ'רד חיך.

ואחרי שהמפרקת שלו היתה נשברת, וושק בטח היה דוקר את הגופה שלו כמה פעמים, שורף אותה ומטביע אותה. רק ליתר ביטחון.

מישהו במעלה שרשרת המזון של סוחרי העבדים זיהה כנראה שצוותי השטח מפחדים מהצייד, ורצה להעלות את המורל באמצעות הוצאה פומבית להורג. נכון שריצ'רד עובד כבר שנה כדי להגיע לשוק, אבל לא היתה לו שום כוונה להגיע לשם בתנאים שלהם. ההזדמנות עוד תגיע. הוא רק צריך לזהות אותה ולנצל אותה בצורה מיטבית.

אם הוא ייכשל עכשיו, סופי תתפוס את מקומו. המחשבה מילאה את ריצ'רד פחד.

נקמה היא מחלה מידבקת. למשך זמן־מה היא מעניקה לנוקם כוחות להמשיך הלאה, אבל היא מכלה אותו מבפנים כמו סרטן; וכשהמטרה מושמדת לבסוף, נשארת מהנוקם רק קליפה חלולה של מי שנהג להיות. ואז קרובי המשפחה של המטרה מתחילים בציד משלהם, והמעגל ממשיך. הוא למד את הלקח הזה בגיל שבע־עשרה, כשקליע של משפחה שהיו איתה בסכסוך דמים פוצץ את הגולגולת של אבא שלו והתיז רסס דם על כל דוכן השוק. מה שאיבד היה חסר תחליף. שום כמות של אנשים מתים לא היתה מחזירה את אבא שלו לחיים. כשזה קרה ריצ'רד כבר היה לוחם קטלני, והוא המשיך להרוג, אבל אף פעם לא כנקמה. הוא הרג כדי להגן על המשפחה, וכדי שהדורות הבאים לעולם לא ירגישו את כאב הקריעה מהוריהם. הוא נלחם כדי להגן על השאר.

ונכשל.

הזיכרון של ריצ'רד העלה את דמותה של סופי כפי שהיתה פעם – ילדה מצחיקה, יפהפייה וחסרת פחד. הִבִּיצָה הבזיקה לנגד עיניו. כשהוא מצא לבסוף את סופי באחד הכורות, היא

עמדה על הגופה של סוחר עבדים שהרגה. כשמשך אותה החוצה, עיניה בערו מפחד ומשנאה שאין להם מקום בפנים של ילדה בת שתיים-עשרה. היא יצאה משם בחיים, אבל לעולם לא תחזור להיות כפי שהיתה.

הוא קיווה שהשנים יביאו לה מרפא, אבל הזמן רק החמיר את הבעיה. הוא צפה בה בחוסר אונים כשהפחד והשנאה האלה צמחו בתוכה לתיעוב עצמי. כשהיא ניגשה אליו וביקשה שילמד אותה להילחם בחרב, הוא ראה בזה הסחת דעת. סופי מעולם לא התייחסה ברצינות לשיעורים שקיבלה מאביה ומאחותה. הוא חשב שהיא תשתעמם. לא היה לו מושג.

השנאה העצמית שלה שגשגה והתפתחה לנחישות פלדה. הוא ראה את זה בפניה של סופי בכל בוקר כשלקחה את החרב לקראת האימון שלהם. כמעט לא נותר לו מה ללמד אותה. יום אחד היא תחליט שהיא טובה מספיק, תיקח את החרב שלה ותצא לצוד. הוא הבין שלא יוכל לעצור אותה, ולכן בחר להקדים אותה. מה שעשה לא היה נקמה אלא צדק. העולם הכזיב את סופי בכך שאפשר לסוחר עבדים להתקיים. הוא עצמו הכזיב אותה בכך שהניח לה לסבול בידיהם. הוא קיווה להחזיר את אמונה בשניהם.

אישה יצאה מתוך היער. היא היתה גבוהה, קצת יותר ממטר שבעים, וחיבורת. נתזי בוץ הכתימו את מכנסי הג'ינס המשופשפים שלה. בחולצת הטריקו הסגולה-בהירה שלה היה מחשוף עגול והיא היתה מלוכלכת ממשוהו כהה – אדמה או אולי פיח. שערה הבלונדיני היה אסוף על ראשה בפקעת רופפת. פיה היה בשרני, עיניה גדולות ועגולות, וקו הלסת שלה רך ונשי. היא היתה יפהפייה, מעודנת, אבל היעדר רגש ומעין שלווה לא טבעית עטפו אותה בקור.

מבטיהם הצטלבו. כל תא בגופו נדרך. הוא לא הצליח לזהות את צבע העיניים שלה מהמרחק הזה, אבל היה משוכנע שהן אפורות. היא אמיתית.

הבטן שלו התכווצה בראגה. מה את עושה כאן? תברחי. תברחי לפני שהם יראו אותך.

השיחה גוועה. סוחרי העבדים לטשו בה מבטים. קרואו לקח את הרובה שלו והשתופף. "לזה אני קורא סחורה חינם," מלמל וושק, שישב על גזע עץ שנפל.

"אין יישובים בסביבה," אמר קרואו בשקט. "מאיפה היא הגיעה? אני אומר שנירה בה."

"מה הלחץ?" וושק רכן קדימה. "אין לה רובה, אין לה סכין. אם היא היתה מסוגלת להבזיק היא כבר היתה מחטיפה לנו."

"זה לא מוצא חן בעיניי," אמר קרואו. "אולי היא איתו."

וושק העיף מבט בכלוב. ריצ'רד הסתובב להסתכל לו בעיניים וקפטן סוחרי העבדים משך בכתפיו.

"הצייד מהעולם המוזר. היא לובשת ג'נס. ואם היא איתו, הוא ייהנה לראות אותי מזיין לה את הצורה." וושק הרים קול. "היי, מותק! הלכת לאיבוד?"

האישה לא ענתה. היא עדיין הסתכלה עליו, ועיניה לימדו את ריצ'רד שהיא לא הלכה לאיבוד. לא, היא נמצאת בדיוק היכן שהיא רוצה להיות. יש לה תוכנית כלשהי. איך היא הגיעה לכאן?

"מאיפה את?" שאל וושק. "דברי איתי. המשפחה שלך בטח דואגת לך."

האישה שתקה.

"היא אילמת," העלה מישהו את האפשרות.

"אישה יפה שלא מדברת. אלוהים, נוכל לדרוש מחיר

כפול." וושק חייך חיוך רחב.

צחוק של הערכה מחמישה או שישה אנשים הצטלצל

בקרחת היער.

"זה לא מוצא חן בעיניי," אמר קרואו שוב.

"כבר ראיתי דברים כאלה." פאוול ירק אל המדורה. "היא

קוקו."

"מה זה קוקו?" שאל סוחר עבדים צעיר יותר.

"מישהו מהשוליים או מהעולם השבור," אמר וושק.

"לפעמים הם מנסים לעבור את הגבול אל העולם המוזר

ונתקעים באמצע. אין להם מספיק קסם כדי להתקדם או

לחזור. בסופו של דבר הגבול מעיף אותם החוצה, אבל הם

כבר לא לגמרי בסדר. האורות דולקים אבל אין אף אחד בבית.

הם מסתובבים בלי מטרה ובסוף מתים מרעב."

"יותר מדי קסם." פאוול נופף ביד שלו סביב האוזן. "מטגן

להם את המוח."

"זה לא –" התחיל קרואו לומר.

"כן, אנחנו יודעים. זה לא מוצא חן בעיניך." וושק עשה

פרכוץ שהפך לחיוך. "אל תדאגי, מותק," קרא קפטן סוחרי

העבדים. "אנחנו נטפל בכך יפה. בואי, שבי לידי." הוא טפח

על גזע העץ לצידו.

האישה לא זזה.

"בואי." וושק קרץ אליה. "זה בסדר."

האישה התקרבה ונעה בחן מולד.

ריצ'רד עקב אחריה. היא העיפה בו מבט חטוף כשהתיישרה,

והוא ראה מוח חכם וזריז מאחורי עיניה. לא, המוח שלה לא

היה מטוגן. ממש לא. אבל וושק צדק. לא היו לה כלי נשק. גם אם היא יודעת להבזיק, סוחרי העבדים מפוזרים מדי במרחב. מישהו יירה בה לפני שתפגע בכולם. הוא חייב לצאת מהכלוב הארור הזה.

"תעבירו לי את השרשרת כלבים הזאת," אמר וושק.

פאוול העביר לו שרשרת באורך ארבעה מטרים. סוחרי העבדים השתמשו בהן כדי לאפשר לעבדים לגרור רגליים לשיחים להתפנות, זה הכול. וושק חיך ונעל אזיק ברזל אחד סביב הקרסול של האישה, מעל הנעל. את האחר סגר סביב הקרסול שלו. "או, הנה. בדיוק כמו נישואים."

האישה לא הפגינה שום סימן שהיא מבינה מה קרה.

וושק רכן קרוב יותר אליה והסיט קווצת שיער קטנה מצווארה הארוך והחינני. "ילדה טובה."

ריצ'רד רצה חרב, סכין, מסמר. כל דבר שיוכל למתוח אליו את ההבזק שלו. במכה הראשונה היה משסף את הסורגים, ואז שולח מכה שנייה ומפריד בין האצבעות של וושק לשאר גופו. להסתכל עליו נוגע בה היה כמו לראות טינופת נמרחת על עורה.

וושק הרפה מהעורף שלה. "חבל שאת לא צעירה בחמש־עשרה שנה. היית שווה כפול."

"אז היא היתה בת כמה, כאילו עשר?" שאל איש צעיר מימין.

"יותר כמו חמש־עשרה," אמר וושק. "היא שמורה טוב, אבל חייבים להסתכל מקרוב. תראו, לא נשאר לה שומן ילדות. עוד אין לה קמטים, והשפתיים שלה עדיין מלאות, אבל לפנין אין את המראה הרענן הזה. הקונים אוהבים אותן צעירות. היא לפחות בת שלושים. היא תכניס סכום יפה, אבל בתחום שלנו אישה בת יותר מעשרים וחמש עברה את השיא. וכמה

מהכלכות האלה נראות כמו מכשפות בגיל שלושים. תלוי אם השתמשו בהן בעדינות או לא.

האישה ישבה דוממת ונעצה מבט בלהבות.

וושק רכן אליה ובחן את פניה.

"אמרתי לך, אמר פאוול. "אין אף אחד בבית."

"זה לא דבר רע," אמר וושק.

ריצ'רד חשק שיניים. נדרש אומץ מדהים כדי להיכנס ככה למחנה ולמסור את עצמה לחזקתם. היא בטוח יודעת מה הם יעשו לה. הוא ידע מה עושים לנשים יפות במחנות של סוחרי עבדים. הם יעבירו אותה מאיש לאיש ויאנסו אותה, והוא לא יוכל לעצור אותם. הוא יצטרך לצפות, חסר אונים. הוא ראה דברים גרועים יותר, אבל מעולם לא מתוך כלוב בידיים כבולות.

הוא רצה לצרוח ולהשליך את עצמו כנגד הסורגים, אבל לא היה מסוגל אפילו לזוז.

בטוח יש לה תוכנית כלשהי. בבקשה, מי שזה לא יהיה שמשגיח מלמעלה, תעשה שתהיה לה תוכנית. אולי היא מתכננת לחכות עד שהם יירדמו ולתקוע סכין בגרון של וושק. אין לה סיכוי לשרוד אחרי זה. יכול להיות שזאת משימת התאבדות?

וושק פנה אליו בחצי סיבוב והעביר יד במורד הגב של האישה. "מכרה שלך, צייד?"

זעם געש בתוך ריצ'רד. הוא דמיין את עצמו קוצץ את וושק לחתיכות. "לא."

"אני בטוח שאין לך הרכה חברים, צייד. הרגנו את כולם, או שסתם אף אחד לא טובל אותך?"

קסם רפרף כנגדו, זרם עדין וקל. ריצ'רד הכריח את עצמו לשבת דומם לגמרי. הקסם נגע בו שוב, כרסם קלות בגופו,

רוקן אותו. הוא התמקד והרגיש זרמים נוספים גולשים ונכרכים סביב סוחרי העבדים. הוא עקב אחרי המקור של כולם והגיע בחזרה אל האישה. מבטיהם הצטלבו.

פניה היו כל כך שלוות, אבל עיניה יקרו. האישה הסבה מבט. זרם הקסם גלש ממנו למצוא קורבן אחר.

הרגישות שלו לקסם היתה עצומה – אחד היתרונות הטמונים בעובדה שנולד למשפחה ותיקה מהשוליים – אבל לא היה לו מושג מה היא מתכננת. מה שזה לא יהיה, לא תזיק לה הסחת דעת, והוא האיש לתפקיד.

"בוא נדבר על החברים שלך", אמר ריצ'רד, ונשען לאחור באגביות רבה ככל שאפשרו לו כבליו. "ג'רמי רגליים. צ'אד גאלי. ניל השחור. איזבל סוואג'. האחים סטרייקר. אנג'לו קרוס. ז'רמיין קוטאר. כרמן שארפ. טמפסט וולף. ג'וליוס מגאנטי."

הפנים של וושק התעוותו מזעם.

זרמי הקסם המסתוריים נארגו הלוך ושוב בין סוחרי העבדים. כעס ופחד היו גלויים בפניהם, אבל הוא לא ראה שום השפעה שלילית. מגע הזרם שגלש לידו היה קליל מכדי שיגרום נזק של ממש. אולי היא צריכה יותר זמן.

ריצ'רד המשיך והטיח בו שם אחרי שם.

"אמברוז קלאב. אורוויל פאנג. ראול בודה. והחביב עליי ביותר, ג'אקל טולין. איפה החברים שלך, וושק? או בעצם הייתי צריך לומר 'השפוטים שלך', כי לחתיכת אשפה כמוך אין חברים. טעות שלי."

האישה בהתה בלהבות. אולי הקסם שלה לא פעל.

ריצ'רד קילל בדממה. הוא הסתכן והתגרה בסוחרי העבדים. הם נעצו בו מבטים זועמים כמו להקת כלבי רחוב. אם הוא ימשיך לעצבן אותם יש סיכוי לא רע שיירו בו. הוא חיבב

לצאת מהכלוב המחורבן הזה לפני שהם יהרגו אותנו ואותה, ולא היה לו מושג איך לעשות את זה.

ריצ'רד העמיד פנים אדישות ומשך בכתפיו. "אתה רוצה שאני אמשיך? רוצה לדעת איך כל אחד מהם נראה כשהרגתי אותו?"

"מה לעזאזל עשינו לך?" נהם וושק. "אנסנו את אשתך, לקחנו את הילדים שלך, מה? מה לעזאזל העניין?"

"אתם סוחרים בחיים אנושיים, וזה אומר שאתם סטייה של הטבע. אתם לא אמורים להתקיים. אתם פסולים, והחלטתי לתקן את זה. או שאולי אני סתם משועמם, ואתם טיפשים וקל להרוג אתכם."

וושק קילל.

הקסם הלך והתעבה. היא המשיכה לעבוד עליו, מה שהוא לא יהיה. הוא צריך לעורר עימות. כל עוד הם יריבו בינם לבין עצמם, הם לא ישימו לב לשינויים אחרים, קלים יותר. הוא בחר פרצוף מוכר. דריל לונג, בחור נויירוטי, לחוץ ובעל מזג רע. מושלם.

"דריל?"

סוחר העבדים הרזה בעל השיער הכהה נראה מופתע.

"לפני שבועיים הרגתי את אחיך."

דריל נרתע.

"בכל פעם שאני מחסל אחד מכם אני מקווה לראות קצת עמוד שדרה, אבל אחיך לא מת כמו גבר. לפני שערפתי לו את הראש, הוא הציע לטמון לך מלכודת בשבילי אם אשחרר אותו. הרגתי אותו בכל מקרה כי לא הייתי צריך ממנו שום דבר. אתה מבין, דריל, אני כבר יודע הכול. אני יודע על אבא שלכם. אני יודע על האסם. אני יודע מה עשיתם לו לפני ששיספתם לו את הגרון, ואני יודע למה נאלצתם לשרוף את המקום."

השליטה הזעומה של דריל פקעה. הוא הסתער על הכלוב.
 "אני ארצח אותך. אני נשבע שאני ארצח אותך!"
 קרואו הניף את הרובה שלו והטיח את הקת בפרצוף של
 דריל. המכה העיפה אותו לאחור. סוחר העבדים התרסק על
 הקרקע ודם כיסה את פניו.
 "אף אחד לא נוגע בממזר!" קולו של וושק רעם. "הפקודות
 הן שהוא הולך לשוק, ואנחנו נביא אותו לשם גם אם אני
 אצטרך לתקוע לכם כדור בראש."
 אף אחד לא דיבר.
 "תפסנו אותו." וושק הצביע על הכלוב. "הוא כבול! הדבר
 היחיד שהוא מסוגל לעשות זה לדבר. שיקשקש. מי שנוגע בו,
 אני הורג אותו. יש למישהו משהו להוסיף?"
 פאוול, משמאל, זה שהדליק את המדורה, השתעל.
 וושק הסתובב אליו בבת אחת.
 גם האיש שלייד פאוול השתעל.
 פאוול השתעל שוב, חזק יותר.
 "אתם חושבים שזה מצחיק – סוף המילה התפרק לשיעול
 רטוב. וושק נדרך. "מה זה?"
 עוד סוחר עבדים השתעל, הפעם מעברה האחר של קרחת
 היער, ואז עוד אחד ועוד אחד.
 "תפסיקו, כולכם," נבח וושק. "אמרתי שתפסיקו!"
 השיעולים פסקו.
 פאוול התאמץ להכיל את השיעול.
 וושק הצביע עליו. "שלא תעשה את זה."
 פאוול התכווץ, השתנק, החזיק את זה בפנים... ואז השיעול
 התפוצץ מתוכו בשטף אדום. דם פרץ מאפו ומזוויות פיו.
 סוחר העבדים צנח על ארבע והקיא. גוש רטוב, רך ומדמם
 נפל מפיו.

וושק חטף את הנשק שלו. מול פאוול, מעבר למדורה, עוד מישהו קרס בהתקף שיעול מדמם. אנשים חטפו כלי נשק והסתכלו סביב. "מה לעזאזל קורה פה?" שאג וושק בקול מופתע. הוא התעטש ובהה ביד שלו. היא היתה מכוסה רסס אדום וחתיכות בשר זעירות.

סוחרי העבדים נפלו כאילו חרמש בלתי נראה קוצר אותם. וושק הסתובב במקומו והסתכל ימינה ושמאלה בעיניים מוטרפות.

"האישה", חרק קרואו וצנח על ברכיו. "האישה!" וושק הסתובב אליה. היא עדיין יושבה על גזע העץ. "חתיכת כלבה!" סוחר העבדים הבלונדיני הסתער לעברה אבל נפל לאחור בהתקף שיעול נוסף.

קרואו התרומם בחוסר יציבות והרים את הרובה שלו. כלב מכסח־זאבים מוכר פרץ מבין השיחים והתנגש בקרואו. הרובה ירה אל השמיים. הכלב נעץ שיניים בסוחר העבדים. קרואו צרח פעם אחת, התפתל על הקרקע ודמם. שטף של חשיכה שקופה והבזקים של ניצוצות אדומים הסתחרר סביב האישה. שטף זהה התפתל בכיוון ההפוך ונכרך סביב גופה. היא הסתובבה באיטיות והסתכלה על וושק, שהשתעל בכוח על הקרקע.

ריצ'רד ראה את עיניה, והמבט הקפיא אותו עד העצמות. כוח קרן בקשתיות עיניה.

האישה קמה. הזרמים האפלים של הקסם שלה התרחבו והתנגשו. הניצוצות הבזיקו בארגמן כהה. הזרמים התפצלו לעשרות קנוקנות דקות, שהצליפו כמו נחשים תוקפים והכישו את קפטן סוחרי העבדים.

וושק צרח. ברכיו התקפלו והוא קרס על הקרקע.

"תעזרו לי!"

הגופות לא זזו.

וושק ניסה להתגלגל אל הרגליים, אבל הרגליים שלו סירבו לתמוך במשקלו והוא התרסק בהתקף שיעול מדמם. "מה את רוצה?"

היא לא ענתה.

וושק צעק. רעידות טלטלו את גופו.

"את רוצה כסף? יש לי כסף!"

האישה שתקה.

"אז מה העניין? מה את רוצה?"

"אתה הרגת את דייזי," היא אמרה. קולה הצרוד רעד מזעם

שבקושי הצליחה להכיל. "אתה רצחת את אליאונור."

אז הזיכרון שלו מסבתא של רוז לא היה חלום או הזיה. חרטה הציפה את ריצ'רד. גם אם באופן לא ישיר, הוא גרם למוות נוסף. הלב של הבנים יישבר.

הוא דחק את המחשבה לאותו מקום שבו שמר את תחושת האשמה שלו על הדברים האחרים שעשה.

וושק התפתל על הקרקע. "אני שונא אותך. אני כל כך שונא אותך. הייתי עושה את שוב. והייתי צריך להרוג גם את הכלבה הקטנה."

קנוקנת של קסם אפל זינקה ממנה ודקרה את קפטן סוחרי העבדים. הוא נרעד ופלט קול גרגור רטוב.

"אליאונור היתה כמו אימא בשבילי. פערת חור בחיים שלי. רצחת אישה צעירה. כל החיים שלה היו לפניה. אתה פשוט קטעת אותם, ועכשיו אחותה תצטרך לחיות עם המוות שלה," אמרה האישה בפנים קפואות. "אני רוצה שתבין כמה סבל גרמת. אני רוצה שיכאב לך לפני שתמות." וושק התחבט על הקרקע, כאילו הצליפה בו.

היא צפתה בו. כאבה היה גלוי על פניה. ריצ'רד תהה למה היא לא האריכה את העינוי של שאר סוחרי העבדים. בהתחשב בנסיבות, מוות מיידי היה רחום.

וושק נשם נשימה נרעדת אחרונה ושכב דומם. ריח ריקבון הציף את קרחת היער. בחילה חנקה את גרונו של ריצ'רד. גופתו של וושק התחילה להתפרק.

הזרמים האפלים של הקסם הצטמקו, והדרקונים האדירים הפכו לנחשי מחמד והחליקו על עורה של האישה.

היא צעדה קדימה. השרשרת המחוברת אל האזיק שסביב קרסולה משכה את רגלו של וושק. עצמותיו של סוחר העבדים התפרקו במפולת של בשר רקוב, ופתאום היא לא היתה כבולה לאף אחד. היא צעדה לעברו בין הגופות, יפהפייה ומבעייתת, כמו מלאך מוות.

היא הגיעה לכלוב שלו.

הם הסתכלו זה על זה מבעד לסורגים.

עיניה היו בדיוק כפי שזכר: קורנות קסם ויפהפיות עד כאב, אבל הפעם לא ראה דאגה במעמקיהן. הכלוב שלו החליף בעלים. בקרוב יגלה אם השינוי היה לטובתו.

ריצ'רד שקל את האפשרויות העומדות בפניו. אחד משלושה דברים יקרה: היא עשויה להרוג אותו; היא עשויה להסתלק ולהניח לו למות לאט; או שהיא עשויה להוציא אותו מהכלוב. אם הוא רוצה סיכוי כלשהו לצאת מהצרה הזאת בחיים, הוא חייב להרגיע אותה. הוא חייב לשרוד ולגמור את מה שהתחיל.

הזרמים האפלים של הקסם שלה לחכו את סורגי הכלוב והעלו ניצוצות אדומים מהמתכת. ריצ'רד הכין את עצמו. לפי עיניה ידע שהדברים הבאים שיאמר יקבעו אם יצא מהכלוב הזה אדם חופשי או ימות בתוכו מרעב ומצמא.

***

הם מתו. כולם. זו היתה הרגשה טובה להדהים לחוות את המוות שלהם. האפלה זימרה בתוכה, עטורת ניצחון, ואילו שאר חלקיה של שרלוט רעדו, מלאי גועל ומבועתים. היא היתה מודעת להחריד לגופות הפזורות בקרחת היער מאחוריה.

נדרש לה כל כוח רצונה כדי לשבת בשקט ולשאוב מהם את כוח החיים שלהם, להחליש את גופם ולמלא את המאגרים שלה. נראה לה שזאת הדרך היחידה להרוג את כולם בבת אחת ומהר. בסופו של דבר היא הדביקה אותם במחלה והשתמשה בקסם שלהם כדי להזין את הנגע שבתוכם. הם לא הרגישו דבר עד שהמחלה המואצת בקסם התפרצה לבסוף ושמה קץ לחייהם בכמה רגעים מכאיבים. הם לא היו ראויים לרחמים, אבל היא רצתה לגבות את חייהם יותר מכפי שרצתה את סבלם. אסור היה לאפשר להם להמשיך, ולכן היא חיסלה אותם במהירות. כולם מלבד המנהיג. משהו דחף אותה להרוג אותו לאט. היא פיקחה על הגוף שלו ההולך ונכנע למחלה, ותחושת הסיפוק העצומה שהציפה אותה בזמן ששכב שם וגסס הבעיתה את שרלוט עד עמקי נשמתה. היא נאלצה להפסיק, ולהרוג אותו לפני שתתחיל להתענג על הכאב שלו.

הקסם משך אותה אפילו עכשיו, לחשש במחשבתה, התחנן בפניה להמשיך. היא נעלה אותו בכלוב כוח הרצון שלה והכריחה אותו לשקוט. היא הפרה את השבועה שלה כמרפאת, אבל היא לא שיקוץ חסר בינה. עדיין לא. היא עדיין מסוגלת לשלוט בו.

ריצ'רד רכן קרוב יותר לסורגי הכלוב ושערו הכהה הארוך כיסה את פניו. היא כמעט נסוגה לאחור.

שרלוט הבחינה שצבע העור שלו טוב. הסימנים החיוניים

יציבים. הגוף שלו היה חזק ובכושר טוב, ובכל זאת, קצב ההתאוששות שלו היה מהיר להפתיע. פניו היו מלוכלכות בבוץ וחבולות, ובגדיו הדיפו צחנת שתן ישן. הבריונים ניסו להכאיב לו ולהשפיל אותו, אבל זה לא השפיע עליו. הוא סירב להבחין בכך, כפי שרוב האנשים מקבלים החלטה מודעת להתעלם מגשם קל כשהם ממהרים. הם לא הצליחו להשפיל אותו. הם לא הצליחו להפחיד אותו או להביס אותו. מוח מחושב הסתכל עליה מבעד לעיניו. הוא היה כמו זאב זקן קשור בשרשרת, קטלני, ערמומי, מאופק לעת עתה אבל ממתין בסבלנות לשעת כושר. הסכנה קרנה ממנו בגלים. במהלך שנותיה כמרפאת, שרלוט טיפלה בהרבה אנשים מאיימים: חיילים, סוכנים, מרגלים. החושים שלה הזהירו אותה להתרחק ממנו.

ריצ'רד פתח את פיו.

הדופק שלה האיץ בדאגה.

"את אמיתית, הוא אמר.

מה? "כן."

"כשהתעוררתי בכלוב חשבתי שחלמתי אותך."

היא לא היתה בטוחה מה לחשוב על זה. "היית מעורפל

כשנפגשנו."

"את ריפאת אותי?"

היא הנהנה.

"תודה רבה."

היא הכריחה את עצמה להתיישב על ערימת שקים על הקרקע. הכלב של סוחרי העבדים טופף אליה ונשכב לרגליה בינה לבין הכלוב. ריצ'רד הרים גבות.

"אליאונור מתה," היא אמרה. "הם הרגו אותה, והרגו אישה

צעירה, דייזי. ואז הם שרפו את הבית שלי."

"אני מצטער," הוא אמר.

היתה כנות לא צפויה בקולו.
 "אתה הבאת עליי את הסיוט הזה," היא אמרה.
 הוא הנהן. "כן. לא בכוונה, אבל האחריות שלי."
 "אני רוצה לדעת למה. למה הם עשו לנו את זה?"
 ריצ'רד זע בכלוב. הידיים שלו היו כבולות מאחורי הגב.
 שרלוט קלטה שזה בטח כואב.

"האנשים האלה הם סוחרי עבדים. הם פושטים על יישובים
 מבודדים בעולם המוזר ובשוליים, ולפעמים אפילו בעולם
 השכור. הם חוטפים גברים ונשים ומעבירים אותם לנקודות
 מפגש סודיות בחוף, ושם ספינות אוספות אותם. משם השבויים
 נלקחים לשוק, בית חשאי למכירות פומביות, והם נמכרים
 למרבה במחיר. העבדות הוצאה מחוץ לחוק לפני שלוש מאות
 שנה, אבל הם משגשגים."

"איך? אם העבדות לא חוקית..."

"ברוני הגבול תמיד צריכים ידיים עובדות לכניין ובשר
 תותחים לצבא. בעלי מכרות משתמשים בעבדים. משתמשי
 קסם שעוסקים ביישומים לא חוקיים של תיאוריית הקסם
 קונים אנשים כדי לערוך עליהם ניסויים. ואחרים, טוב, כשאת
 רואה גבר עשיר עם אישה צעירה ויפה על זרועו, יעלה על
 דעתך לשאול אם היא חופשייה?"

"זה ברברי."

המבט של ריצ'רד הפך קשוח. "תופתעי לדעת כמה
 'משרתים' מגיעים מהשוק."

הוא צודק. לעולם לא היה עולה על דעתה לשאול מישהו
 אם העובדים שלו הם עבדים. היא פשוט הניחה שלא.
 "סוחרי העבדים מזינים את האגדות על עצמם," הוא
 אמר. "הם לובשים שחור, הם מצטיידים בכלבים מכסחי-
 זאבים, הם רוכבים על סוסים כהים. הם מופיעים משום מקום

באמצע הלילה, קוצרים את היכול האנושי שלהם, שורפים את היישובים ונעלמים כמו רוחות רפאים.

"כמו סיוטים", היא אמרה. חלאות.

ריצ'רד הנהן. "הם רוצים להיות סיוטים, כי קשה יותר להילחם בפחד מאשר באדם אחר. מבחינתם הם מחוץ לחוק, כמו זאבים שטורפים את הכבשים. רובם לא התקדמו הרבה בחיים, והם נאחזים בשיגעון הגדלות שלהם כי זה הדבר היחיד שיש להם וכי אכזריות גורמת להם להרגיש חזקים. אז אם את רוצה תשובה כנה, הנה היא. הם הרגו את אליאונור ודייזי ושרפו את הבית שלך, כי זה מה שהם עושים. זה לא היה אישי או מתוכנן. הם לא הקדישו לזה מחשבה. הם פשוט עשו את זה כי ככה הם פועלים. לחיים של אנשים אחרים אין שום חשיבות עבורם. הם סוחרי עבדים."

דבריו רק ליבו את הזעם שלה. "ואתה?"

"אני צד סוחרי עבדים. הרגתי עשרות מהם בחודשים האחרונים. הם רואים בעצמם זאבים, אז הם קוראים לי הצייד. הם לא מתים עליי."

"שמת לי לב."

"עשיתי טעות, והם תפסו אותי. הם התכוונו לקחת אותי לשוק להוצאה פומבית להורג."

זה הסביר הרבה. סוחרי העבדים הכו אותו לא כדי להכאיב לו – הוא היה חסר הכרה – אלא כדי להפוך אותו לפחות מפחיד. הם היו מבוועתים מפניו. אם הם הסיוטים, הוא הרוצח האגדי, וכשהורגים אגדה חייבים לעשות את זה כמה שיותר פומבי, אחרת המסר עלול להתפספס.

"יש עוד כמוהם?" היא שאלה.

"עוד הרבה." ריצ'רד עשה פרצוף. "לא חשוב כמה אני הורג, תמיד יש עוד."

עוד הרבה. כלומר עוד הרבה דייזיות ואליאונורות מתות, עוד הרבה טוליפיות שבוכות על גופות. עוד הרבה אנשים כמוה, שנותרו עם חור פעור בחייהם ולא יודעים איך לאסוף את השברים ולהמשיך הלאה. הקסם שלה געש בתוכה. גופה היה קרוב לתשישות אבל היא רצתה לצרוח בזעם. למה זה נמשך? מי מאפשר לזה להמשיך לקרות? הם חושבים שאף אחד לא יכול לעצור אותם? כי היא יכולה, וכבר עשתה את זה, ותעשה את זה שוב. זה לא נגמר. היא לא גמרה עם זה. "ספר לי עוד", אמרה שרלוט.

הוא נענע את ראשו. "לא דרך סורגי כלוב." היא נשענה לאחור. "אני לא בטוחה שזה רעיון טוב לשחרר אותך. אני לא יודעת מה אתה עלול לעשות." הוא הסתכל עליה ישירות. "הגבירה, אני מבטיח לך שאני לא מסכן אותך." "אמר צייד הזאבים."

"את חושבת שאני מסוכן, אבל מרשה לכלב של סוחר עבדים שהשיניים שלו מוכתמות בדם לשכב לרגלייך." "אני מכירה את הכלב יותר זמן מאשר אותך." הוא חיך אליה. "האומנם יוכלו שני אנשים להכיר זה את זה מבעד לסורגי הכלוב האנושי?"

שרלוט מצמצצה. הוא ציטט את "בלדת האסיר", אחת מפסגות היצירה של הספרות האדריאנגלית. היא ישבה על ערימת שקים מטונפים באמצע קרחת יער מלאה גופות, וגבר שעל פי הודאתו הוא רוצח סדרתי ציטט לה יצירת מופת פילוסופית. זה חייב להיות איזה מין חלום סוריאליסטי מגוחך.

"אני יכולה פשוט ללכת מכאן ולהשאיר אותך בכלוב," היא אמרה.

"אני לא חושב שתעשי את זה," אמר ריצ'רד.

"למה אתה כל כך בטוח?"

"את ריפאת אותי," הוא אמר. "אני זוכר את העיניים שלך.

לא היית גוזרת על אדם מוות איטי."

הוא ידע שהיא משקרת. היא לא היתה מסוגלת להניח לו למות מרעב, ולא חשוב כמה הוא מסוכן. "אם אפתח את הכלוב הזה, אתה תענה על השאלות שלי."

"בכנות רבה ככל שאוכל."

"לפני שאני משחררת אותך – טיפוס, מלריה, מוות אדום,

אבולה, שחפת... יש לך העדפה? יש לי עוד."

"איפה?" שאל ריצ'רד.

"אני נושאת דגימות רדומות שלהן בתוך הגוף שלי. כדי

לרפא מחלה חייבים להבין אותה, ולפעמים יש צורך בהדבקה מכוונת לצורך החיסון. אם תנסה לתקוף אותי אני אחסל אותך,

ריצ'רד. תסתכל מסביב אם יש לך ספק."

"אני אשתדל לא לשכוח."

שרלוט קמה. סוחר העבדים עם השיער המחומצן

היה המנהיג. סביר להניח שהמפתח עליו. היא השתופפה

ליד הגופה שלו – היה לה ריח נורא – וחיפשה בכגדים

שלו, הפכה בזריזות את הכיסים. כסף, כדורים... "אין

מפתח."

"תודה רבה, אבל אנחנו לא צריכים מפתח," אמר ריצ'רד.

"אני צריך רק סכין וידיים חופשיות."

היא שלפה סכין מהנדן על מותניו של סוחר העבדים,

התמתחה בין הסורגים וחתכה את החבל הנוקשה שכבל

את מפרקי ידיו. החבל נקרע. הוא גלגל כתפיים והושיט

יד.

יכול להיות שהיא תתחרט על זה, אבל היא לא יכולה

פשוט להשאיר אותו בכלוב. שרלוט הניחה את הסכיין בידו. ריצ'רד הפך אותו. היא הרגישה קסם זורם לעבר הלהב. הוא זלג מגופו אל המתכת והתמשך בקו זוהר ודק של לובן חיוור לאורך השפה.

ריצ'רד שיסף את השרשרת הכרוכה סביב רגליו.
המתכת התפרקה.

היא ראתה הבזק מרוכז חותך גופה בעבר, אבל מעולם לא מתכת. לא ככה.

ריצ'רד הנחית מכה על השרשרת הסוגרת את דלת הכלוב והיא התרסקה על הקרקע. הוא פתח את הדלת בדחיפה, גלש החוצה ונאחז בעגלה כדי להתייצב. היא לא קלטתה שהוא גבוה כל כך, כמעט חמישה-עשר סנטימטר יותר ממנה. שרלוט חיכתה שיתיישב, אבל הוא נשאר לעמוד. זה דרש ממנו מאמץ ברור.

ואז היא הבינה. היא התיישבה שוב על השקים, וריצ'רד שקע גם הוא אל הקרקע ונשען בגבו על גלגל העגלה. מגוחך. ריצ'רד התנהג כמו כחול-דם, אף שלא היה כזה, והנימוסים של העולם המוזר היו טבועים בו ולא אפשרו לו להתיישב כל עוד היא עומדת.

"יש לך שאלות?" הוא שאל.

"תספר לי מה הקשר שלך לסוחרי העבדים," היא אמרה.
"את מכירה את המרשל של מחוזות הדרום?" שאל ריצ'רד.

"הרוזן דקלן קמרין? בעלה של רוז," אמרה שרלוט.
"אליאונור הזכירה אותו לעיתים קרובות. מעולם לא פגשתי אותו, אבל שמעתי על המשפחה."

"משרד המרשל של מחוזות הדרום נלחם בעבדות במשך שנים," אמר ריצ'רד. "בחוסר הצלחה. לסוחרי העבדים יש

ארגון מורכב, וצוותים כמו זה שכאן הם רק השלב הנמוך ביותר בסולם. סוחרי העבדים מעסיקים מובילים, רואי חשבון, סוכנים, שומרים, והרשימה עוד ארוכה. המרשל של מחוזות הדרום הוביל במהלך העשור האחרון כמה מבצעים כנגד סוחרי העבדים ונכשל. איכשהו הם ידעו בדיוק מתי ואיפה הוא יתקוף.

"מישהו מגן עליהם," ניחשה שרלוט.

"מישהו רם-דרג שיש לו קשרים טובים וגישה לפעילות של משרד המדינה. לפני קצת יותר משנה, דקלן הזמין אותי לשיחה. הוא אמר שהוא צריך אדם מבחוזך, מישהו שיוכל לפעול בלי המגבלות של המשרד שלו. הוא הציע לי להיות האדם הזה, והסכמתי."

"למה?"

ריצ'רד השתק לרגע. המבט שלו התקדר. "המשפחה שלי מהשוליים. יש לי מניעים משלי לרצות שסוחרי העבדים ימותו. די לומר שהסיבות שלי משכנעות מאוד."

הוא עבר חוויה מטלטלת, היא הרגישה את זה. נעשה לריצ'רד עוול גדול. היא רצתה לדעת מה מניע אותו, אבל עיניו לימדו אותה שזאת השאלה האחת שהוא לא יענה עליה. וסופי, מי שהיא לא תהיה, בטוח חלק מזה.

"במשך שמונה חודשים אספתי מידע ואנשים שיכולתי לבטוח בהם, ובמשך ארבעת החודשים שלאחר מכן רדפתי אחרי סוחרי העבדים. למדתי אותם, ואז הרגתי אותם. קטלתי אותם בשטח הפתוח כנגד כל הסיכויים. הרגתי אותם בשנתם. השמדתי את המחנות שלהם. ארבעה מהמתים היו קפטנים. זה לא שינה שום דבר. הם פשוט מגייסים עוד בריונים. הבנתי שאני חייב לטפס במעלה שרשרת המזון שלהם ולכרות את הראש. ובשביל זה אני חייב למצוא את השוק שלהם, המקום

שבו מוכרים את החטופים. בפשיטה האחרונה שלי השגתי מפה. זה תיעוד של המקום שספינות הסוחרים עוגנות בו. אבל המפה מוצפנת ולא הצלחתי לפצח את הקוד. אני צריך את המפתח.

"ככה הגעת לכלוב?"

"התמקחתי עם מישהו ונפלתי בפח," אמר ריצ'רד. "עשיתי טעות, ואני לא אחזור עליה. הם רדפו אחריי וברחתי. ידעתי שהסיכוי הכי טוב שלי יהיה בשוליים. לרוע המזל הייתי מטושטש מכדי לדעת לאן אני הולך, או להתריע על הכוונה שלי."

הוא רכן קדימה וקד בראשו. כל לורד כחול-דם היה מתגאה בקידה הזאת. "אני מצטער שהבאתי את זה עלייך. הם ישלמו על זה. זה כל מה שאני יכול להציע לך."

הוא התכוון לסיים את השיחה הזאת וללכת, ולקחת איתו את ההזדמנות שלה לחולל שינוי. לא, לא, היא לא מוכנה. הפצעים בתוכה היו טריים מדי, זיכרון השריפה קרוב מדי. "זה לא הכול," אמרה שרלוט. "אני באה איתך."
"לא בא בחשבון," הוא אמר.

היא הזדקפה והסתכלה עליו בכל היהירות שהצליח הרקע שלה לספק. "טעית בי, הלורד. זאת לא היתה בקשה."
"אני מתנצל. אם כך עליי לומר לך שאני לא מגיב היטב לאיומים."

הכלב זקף ראש וחשף שיניים.

"אתה לא אויב שלי," אמרה שרלוט. "אני לא רוצה להרוג אותך, ריצ'רד. אני רוצה לשים לזה קץ." היא הצביעה על הכלוב שמאחוריו.

הוא נאנח, וזו הפעם הראשונה שראתה בפניו סימנים לתשישות.

"אולי כדאי שאסביר בפירוט. הזכרתי שאני זקוק למפתח בשביל הצופן."

"כן."

"לג'אקל טולין, אחד מסגני הקפטנים, היתה אחות. לפני חודש היא הגישה משקאות בפונדק. וושק שבר לה בקבוק על הראש וכפה את עצמו עליה מול עשרה עדים. הוא ריסק לה את האף ונקע לה את הלסת. ראיתי אותה בעצמי וכמעט בלתי אפשרי לזהות אותה. נגרם לה נזק קשה, והפנים שלה הם רק חלק קטן ממנו."

שרלוט העיפה מבט בגופה המרקיבה. הוא כבר לא יכפה את עצמו על אף אחת. הידע הזה מילא אותה בשמחה פראית, מפחידה.

"על פי השמועות, טולין רצה לנקום אבל פחד לצאת נגד וושק ישירות. פניתי אליו והצעתי לו הזדמנות לנקום. התמקחנו."

הקול שלו נטף גועל, כאילו תיאר לה שחייה בכיוב. "הגענו להסכמה. הוא ימכור לי את המפתח, ואני אדאג שוושק ימות. כשהגעתי לפגישה עם טולין ביער, שישה מהאנשים שלו ארכו לי שם." ריצ'רד חייך. זה היה חיוך קשוח ונטול עליצות. "טולין הקדיש כמה רגעים להדהים אותי בערמומיות שלו. הוא ארגן במכוון את האונס של אחותו." ריצ'רד השתק לרגע. "הוא הגה את התוכנית הזאת, דן בה עם וושק ועשה את זה. הכול כדי לפתות אותי להתקרב. רמת הסיאוב הזאת פשוט לא נתפסת."

זה עורר בה בחילה. "מה קרה?"

"חתכתי אותו לשניים." ריצ'רד רכן קדימה. "כשדקלן פנה אליי עם ההצעה הזאת, הוא אמר לי שהמשימה תשתלט עליי – וזה נכון. הוא בחר בי מכל מיני סיבות, ובעיקר כי אין

לי מה להפסיד. המשפחה שלי לא צריכה אותי עכשיו. אשתי עזבה אותי. אין לי ילדים.”
 כאב ישן התעורר בתוכה. גם לה אין ילדים. “אני מצטערת.”

הוא השתתק. לרגע יצא מאיזון. “תודה רבה.”
 שתיקה נבוכה השתררה ביניהם.

ריצ'רד כחכח בגרונו. “בחרתי בנתיב הזה במכוון, ובתחילת הדרך חשבתי שאני מכיר את העולם. זה לא היה נכון. ראיתי זוועות שרוב האנשים היו נחרדים מהן, וגם ביצעתי זוועות כי הייתי חייב להיות אכזרי לא פחות מהאויב שלי. אין מקום לרחמים או לחמלה במשימה הזאת, ואי־אפשר לחזור לאחור. היא משנה אותך, ואם אשרוד אני לא בטוח שאהיה מסוגל לחיות חיים רגילים. אל תטעי בי, הגבירה. אני מפלצת. אל תלכי אחריי. זה מסע בכיוון אחד. אנשים שפויים וטובי לב לא אמורים ללכת בו.”

“מה לגבי רוצחי המונים?” היא שאלה. “מה המדיניות לגבינו?”

ריצ'רד נענע בראשו. “לכי הביתה, הגבירה.”
 “הבית שלי עלה באש.”

“האנשים האלה הם בריונים אכזריים וחסרי רחמים. תחשבי למה תצטרכי להפוך כדי לצוד אותם.”

הוא לא הבין. “תסתכל מסביב,” היא אמרה בשקט. “הגעתי לשוליים כדי להסתתר מהקסם שלי. ברחתי כי כמרפאת יש לי מחויבות להכיל אותו ולמנוע ממנו לפגוע באנשים. הייתי חייבת להיות במקום שבו הכוחות שלי חלשים יותר ואף אחד לא מכיר אותי. מישוהו פגע בי, ולא הייתי בטוחה שאצליח לשלוט ברגשות שלי ולא לחפש נקמה. הגעתי לשוליים לברי, וכשאליאונור מצאה אותי כמעט מתתי מרעב. היא הצילה

אותי, ריצ'רד. בניתי לעצמי חיים חדשים. הייתי מרוצה, וזה – היא החווה בידה על הגופות – "היה רדום. אבל אז הם הרגו אותה, והרגו את דייזי."

הקול שלה נשבר והיא בלעה רוק. "היא היתה רק בת עשרים ושלוש, ריצ'רד. עשרים ושלוש. החיים שלה בקושי התחילו, והם השמידו אותם ועקרו את הלב של אחותה. בכל פעם שאני עוצמת עיניים אני רואה את טוליפ מיילדת מעל הגופה של אחותה. אני לא יכולה לשנות את מה שקרה. אני לא יכולה פשוט לשכוח את זה."

"את חייבת לנסות", הוא אמר. "הנקמה תאכל אותך מבפנים."

"אני לא רוצה נקמה." היא נענעה את ראשה. "אני רוצה לעצור אותם. אתה מנסה להזהיר אותי לגבי הדרך, אבל אני כבר הולכת בה. שמעת על שבועת המרפאים?"

"נשבע אני בקדושת הגוף האנושי", הוא ציטט. "אקדיש את כל מאמציי, ואת כל קסמי, ואת כל ידיעותיי באשר להליכים ולרפואות, כדי לשמר את החיים, לטפל בחולי ולהקל את הסבל. נשבע אני כי לא אגרום נזק במודע באמצעות קסמי או מלאכתי. לא אתן תרופה אשר אין בה צורך. לא אבקש להתעלות על שיצר הטבע, יהא זה לשם הראווה, לשם הידע או לשם תשוקת הלב האנושי."

"איך אתה יודע את זה?"

"אחד מקרובי המשפחה שלי היה רופא מוסמך," אמר ריצ'רד.

"זאת לא כל השבועה," היא אמרה. "אם אפר שבועה זאת מתוך בורות, אמסור עצמי לחסדי עמיתי. אקבל עליי את שיפוטם ואת קלוני, ואם ירשיעו אותי אחדל ממלאכת הרפואה. אם אפר שבועה זאת בכוונת מכוון, אדע כי בעצמי בגדתי."

את מוריי הטבעתי בתחושת האשם ועל תלמידיי המטתי ספק וחשד. יהיה שמי מר בפי מכריי, תהיה חזותי חזות קלון, ומי ייתן ואהיה לאין ואישכח מלב, מלבד כדוגמת כישלון וחולשה, שכן שיקוץ אהיה בעיני העולם.”
הוא חיכה.

”אני מרפאת מורשית מאקדמיית גיינר. היום הרגתי בני אדם באמצעות הקסם שלי. עשיתי את זה בלב חפץ.” למילים היה טעם רע על לשונה. ”החיים שלי נגמרו. אתה מבין? הקרבתי את כל מי שהייתי כדי לעשות את זה, כי זאת אחריותי כבת אצולה וכבת אנוש להשמיד את הסרטן האנושי הזה לפני שהוא יפגע בעוד משהו.”

היא הצביעה על הגופות. הן נחו שם, דוממות ומאשימות, עדות למפלתה.

שרלוט פנתה אל ריצ'רד. ”אני אחראית למעשיי. אין לי מה להפסיד. אני צריכה את הידע והמומחיות שלך, אבל אני אמשיך בזה איתך או בלעדייך ולא אפסיק עד שסחר העבדים ייעלם. הברית הזאת יכולה להועיל לך, וגם לי. תחשוב איזה נכס אני יכולה להיות עבורך. אל תאפשר לקורבן שלי להתבזבז.”

***

ריצ'רד נשען לאחור. היא הסתכלה עליו בציפייה לתשובה. הוא עשה כמיטב יכולתו לשכנע אותה ללכת, אבל כל דבר בה – מהקור בעיניה ועד גינניה הלוחמניים – שכנע אותו שזה לא יקרה. לא היה לו מושג מי היא. הוא ידע רק שיש להם אותה מטרה.

היא היתה יפהפייה וקורנת. הוא זכר את הדאגה בעיניה.

אותה דאגה הניעה אותה עכשיו, דחפה אותה למעשי אלימות. לכאורה רק טיפוש יסרב להצעה שלה. היא היתה מונעת בידי אסון, ממש כמוהו, ויהיה בלתי אפשרי להשחית אותה, ממש כמוהו. הוא נזקק ללהב כדי להרוג, אבל היא יכולה להרוג עשרות אנשים בבת אחת בידיים ריקות. היא התגלמות המוות, ומבקשת להיות בעלת ברית שלו.

ללכת לצידו ישבור אותה. הוא נלחם נואשות לחסוך מסופי את הנטל האכזרי ומכלה הנשמה הזו. הוא לא היה מסוגל לומר לאישה הזאת "כן".

"באיזו תדירות את מסוגלת לעשות את זה?" הוא הצביע על הגופות כדי לדחות את הצורך לענות.

היא קימטה את המצח. "זה מורכב. כשריפאתי אותך השתמשתי במאגרים מהגוף שלי כדי להאיץ את ההחלמה. כשאני פוצעת, השיטה דומה. נדרש מעט מאוד קסם כדי להכניס לגוף מחולל מחלה, אבל כדי לגרום לו להרוג במהירות לא טבעית צריך להשקיע הרבה כוח קסם ושליטה. כדי להרוג אנשים רבים כל כך הדבקתי את כולם, ואז שאבתי מכוח החיים הטבעי של הגוף שלהם עד שהמאגרים שלי התמלאו לגמרי. הסיכון גדול: אם הייתי משקיעה בתהליך יותר מדי מעצמי הייתי מתה; אבל אני כועסת מאוד, ואף פעם לא הרגתי באמצעות הקסם שלי, אז החלטתי להסתכן. עם מספיק מנוחה ובנסיבות המתאימות, אוכל לעשות את זה שוב מחר."

"תסתכני בזה בלי מנוחה?" שאל ריצ'רד.

"אם התמריץ גדול מספיק," היא אמרה.

אז המטרה שלה חשובה לה יותר מחייה. הוא יצטרך להביא את זה בחשבון. סביר להניח שאם תתנהל לבדה היא תאמץ את עצמה יותר מדי.

"מה לגבי אותה פעולה בסדר גודל קטן יותר, אישי?"

האישה משכה בכתפיה. "הרבה יותר קל להדביק מטרה יחידה."

"את עדיין מסוגלת לרפא?"

היא הושיטה ידה והעבירה אותה על הלחי שלו. ניצוצות הזהב הזעירים חדרו אל עורו והכאב בפניו התפוגג.

"החבלה עדיין כואבת?" היא שאלה.

"לא." לטובתו היה עדיף לו לסתום את הפה, אבל הוא לא היה מסוגל להתאפק. "מה שאת עושה... זאת מתת. תשקלי מחדש."

קולה נטף מרירות. "מאוחר מדי."

"את מסוגלת לשלוט בקסם שלך? לרסן אותו?" ריצ'רד היה חייב לשקול את כל התרחישים האפשריים.

"כן," היא אמרה. "מה שאני עושה דורש כוונה וריכוז גדולים. אני לא אדביק אותך מתוך שינה כי היה לי סיוט." "יש לך משפחה? מישהו שאפשר להשתמש בו כדי להכריח אותך לעשות דברים כנגד רצונך?" כל מי שיוכל לשכנע אותה לוותר על הטירוף הזה.

"לא."

"יש לך אויבים?"

"כן. אלוויי לרמיין, בעלי לשעבר. הוא מפחד ממני וינצל כל הזדמנות כדי לנקום בי. והעובדה שהשתמשתי באומנות ובקסם שלי כדי לרצוח היא הפרה של שבועת המרפאים. אם הממלכה תגלה את זה, אדריאנגליה תוציא אותי להורג. אם אתה לא רוצה שזה יקרה, השימוש בקסם שלי חייב להיעשות בצורה חשאית יותר."

הלכו ואזלו לו השאלות.

"יש עוד דבר אחד שאתה צריך לדעת," היא אמרה. "אני לא מסוגלת לרפא את עצמי. אם אני איפצע אני אצטרך

להחלים באמצעים הרגילים, אלא אם נוכל למצוא מרפא אחר.

היא מחויבת. היא תלך בדרך הזאת איתנו או בלעדיו, אבל סיכויי ההישרדות שלה יהיו גבוהים בהרבה אם ייקח אותה איתו. יש לה כוח אדיר, אבל היא גם פגיעה. הפעם היה לה מזל. אם הוא ינטוש אותה עכשיו, בסופו של דבר היא תיכנס למחנה הלא-נכון. לא צריך יותר מאיש אחד כדי לירות בה. היא הצילה את חייו פעמיים, פעם אחת מהפציעה ופעם שנייה מהכלוב. לא חשוב עד כמה הוא לא רוצה לראות אותה הופכת למישהי כמוהו, הוא חייב לה הגנה.

ריצ'רד הושיט לה יד. "הזדמנות אחרונה לוותר."

"לא." היא לחצה את ידו.

"אלה התנאים שלי: את תצייתי לכל פקודה שלי. אם אני אומר לחכות במקום מסוים, את תחכי. אם אני אומר להרוג מישהו, את תהרגי אותו. את צריכה להבין שהחיים שלך משניים למטרה שלנו. אם החמלה שלך תסכן את המשימה שלנו, יכול להיות שלא אוכל להיות רחום. אם תבחרי להפריע לי, אני אחסל אותך."

הוא חיכה, בתקווה שהצליח להפחיד אותה.

פניה לא הפגינו שום היסוס. "אני מסכימה."

הם לחצו ידיים.

"קוראים לי ריצ'רד מאר."

"שרלוט דה-ניי," היא אמרה באנחה.

תואר אצולה. היא הזכירה שהיא בת אצולה, אבל הוא היה יודע גם בלי זה, פשוט לפי ההתנהלות שלה. המוצא כשלעצמו לא מקנה יכולות מיוחדות. הוא היה עדות חיה לכך – אף שהיה כלב מעורב מהשוליים, רבים היו עשויים לחשוב שהוא כחול-דם, כפי שקרה כבר פעמים רבות. אבל

הוא זכה בשנים של השכלה, וזיהה בשרלוט את החן וזקיפות הקומה שההכשרה הזאת מעניקה.

על פי כללי הנימוס הוא היה אמור להרפות מידה. הוא עשה זאת, אבל באי־רצון.

"נתחיל בגופות," אמר ריצ'רד. "אמור להיות לוושק עותק של המפתח לצופן. ועוד משהו."

"כן?" היא הרימה גבות.

"הכלב."

"מה איתו?"

"לא יכול להיות שאת מתכוונת לקחת אותו איתנו."

היא הרימה גבות שוב.

"הוא מכסח־זאבים, נולד ואולף לצוד זאבים, וכיוון שהבעלים שלו היו סוחרי עבדים, הוא אומן לצוד בני אדם.

את מסתכלת על שמונים קילו של טורף ערמומי ואכזרי."

"אני כל כך שמחה שאתה חושב שהוא חכם." שרלוט חייכה אל הכלב. "הכלב נשאר, ריצ'רד."

הוא נאנח.

שרלוט התרוממה מערימת השקים. הוא קרא תשישות ברפיון כתפיה. לקסם שלה היה מחיר. הוא החליט לא להתווכח.

"כרצונך." ריצ'רד הושיט לה את הסכין שלו. "אנחנו צריכים להפשיט כמה גופות. קל יותר לחתוך כיסים מאשר לחטט

בהם. יכול להיות שנצטרך לרכוב במהירות ברגע שנמצא את מה שאנחנו מחפשים. את מסוגלת לזה?"

שרלוט זקפה ראש ומבטה היה מלכותי וגאה. "ברור

שכן."

4

שרלוט החליטה שלמכנסי ג'ינס יש יתרונות לא מבוטלים. קודם כול, הם מספקים הגנה נאה לירכיים בישיבה על אוכף. לרוע המזל לא היתה בהם תועלת כנגד שרירי הליבה הדואבים שלה. עברו שנתיים וחצי מאז הפעם האחרונה שרכבה על סוס, ואף שהיציבה והאיזון שלה היו טובים, שרירי פנים הירכיים והישבן הפכו לדייסה דואבת אחרי שמונה שעות רכיבה. המציאות של ניצול קסם רב כל כך במהירות רבה כל כך הכתה בה זמן־מה קודם לכן. הראש שלה הסתובב. העיניים שלה רצו להיעצם.

”כמעט הגענו, מלמל ריצ'רד.

”אני בסדר. בבקשה אל תדאג.”

בהתחשב בכך שהוא היה על סף מוות לפני פחות מעשרים וארבע שעות, מבין שניהם היא היתה במצב הרבה יותר טוב. הם רכבו זה לצד זה על הדרך האדריאנגלית הראשית סְלינוֹ-קְלינָה. סביכם היתמרו עצי אלון גבוהים שזקנים ארוכים של טחב השתלשלו מהם. היום דעך מזמן ללילה, והירח זרח בשמיים וצבע את הדרך באורו הכסוף. חשיכה הסתתרה בין גזעי העצים. רעשים משונים בקעו מתוך היער: קול אנקה

גרונני נמוך ואחריו נהמות מרוחקות של טורף, צפצוף גבוה של מכרסם כלשהו והקריאה המוזרה של ינשופי דמדומים גדולים המנסים להבריח את הטרף שלהם מהמחסה. במקום כלשהו בין השיחים גלש הכלב בדממה למרות גודלו.

הם חיפשו בחפצים של וושק ומצאו את מפתח הקוד ומפה נוספת, שהוסתרה בתחתית כפולה במימייה שלו. ריצ'רד תרגם אותה בזמן שהיא בחרה את הסוסים הטובים ביותר וחיפשה כלי נשק שימושיים. המפה ציינה נקודת איסוף קצת צפונית לקלינה, עיר נמל גדולה. הוזכרו בה תאריך ושעה מדויקים, אחת-עשרה בלילה מחרתיים. ברגע שגמרו לאסוף אספקה וריצ'רד גמר לדחוף לשקי האוכף שלהם כמה פריטי עור משונים במיוחד, הם יצאו לדרך.

כעבור שעות אחדות האט ריצ'רד.

"מה קרה?"

"הפצע שלי כואב," הוא אמר.

הקסם שלה לימד אותה שמצב הפצע שלו לא החמיר בשעות שחלפו. הוא נתן לה הזדמנות לנוח, והיא היתה עייפה כל כך ואסירת תודה מכדי לריב איתו על זה. אבל לא היתה לה ברירה. "אני מעריכה את זה, אבל בבקשה אל תעשה לנו הנחות בגללי. אני אסתדר."

"אנחנו רק כמה קילומטרים משם," הוא אמר. "היית פעם

בקלינה?"

"לא."

"זאת עיר צעקנית, רועשת וצפופה כמו כוורת. אנחנו ניכנס לקלחת, אחת השכונות הכי מסוכנות באדריאנגליה. קוראים לה הקלחת כי השאריות הגרועות ביותר של האנושות מושלכות לשם ומבעבעות יחד, עד שהרפש צף למעלה."

שרלוט צחקה בשקט. היא לא תיארה לעצמה שתצחק שוב

אי־פעם אחרי מה שעשתה, אבל הגוף שלה עבר את נקודת הכאב והיא הרגישה מנותקת וחסרת משקל. "החמצת את הייעוד האמיתי שלך."

"אני כישלון מוחלט כמשורר," הוא אמר. "בגיל ארבע־עשרה כתבתי בלדה ארוכה על החיים הקודרים שלי ועל נטל הקיום הכבד שלי. אחי גנב אותה והקריא אותה בקול בכינוס משפחתי. זאת היתה הפעם הראשונה והאחרונה שהצלחתי להצחיק את כל המשפחה."

הצחוק לא הפסיק. היא זיהתה את נימת העצבים המרוטים בקולה אבל לא הצליחה להפסיק.

ריצ'רד עצר את הסוס שלו וירד ממנו.

חום התעצם מאחורי עיניה. היא חייבת להתעשת.

ריצ'רד אחז במושכות שלה והוביל את הסוסים מרחק־מה מהדרך. היא גלשה מהאוכף, וגופה ייבב במחאה. הגפיים שלה רעדו. עץ צפצפה גדול היתמר מולה. שרלוט הקיפה אותו והתיישבה על הקרקע, חיבקה את רגליה בידיה והתכווצה לכדור כפי שנהגה לעשות כשהתגעעה הביתה בילדותה.

הכול נגמר. אם היית מקורקעת יותר, היית מצמיחה שורשים, שרלוט. היא כבר לא היתה מקורקעת. כל הדברים שצלחה, הגלות שכפתה על עצמה, הכול היה לשווא. היא רצחה אנשים. היא החזיקה את נר חייהם בידיה וכיבתה אותו. זה שימח אותה. ואליאונור מתה, ולא היה דבר ששרלוט יכלה לעשות בעניין. אליאונור איננה, ואין ספק שסבלה לפני שמתה. אני מצטערת. אני כל כך מצטערת.

שרלוט נשכה את שפתה התחתונה בניסיון לעצור את השיטפון.

אוי, אם השחר. איך הכול השתבש כל כך? בבקשה, היא התפללה בדממה, בבקשה, בבקשה תעשי שכל זה יהיה סיוט.

בבקשה שאתעורר. אני רק רוצה להתעורר. בבקשה... היא היתה נותנת הכול כדי לחזור עשרים וארבע שעות לאחור. הכול כדי שאליאונור ודייזי לא ימותו. הכול כדי לגנון על טוליפ. טוליפ המסכנה. היא נותרה לגמרי לבדה. סוחרי העבדים הרסו את החיים שלה. רגע אחד היו לה אחות ועתיד, ורגע אחר כך לא היה לה דבר מלבד צער.

החום מאחורי עיניה הפך לדמעות. הן התגלגלו והרטיבו את לחייה. החזה שלה כאב. היא התייפחה. פתאום כבר לא היתה מסוגלת להחזיק את זה בפנים. הדמעות פרצו ממנה. צל כהה הגיח מבין השיחים. הכלב נשכב על הקרקע לרגליה וליקק את קרסולה. היא שמטה את גופה מעל ברכיה הכפופות ובכתה כמו ילדה.

בבקשה. בבקשה שאתעורר.

היא בכתה ובכתה, והתפללה בראשה למרות שידעה שאיש אינו שומע. זה היה כל כך לא הוגן. למה? למה הן היו חייבות למות? היא הרגה את החלאות שרצחו אותן, אבל זה לא השיב דברים לקדמותם. זה היה רק מעגל של כאב ומוות, והיא היתה לכודה בו – כועסת, אבלה וחסרת אונים.

יפחות הבכי הפכו לשיהוקים יבשים. לא היו שום משחה, שום רטייה, שום גלולה שיכלה להכין כדי לשפר את המצב. המתות יישארו מתות. שום דבר לא יוכל לבטל את הסבל שלהן או שלה.

בסופו של דבר אפילו השיהוקים היבשים חדלו. תשישות חנקה אותה.

היא הרגישה לבד. בדידות מוחלטת ומלאה. היא הרימה ראש, הזדקפה, וקלטה שבד נוגע בכתפיה. ריצ'רד כיסה אותה בגלימה שלו. היא אפילו לא הבחינה.

"תודה רבה." היא הידקה את הגלימה סביב גופה. המחווה

המתחשבת עמדה בניגוד מוחלט לווידוי שלו שהוא רוצח ולתחושת הסכנה שעדיין הקריין.

הוא נשען לידה על קליפת העץ המחוּספסת, והצדודית שלו נצרכה על רקע השמיים המוארים באור ירח. אם היתה פוגשת אותו בנסיבות אחרות ייתכן שהיתה חוששת מהקרבה שלו. אבל היא היתה חסרת תחושה ומתשת רגשית מכדי שתצליח להרגיש חרדה.

"אני מניחה שאתה מתחרט שלקחת אותי איתך," היא אמרה.

"התחרטתי מהרגע שהחלטתי לעשות את זה."

הגאווה שלה נפגעה. "אני לא אהיה נטל."

הוא הסתובב אליה ועיניו הכהות היו מלאות דאגה. "לרגע

לא ראיתי כך נטל."

"אז למה?"

הוא נשא מבט אל הירח. "בחיים האלה, חלק מאיתנו

רוצחים, נולדנו עם יצר של טורף. אני כזה, אבל את לא."

הוא כנראה שכח שהיא בדיוק רצחה תריסר איש. "למה?

כי אני אישה?"

"לא, זה לא משהו ברור כמו מגדר. דודה שלי היתה

הרוצחת הכי טובה שפגשתי. אני לא יודע למה, אבל חלק

מאיתנו נולדים להרוג, ואחרים, גברים ונשים, נולדים לטפח.

היצר המולד שלך מוביל אותך לעזור לאחרים. היצר המולד

שלי מוביל אותי לשים קץ לחיים."

היא משכה באפה. "אתה לא מכיר אותי."

ריצ'רד חייך. למרות הלכלוך, הוא באמת היה גבר נאה

להדהים. יהיר, משחר לטרף, אבל נאה.

"אנחנו, הרוצחים, לומדים לזהות אחרים כמונו. אנחנו

מזהים יריבים כי הם מהווים סכנה."

"ואני לא?" שאלה שרלוט בשקט.

הוא חיך שוב, והפעם פניו היו כמעט אבלות. "אפילו האדם הרגוע וטוב הלב ביותר ייעשה מסוכן אם ידחקו אותו לפינה. אני לא מטיל ספק בכוח שלך, אבל אין לך תוקפנות מולדת ודחף של טורף שמאפיינים רוצחים מלידה. אני הייתי כזה כל החיים שלי, ומה שעשיתי וראיתי בחודשים האחרונים רודף אותי. אני יודע מה מצפה לנו. אני יודע שיהיה לך קשה מאוד. את חושבת שאת מתמודדת עם האבל עכשיו ומנקה את המערכת, אבל זאת רק הטעימה הראשונה ממה שמצפה לך. את בטוחה שאת לא רוצה לחזור? לכבוד יהיה לי ללוות אותך לשוליים."

"לא."

"את חושבת שבני השוליים לא יסכימו לקבל אותך

בחזרה?"

היא נאנחה. "הם יסכימו, אבל אני לא יכולה לחזור לאיסט לאפורט. כשסוחר העבדים הקיפו את הבית, אליאונור התקשרה אליי. נסעתי לשכנים שלנו לבקש עזרה. הם אספו בערך עשרים איש, כולם חמושים ברובים, ואז פשוט עמדו שם."

"אף אחד לא רצה קרב," אמר ריצ'רד. "הם בטח משכו את

הזמן עד שסוחר העבדים יסתלקו. טיפוסים."

היא הסתובבה אליו. "כן. אליאונור היתה חלק מהם כל החיים שלה. היא עזרה לרבים מהם, והם פשוט נתנו לה למות. וכשביקשתי מהם לעזור לי לרדוף אחרי החלאות האלה, לא היה ביניהם אפילו אחד שהסתכל לי בעיניים. אני לא יכולה לחזור לשם. קיבלתי החלטה. אני לא יודעת מה המניעים שלך, אבל שלי לא פחות תקפים. בבקשה תכבד את הצורך שלי בצדק."

"אני מתנצל," הוא אמר. "לא אזכיר את זה שוב."
שרלוט ניגבה את פניה בשרוול וקמה. ריצ'רד קם גם
הוא.
היא הושיטה לו את הגלימה שלו. "תודה רבה על
הגלימה."
"בשמחה."

ריצ'רד החזיק את מושכות הסוס שלה בזמן שהכניסה רגל
לארכוף ועלתה. הוא הושיט לה את המושכות, עלה על הסוס
שלו והם יצאו לדרך שוב.

כעבור מחצית השעה הם הגיעו לקצה היער. שרלוט עצרה
את הסוס שלה. שדה רחב ידיים של עשב בגובה המותן נפרש
מולה ונמשך אל האופק, היכן שגלי ים בגון אם הפנינה לחכו
את החוף תחת שמיים כהים עצומים. משמאל היתמרו מגדלים
גבוהים להדהים, שטבלו במי האוקיינוס. הם היו עשויים אבן
אפורה חיוורת, בעלי צורה משולשת ומעוגלי פינות. בראש כל
מגדל ניצב גל מתכת בצבע טורקיז ושילח יובלים של מתכת
במורד דופנות האבן החיוורת, כמו מטפסים שהצמיחו רשת
של שורשים דקים. אור הירח ריצד על המתכת ובוהקו השתקף
בים השלון. המגדלים ניצבו בקשת מושלמת והקיפו את רוב
העיר כמו שוכרי גלים.

"שיני קלינה," אמר ריצ'רד. "בזמן הוריקנים המגדלים
מקימים מחסום קסם שמגונן על העיר מהסערות ומהנחשולים
הגרועים ביותר."

"נראה כאילו העיר חצי שקועה במים."
"בערך שלישי. יש תעלות לאורך כל העיר, ובזמן הגאות
המים פשוט עוברים דרך קלינה אל ביצות המלח. כל העשב
הזה מטעה. אין מתחתיו אדמה מוצקה אלא מישור ביצה עם
שכבה דקה של מים מעל בוץ. בית מושלם לצבים מקורננים.

הם גדלים לרוחב מטר וחצי ויכולים לחתוך עצם ירך של אדם בכיס אחד. למרבה המזל הם איטיים ורק לעיתים נדירות יוצאים אל הדרך. נמשיך?"

שרלוט הנהנה והם התקדמו בדהרה קלה לאורך הדרך הראשית המובילה אל העיר. שרלוט הצליחה להשקיף בין המגדלים עכשיו, ומנקודת התצפית שלה על האוכף מרכז העיר נראה כמו ערבוביה של גגות, מרפסות ודגלים ססגוניים מרופטים. כוורת אנושית, כפי שריצ'רד תיאר אותה: מבלגנת, סואנת, מלאה אנשים זרים. חרדה מעורפלת התעוררה בה. העיר נראתה גדולה מדי, מלאה מדי אנשים. בזמן הלימודים באקדמיה שרלוט חלמה לצאת למסעות, אבל כשסיימה את לימודיה הנישואים והבית קיבלו עדיפות ראשונה.

עכשיו היא רכבה כל הלילה לעבר העיר ההומה הזאת, בלוויית גבר בעל נימוסים מושלמים שנולד בין העולמות וחתך פלדה בחרבו. זה היה משונה מאוד.

"אחי אומר שבעולם השבור יש עיר בדיוק באותה נקודה. לדבריו, לתושבים שם יש עניין לא בריא בשודדי ים," אמר ריצ'רד.

הקול שלו היה מרגיע מאוד משום־מה. "האח שגנב את הבלדה שלך?"

"למרבה הצער כן."

"מה הוא עושה?" היא שאלה רק כדי להמשיך את השיחה.

"הוא סוכן של המראה."

שרלוט הסתובבה אליו. "הוא מרגל?" המראה היתה סוכנות הביון והריגול של אדריאנגליה, כלי הנשק המרכזי של הממלכה במלחמה הקרה שלה עם דוכסות לואיזיאנה השכנה. סוכני המראה פעלו בצללים, ומעלליהם היו לאגדה.

ריצ'רד עיקם פרצוף. "הוא גונב כל דבר שלא ממוסמר למקום, גורם לאנשים לשתף פעולה עם המזימות המופרכות שלו, ויש לו כישרון קסם ייחודי שמאפשר לו לנצח כשהוא מהמר. היו רק שתי אפשרויות: המראה או תא כלא." היה משהו מזויף במורת הרוח שלו, כאילו הוא מעמיד פנים. "אתה גאה בו," אמרה שרלוט.

חיוך קל האיר את פניו של ריצ'רד. "מאוד." "אף פעם לא הייתי בעולם השבור," היא אמרה לו. "ניסיתי, אבל הקסם שלי חזק מדי." "גם אני לא," הוא אמר. "גם אני ניסיתי לחצות וכמעט נהרגתי. השוליים הם הגבול שלי. הייתי שמח לראות את העולם השבור." "גם אני."

המכשירים של העולם השבור היו מרתקים בעיניה. לחלק מהם – תנורי מיקרוגל לדוגמא – היו מקבילות בעולם המוזר, אבל אחרים – כמו ניילון נצמד וטלפונים ניידים – היו חדשים לה לגמרי. כשקיבלה את אחוזת דה־ניי היא עלתה לעליית הגג. היא היתה מלאה חפצים משונים מהמסעות של הבעלים הקודמים, ושרלוט אהבה לחטט באוצרות הזנוחים הללו. כל פריט היה תגלית קטנה, עטופה בהדי הרפתקה. מפגשי ההחלפות שהלכה אליהם בשוליים עוררו בה תחושות דומות. רק לעיתים נדירות קנתה משהו, אבל לפעמים התלוותה אל אחד מחיפושי האוצרות של אליאונור, וזאת היתה חוויה בפני עצמה. אליאונור היתה מוצאת איזה מכשיר מוזר מהעולם השבור ופניה היו מאירות.

יגון פילח את שרלוט. היא בהתה היישר קדימה אל העיר. היא תגרום להם להפסיק. הם יתחרטו על היום שכף רגלם דרכה באיסט לאפורט.

"יש לנו תוכנית?" היא שאלה.

"ספינת סוחרי העבדים עוגנת מחר בלילה," אמר ריצ'רד. "הם יצפו לצוות של לפחות עשרה אנשים שיוביל קבוצת עבדים, בדרך כלל שנים־עשר עד חמישה־עשר, מתבגרים וצעירים. אם הם לא יראו דבר כזה על החוף, יכול להיות שהספינה לא תעגון. חיוני שנעלה על הספינה הזאת."
"כי היא שטה לשוק העבדים?"

"כן. לסוחרי העבדים יש חבר נאמנים שמנהל אותם, כמו בית עסק. הקפטנים לא יודעים מי יושב בחבר הנאמנים."
"אתה נשמע מאוד בטוח בזה," היא אמרה.

"כשתולים מישוהו מעל מדורה, בדרך כלל מקבלים ממנו תשובות כנות," אמר ריצ'רד. "סוחרי העבדים לא יודעים מי הנאמנים, אבל הם כן יודעים שברגע שהעבדים עולים על הספינה, לוקחים אותם לאי. יש שישים ושבעה איים לאורך חופי אדריאנגליה. העבדים נמכרים בשוק, ויש מנהל חשבונות שמתעד את המכירות ומנהל אותן. הוא מדווח ישירות לחבר הנאמנים. הוא יודע מי הם ואיך הם נראים."
"אז מאיפה נשיג צוות של עבדים וסוחרי עבדים?" שאלה שרלוט.

"נתמקח עם ג'ייסון פאריס."

"מי זה?"

"מכל ראשי ארגוני הפשע בקלחת, הוא הכי אכזרי." החרדה שהרגישה מהרגע שקלינה נגלתה לעיניהם חזרה ובגדול. "אה," אמרה שרלוט והכריחה את עצמה להישמע קלילה. "איזה מזל. כבר חשבתי שנעשה משהו מסוכן."

ריצ'רד צעד על טיילת העץ שנמתחה לאורך תעלת סוחרי הכרישים שבקלחת. הוא היה מודע מאוד לשרלוט הצועדת לצידו ולכלב שהשתרך כמה מטרים מאחוריהם. מימין ניצבו בניינים בני שתי קומות שהתמשכו כחומה רציפה. הם נבנו מכל חומר אפשרי, מאבן ועד שאריות עץ, ולכל קומה היה סוכך דהוי וחסוט משלה שהגן על הטיילת מהגשם ומהשמש. השעה היתה שעת ערב מאוחרת, ונדמה שאינספור המנורות הצבעוניות שהשתלשלו משרשראות ומחבלים יצרו יותר צללים מכפי שנועדו להכריח.

מעבר לבניינים הללו היתמרו בניינים גבוהים יותר, והתעלה נראתה כמו נהר הזורם על קרקעית קניון עמוק מעשה ידי אדם. המים, שצבעם כמו תה בחלב, היו אטומים לחלוטין. רציפי העגינה הקטנים שהיו פזורים פה ושם לאורך התעלה סומנו בדגלים דמויי מפרש בצבעי כתום וירוק עזים, אשר התמשכו מהקומה העליונה ועד הקרקע.

באוויר עמדו ריחות מלח מריר, אצות ועשן, ותערובת הניחוחות המבלבלת ומעוררת הבחילה שהיתה ייחודית לקלחת: קטורת; בשר מבושל; אדי אלכוהול; העשן הייחודי של סומָה, סם נרקוטי לא חוקי; והצחנה התמידית של מעי דגים.

הם חלפו על פני מעגן רבוע קטן. גופה שפניה מופנות כלפי מטה צפה במים והתנגשה בתומכות העץ. שרלוט נעצרה לצידו לרגע והמשיכה ללכת.

סביר להניח שהיא מעולם לא היתה במקום כזה, אבל גם אם היתה הוא לא היה יודע. היה לו ברור שהיא לא שייכת לביוב האנושי האכזרי הזה. אם סריס, בת דודתו, היתה במקומה – היא היתה מניחה את היד על החרב שלה וצועדת כמו חיית טרף בשטח לא מוכר. רוז, אשתו של דקלן, היתה

מגיבה בחשדנות, בדריכות, בוודאי בזהירות. אבל שרלוט ריחפה. האופן שבו התנהלה – בביטחון ובחוסר עניין מסוים, כאילו היא מטיילת בגן ומאזינה לדבריה המעט משעממים של חברה – לא אפשר להטיל ספק בזכותה להיות כאן. היא הפכה את עצמה לשייכת, וכשראתה גופה נפוחה צפה במים היא רק עצרה לרגע כאילו זה פרח מוזר, והמשיכה ללכת.

ההכשרה שלה היתה מוטבעת בה עמוק כל כך שאפילו היציבה שלה היתה מושלמת. אין ספק שהיתה לשרלוט מורת דרך, בת לשושלת עתיקה, מישהי בעלת חוש טבעי לנימוסים והליכות. הוא זיהה את זה כי למרות היותו עכברוש שוליים עני, גם אותו הדריך אדם כזה. מורה הדרך שלו היה הרווד-רבא שלו, גולֶה מדוכסות לואיזיאנה, והוא היה משוכנע שאילו ורנאר היה בחיים, שרלוט היתה זוכה ממנו לשבחים. מי פגע בה כל כך, שהיא נטשה הכול ונמלטה לשוליים?

***

אם השחר, אדם מת צף במים.

קרח התגלגל במורד גבה של שרלוט, תערובת מבהילה של גועל, פחד וחרדה. מראה של גופה אחת אחרי שיצרה בעצמה גופות רבות כל כך לא היה אמור לערער אותה ככה, אבל איכשהו הגופה הנפוחה האחת הזאת, שהיתה מושלכת כמו אשפה וכולם התעלמו ממנה, כמעט גרמה לה להקיא. "ספר לי על ראש ארגון הפשע הזה," אמרה שרלוט, בתקווה להסחת דעת לפני שהקיבה שלה תתמרד ותתרוקן מעצמה על הטיילת.

"ג'ייסון פאריס נולד בעולם השבור, בעיירה קטנה בהרים," אמר ריצ'רד. "המשפחה שלו היתה ענייה, ואחרי התיכון הוא

התגייס לנחתים. זה אחד הענפים של לוחמה עילית בצבא של העולם השבור. הוא שרד מלחמה בארץ זרה והשתחרר אחרי שירות של ארבע שנים. הוא חזר הביתה ולא החזיק מעמד בשום עבודה. הוא עבד כפועל בכל מיני בתי עסק, ופוטר או התפטר מכולם די מהר.

"למה? השירות הצבאי לא לימד אותנו משמעת?"

"אה, היתה לו משמעת." ריצ'רד משך בכתפיו. "היתה לו גם תפיסה מאוד מוגדרת ביחס למי שראוי לנאמנות שלו ומי שלא. הוא ציית לסמלים ולקצינים בצבא כי הם עשו את מה שהוא עשה, והוא היה חכם מספיק כדי להבין שהם מנסים לדאוג לכך שיישאר בחיים. לתפיסתו הם הרוויחו את הזכות לחלק לו פקודות. המעסיקים שלו באזרחות לא היו ראויים לכבוד הזה. באופן לא מפתיע, הם לא התלהבו במיוחד מהגישה שלו. ג'ייסון היה מובטל לעיתים קרובות. הוא היה רגיל שיש לו כסף משלו, ופתאום היה תלוי בקרובי משפחה. זה הכעיס אותו. יום אחד הכעס שלו התפרץ במהלך תגרה בבר, והוא פצע מישהו באופן קשה. קרוב משפחה לקח אותו לשוליים כדי שלא יזרקו אותו לכלא. הוא בדיוק התחיל להשלים עם הקיום של הקסם, כשסוחריו עבדים פשטו על היישוב הזה בשוליים. ג'ייסון היה בריא וחזק, סחורה משובחת מבחינתם. הם הכניעו אותו וגילו שהוא שבוי בעייתי. הוא תקף אותם בכל הזדמנות אפשרית, ואפילו וושק לא הצליח לשבור אותו. ג'ייסון עבר בשוק ונמכר למכרה אבני חן. כעבור חודש, כשפשטתי על המכרה הזה, מצאתי אותו בבור באדמה. זאת היתה הפשיטה השנייה שלי, ואם הייתי יודע אז את מה שאני יודע היום, לא בטוח שהייתי מוציא אותו מהבור ההוא."

"הוא לא רצה לחזור הביתה?"

ריצ'רד עיקם את הפרצוף. "לא. הוא ביקש שאכוון אותו

אל העיר הקרובה ביותר. הורדתי אותו ליד קלינה. הוא התחיל לקרוא לעצמו ג'ייסון פאריס ואמר שהעיר הזאת תהיה האי שלו. מעין רמז למקום שבו זכה בהכשרה הצבאית הראשונית שלו. עברה שנה, והיום הוא הבעלים של כל מה שאת רואה כרגע. ראשי ארגוני הפשע הישנים שניהלו את הקלחת קבעו גבולות מסוימים. היו להם משפחות ועסקים והם לא רצו לסכן אותם. לפאריס לא היה מה להפסיד. הוא חיסל את כולם והשתלט על השטחים שלהם. הוא הורג את מי שהוא רוצה ומתי ואיך שהוא מרגיש צורך, בלי עכבות או חרטות."

"למה שמישהו יעבוד בשבילו?" במוקדם או במאוחר אדם כזה יבגוד באנשיו שלו.

ריצ'רד נענע את ראשו. "ג'ייסון לא פסיכופת. הוא אכזרי, אבל הוא הורג בצורה מושכלת ומתוך קו פעולה מוגדר. האנשים שלו מפחדים ממנו, אבל הם יודעים שכל עוד יצייתו לדרישות שלו, הם יהיו מוגנים ויזכו בהטבות. הוא מכבד כוח. הוא יכול להיות מקסים, אבל לא חשוב מה הוא יגיד או איך יקדם את פנינו, אל תבטחי בו או בסגנית שלו, מיקו. למעשה אל תבטחי באף אחד בבניין הזה. ג'ייסון הוא הכוח המניע והשרירים, אבל מיקו היא המוח שלו, והמוח הזה מגבש תוכניות שהרבה אנשים מתים בהן."

ריצ'רד עצר, ושרלוט עצרה לצידו. חומת הבניינים הרציפה היתה רעועה במיוחד במקום הזה, והסוכך, שהיה פעם בצבע חלודה עמוק, דהה בשמש והפך לכתום חיוור ועגום. חתיכות עץ שהשתחררו מוסמרו לקיר בכל הכיוונים.

"למה עצרנו?" מלמלה שרלוט.

"הזקיפים צופים בנו," אמר ריצ'רד. "אחד על הגג הוא מעבר לרחוב, אחד בסירה מימין, ויש אחד שנמצא ממש מעלינו

על המרפסת ומקשיב לכל מילה שלנו. הם ידווחו לג'ייסון, ואנחנו נחכה כאן לראות אם הוא יחליט לקבל אותנו. " היא רכנה קרוב יותר אליו. "ואם לא?" "אז אני אלך לדפוק," אמר ריצ'רד.

קיר הבית גלש הצידה. אישה מבוגרת יצאה ממנו, לכושה שמלה אדומה חסרת צורה וצעף אדום על שערה. היא נופפה להם ביד חומה ומקומטת ונעלמה באפלולית שבפנים. "אנחנו מוזמנים להיכנס." ריצ'רד חיך. "אכן."

"בואי אחריי, בבקשה."

הוא נכנס למסדרון הצר. הכלב נכנס אחריו. שרלוט עברה אחרונה בדלת, במאסף או איך שלא קוראים לזה בצבא. היא עלתה בעקבות הכלב בגרם מדרגות קצר, חשוך וצר, ומשם אל מסדרון, ואז עברה מבעד לפתח נוסף. מולם היה חדר רחב ידיים, מואר במנורות בסגנון המוכר של העולם המוזר. המנורות, שהיו מעוצבות כמו אגדים של פרחים זוהרים עדינים, גלשו במפלים מוויים בין החלונות הקבועים קרוב לתקרה הגבוהה. שטיח יקר נפרש לאורך רצפת העץ הממורקת עד אח עשויה אבן. במרכז החדר המתין שולחן תה, מוקף כורסאות מרופדות בעור בהיר.

על הכורסא הגדולה ביותר השתרע גבר. כתפיו הרחבות מתחו את בד חולצתו האפורה. החזה שלו היה רחב, וזרועותיו, שנחשפו מבעד לשרוולים הקצרים של הטוניקה שלו, היו משורגות שרירים. גובהו היה מטר שמונים לפחות, וגופו הענקי גימד את הכורסא. ראשו גולח בסדרה של פסים בעוביים שונים שהתמשכו במרווחים מדוקדקים מהמצח שלו ועד העורף; התוצאה היתה פסים-פסים של שיער מבריק וקרקפת חומה בהירה, חלקה ומגולחת.

הפנים שלו היו עשויות להיחשב נאות באמות המידה הגבריות ורבעות הלסת של מנהיגים, אלמלא הצלקת שכיסתה את רוב צידן השמאלי. כווייה, אבחנה שרלוט. לא ממגע ישיר – מקיטור, או מה שסביר יותר, מחום של הבזק קסם. קווים עמוקים יותר חצו את הצלקת בשתי וערב. ככל הנראה מסורג כלשהו שכיסה את מקור החום. אז זה ג'ייסון פאריס. היא ציפתה למישהו מבוגר יותר, אבל התברר שהוא באמצע שנות העשרים לחייו.

עיניו של האיש, שצבען היה ירוק עז על רקע עורו הכהה יותר, בחנו את ריצ'רד ועצרו עליה. עיניים נבונות. הוא הקרין כוח ואיום, וכשהיא השיבה לו מבט הגבות שלו התרוממו מילימטר. אולי הוא ציפה שהיא תתכווץ.

נערה דקת גזרה נעמדה לצידו. היא היתה רזה כשם שהוא היה שרירי, ונראתה צעירה מכדי להיות כאן – בת שבע-עשרה, אולי שמונה-עשרה. פניה היו חלקות, וכהות משלו בגוון אחד. שערה ירד על פניה בקווצות ישרות ונוקשות כתוצאה משימוש במוצר כלשהו לשיער. היא לבשה ג'ינס צמוד וסווטשירט אפור שהמילה "הרווארד" כתובה עליו באותיות אדומות. ללא ספק פריט מהעולם השבור.

"צייד", אמר ג'ייסון. היה לו קול עמוק ומהדהד, והוא דיבר בלי להיחפז. "לכבוד הוא לי. לכבוד גם לך, מיקו?"

מיקו שתקה.

"אתה רואה, לכבוד הוא לה." ג'ייסון פרש את זרועותיו הענקיות. בקול שלו היתה נימת לעג קלה. "אתה מסריח משתן ונראה עוד יותר גרוע."

המבט של ג'ייסון גלש אליה. עיניו הבהירות נפערו. "ריצ'רד, יש לך בחורה. ויש לכם כלב יחד. איפה רשימת המתנות? אני אקנה לכם טוסטר."

"זה הכלב שלה," אמר ריצ'רד.
מכסח-הזאבים חשף בפני ג'ייסון את שיניו הגדולות.
"אז במה אני יכול לעזור לצייד האדיר?"
ריצ'רד הכניס יד לתיק.
מיקו רכנה קדימה בריכוז.
גבר חמוש ברובה קשת הופיע בפתח.
ריצ'רד שלף מהתיק את הצמה המחומצנת של וושק והשליך אותה אל ראש ארגון הפשע. פאריס חטף אותה מהאוויר ובחן את הקווצות הבלונדיניות. "מתי?"
"לפני עשר שעות בערך."
"נשאר מישהו מהצוות שלו?"
"לא."
פאריס העיף מבט באיש החמוש ברובה הקשת והשליך את הצמה באוויר. חץ חלף בשריקה ונעץ את הצמה בקיר הנגדי.
ראש ארגון הפשע הסתובב אל ריצ'רד. "כאלה מתנות יפות אתה מביא לי, צייד. מה אתה רוצה?"
"ספינת עבדים תעגון מצפון לעיר בשעה אחת-עשרה הלילה. הם מצפים לאסוף צוות של עבדים וסוחרי עבדים," אמר ריצ'רד.
פאריס רכן קדימה ועיניו היו פתאום עיני טורף. "הם ייקחו אותם לשוק."
"כן. יש רק בעיה אחת קטנה: סוחרי העבדים מתו, והם לא הצליחו לתפוס עבדים. מישהו עם צוות מתאים יוכל לתפוס את המקום שלהם."
ראש ארגון הפשע חייך. זה היה חיוך מצמרר. "אם רק היינו מכירים מישהו עם צוות כזה."
ריצ'רד משך בכתפיו. "כדאי להכיר מישהו כזה. הוא

ייעשה עשיר מאוד, אבל חשוב מזה, הוא יהיה האיש שבזז את השוק."

פאריס הרים גבה.

"האבטחה על האי נועדה לטפל בעבדים נמלטים ובלקוחות עצבניים. הם לא יצפו למתקפה של עשרים ומשהו לוחמים חמושים. זאת הזדמנות לקחת כסף מסוחר העבדים, רכוש מהנציגים של הקונים, ואפשרות לנקום."

"מסוכן", אמר פאריס. "אנחנו לא יודעים מה היקף השמירה במקום. הייתי חצי מת כשגררו אותי שם, אבל אני זוכר שומרים."

"מי שמעז מנצח", ציטט ריצ'רד.

המילה "מסוכן" היתה תיאור מאופק ביותר, הרהרה שרלוט. התוכנית שהגה ריצ'רד גרמה לפושע קשוח להתלבט, והוא אפילו לא הזכיר אותה בפניה. צייתנות ללא פשרות היא עניין אחד, אבל להימנע מניצול היכולות שלה הוא עניין אחר מאוד. היא תצטרך להעלות את הנושא בפרטיות.

"מה המחיר שלך?" שאל פאריס.

"כלום. אני רוצה את מנהל החשבונות, ואני רוצה אותו בחיים."

ראש ארגון הפשע שקל את ההצעה. שרלוט הרגישה שפאריס מהסס. הם צריכים להציע לו משהו שיטה את הכף לטובתם. מה הם כבר יכולים לתת לו? מה יעניין ראש ארגון פשע? כסף, כמובן, אבל גם אם היא תצליח להשיג גישה לחשבונות שלה, היא התקשתה להאמין שכסף לבדו יגרום לו לסכן את חייו ואת אנשיו.

מבטה השתהה על פניו. הצלקת בלטה על רקע עורו כמו אות קלון. הוא בוודאי מתקשה להסתכל במראה מדי בוקר.

"ממה הצלקת הזאת?" שאלה שרלוט.

פאריס פנה אליה. "מתנה מוושק. הצלחתי לצאת מבטן הספינה. התוכנית היתה לקפוץ למים, אבל היא נכשלה, אז וושק אמר לבחורים שלו להצמיד אותי ליחידת החימום של הספינה. ניסה ללמד אותי לקח." הוא חשף אליה שיניים. "אבל יש לי קשיי למידה."

"תרצה שאעלים אותה?" היא שאלה.

פאריס הרים גבות. "את יכולה לעשות את זה?"

"כן." מכל רקמות הגוף, את העור הכי קל לרפא.

פאריס הרהר ברעיון לרגע. "תודה, אבל אני חושב שאשאיר אותה. היא חלק ממני עכשיו."

מיקו רכנה אליו ולחשה לו משהו בהבעה דוחקת.

ג'ייסון קימט את מצחו. "כן, אבל תצטרכי לגרום לזה להיראות ישן."

מיקו לחשה שוב.

פאריס הרהר. "אם היא תרפא אותי ואני אקבל את כל הרווחים מהפשיטה על השוק, עשינו עסק."

"לפני שהיא תעשה משהו היא צריכה לנוח ולאכול," אמר ריצ'רד.

הם דיברו עליה כאילו היא בכלל לא בחדר.

פאריס בהה בו. "נראה לך שאני מנהל פה בית מלון?"

"שמונה שעות מנוחה בלי הפרעות מאחורי דלת סגורה, בגדים להחלפה, מזון ומים נקיים למקלחת," אמר ריצ'רד.

"אלה התנאים שלנו."

פאריס נאנח. "בסדר. אבל אם הפנים שלי לא יהיו מסודרות עד שתים-עשרה בצהריים, אתם תנוחו באדמה להרבה יותר משמונה שעות."

שרלוט עלתה במדרגות בעקבות ריצ'רד ואישה חמושה בחרב. הם נכנסו למסדרון צר נוסף, והאישה עצרה מול דלת ופתחה אותה. ריצ'רד נכנס ראשון אל סוויטה קטנה, ושרלוט והכלב אחריו. זה היה חדר נקי מאוד, בעיצוב שהזכיר בית מלון איכותי: קירות מחופים בעץ בהיר, כמעט זהוב, וחלונות גדולים ממוסגרים בוילונות ירוקים. מיטה גדולה תפסה את מרבית המקום, והמצעים והשמיכות בגוון צהוב בהיר נראו מזמינים. על המיטה נחו שתי ערימות בגדים. מימין היתה דלת נוספת שנפתחה אל חדר אמבטיה קטן.

מיטה אחת בחדר אחד. ג'ייסון הניח שהם זוג.

הכלב צנח על השטיח ורחרח את הרצפה. ריצ'רד סגר את הדלת, נעל אותה והוריד למקומה קורת עץ כבדה, שסגרה את הדלת כאילו הובילה לטירה עתיקה.

העור שלו היה חיזור. טינופת הכתימה את פניו. צחנה מחרידה עלתה מבגדיו. הוא ודאי סוחט את טיפות האנרגיה האחרונות מגופו המותש כדי להישאר על הרגליים.

"לא אכפת לי לחכות לחדר האמבטיה," היא אמרה.

הוא קד קלות בראשו. "גם לי לא."

היא שילבה זרועות.

"הסכמת לציית לפקודות שלי," הוא אמר.

"לסדר הרחצה שלנו אין שום קשר למשימה."

"שרלוט," הוא אמר בקול עייף. "אני לא אתקלח לפנייך."

היה מפתיע לשמוע את שמה יוצא מפיו. משהו באופן שאמר אותו עורר את אותו רפרוף נשי שהרגישה כשקרא לה יפהפייה. זאת היתה תחושה משונה; תערוכת של חרדה, הפתעה והנאה, ספוגה בהתרגשות. אבל דבר מזה לא היה הגיוני. היא היתה מגואלת בדם ומטונפת. ואם זה לא מספיק, לא מזמן הוא ראה אותה הורגת אנשים, ואז מחטטת בכיסים

שלהם. רומנטיקה היתה הדבר האחרון שאמור להעסיק אותו עכשיו, וגם אותה.

"ריצ'רד", היא אמרה בקול תקיף. "יש לך ריח נורא. בבקשה רחם על האף שלי."

"מגיע לך להיכנס ראשונה לחדר האמבטיה. זאת היתה הברקה להציע לו לרפא את הפנים שלו."

"תודה רבה, אבל אין לי שום בעיה לחכות."

ריצ'רד בהה בה. זאת היתה דרך ללא מוצא.

"אם כבר זכיתי בתשומת ליבך", אמרה שרלוט, "אשמח אם בעתיד – כשיש לך תוכנית שגורמת לפושעים קשוחים להסס – תתאר לי אותה מראש לפחות בקווים כלליים. אני לא מנוסה כמוך במשא ומתן עם עולם הפשע, אבל אני אישה נבונה למדי ומגיבה לא טוב להפתעות. אני מבינה שאתה רגיל לעבוד לבדך, אבל אני מבטיחה לך שאני יכולה להיות נכס גם בשלב התכנון, ואוכל לעזור יותר אם אדע לאן אתה חותר. תשתמש בי בשביל... איך אומרים את זה בעולם השבור? סיעור ראשים?"

"סיעור מוחות", הוא אמר ביובש.

"בדיוק."

על הפנים של ריצ'רד היתה הבעה מוזרה. שני חלקים רוגז, חלק אחד הלם, ושלושה חלקים נימוס שהיה מוטבע בו עמוק כל כך עד שבלם את הרגשות האחרים. "עוד משהו, הגבירה?"

"כן. אשמח מאוד אם בשיחה ששנינו נוכחים בה, תוכל להכיר מדי פעם בנוכחותי ולאפשר לי לדבר בשם עצמי במקום להתייחס אליי בגוף שלישי."

ריצ'רד חשק שיניים. היא חיכתה בסבלנות לראות אם יתפוצץ.

"בפעם הבאה שיהיה צורך לדבר עם פסיכופת אלים, אשתדל לזכור את זה," הוא אמר.

בפעם הבאה שלא תזכור אני לא אעמוד בצד בשקט.
 "תודה על שיתוף הפעולה."
 "על לא דבר."

הוא קד בראשו, והצליח להחדיר אל התנועה רוגז בכמות שהיתה מאפשרת לספינה קטנה לחצות את האוקיינוס. אין בעיה. היא קדה. היא כמעט נפלה ממאמץ כיפוף הרגליים. הם הזדקפו.

"עדיין נשארה שאלת חדר האמבטיה," היא אמרה.
 הוא הכניס יד לכיס ושלף דובלון כסף. "עץ או פלי."
 "עץ." היא לקחה את המטבע מכף ידו. "ואני אטיל אותו."

"את לא בוטחת בי."
 "אמרת לי לא לבטוח באף אחד. וחוץ מזה, לי אין אח שהקסם שלו זוכה בכל התערבות."
 היא הטילה את המטבע והנחיתה אותו על גב כף היד.
 "פלי." ריצ'רד חייך. "ניצחתי. חדר האמבטיה כולו שלך, הגבירה."

יהיה לא הגיוני להאשים אותו ברמאות, ויותר מזה, מטופש. שרלוט לקחה את ערימת הבגדים שלה ונכנסה לחדר האמבטיה. הכלב הלך בעקבותיה.
 "לא," היא אמרה בתקיפות וסגרה את הדלת. קול יללה מאוכזב ענה לה.

בפנים חיכתה לה מקלחת בסגנון אדריאנגלי: טוש רחב ממוקם היישר מעל הראש. שרלוט סובבה את הידית ומים חמים קלחו מטה במפל מבורך. היא התפשטה ונכנסה מתחת לזרם.

המים ניתזו עליה בשטף מטהר. רגליה התקפלו מעט. כל שריריה כאבו, והמקלחת לא סילקה ממנה את תחושת הנמנום המתגברת. היא הרגישה כאילו מישהו אחר שולט בגוף שלה. אם לא תמהר היא תקרוס לפני שתגיע למיטה. היא שטפה מעליה את כל הלכלוך, עטפה את השיער במגבת, התייבשה במגבת הגדולה יותר ולקחה את פריט הלבוש הראשון מערימת הבגדים.

***

ריצ'רד שמע מילה מעומעמת מתוך חדר האמבטיה. גופו הלך ואיבד אחיזה מרוב עייפות, ודלת חדר האמבטיה היתה עבה יחסית, אבל הוא היה משוכנע לחלוטין ששרלוט דה-ניי קיללה הרגע מישהו.

בהתחשב בדברים האחרונים שאמרה, הוא לא היה אמור להיות מופתע. השותפות שלהם היתה בת פחות מיום והוא כבר קיבל שטיפה. אשמתך המחורבנת, הוא בירך את עצמו. אתה החלטת לקחת אותה איתך.

הכלב קם ממקומו ליד דלת חדר האמבטיה, ניגש אליו בצעדים קלילים והשתטח לידו בחן של שק תפוחי אדמה. כפות גדולות ומדובבלות התרוממו באוויר וחזה כלבי הופנה לעברו.

"רציני?"

הכלב הסתכל עליו. אין בעיה. ריצ'רד הושיט יד וליטף את הפרווה. הוא לא יכול להסריח יותר משהוא כבר מסריח. כלבים מכסחי-זאבים לא מאומנים להרוג בני אדם, רק למצוא אותם ולדאוג שלא יזוזו. סוחרי העבדים לא מעוניינים לפגום שלא לצורך בסחורה. מלבד הגודל שלהם והשיניים, מכסחי-

הזאבים הם בסך הכול כלבים, ונראה שהדביל המדובלל הזה צמא לחיבה.

ריצ'רד גירד את הבטן של הכלב. הוא לא ידע למה לא עלה על דעתו לומר לה מה הוא מתכנן. פשוט עניין של הרגל. הוא פעל לבדו יותר מדי זמן. אבל לחטוף על הראש בגלל זה, כאילו הוא ילד שהתנהג לא יפה, לא היה כלול בתוכניות שלו. היא תצטרך להתגבר על זה. הוא גם לא יציית לפקודות שלה. למעשה, הוא יעלה את הנושא ברגע שהיא תצא מחדר האמבטיה, כדי למנוע חוסר הבנות בעתיד. הדלת נפתחה לאט.

"נראה שלמארח שלנו יש חוש הומור," אמרה שרלוט ויצאה.

השיער שלה גלש על גבה בגלל רטוב מסורק. היא לבשה חלוק מבד נשפך בגוון ורוד בהיר, שהגיע עד כעשרה סנטימטרים מעל הברכיים שלה. החלוק היה שקוף באופן מוחלט ומושחת. הוא ראה כל קימור של גופה, מהצוואר האלגנטי וגבעות שדיה, שקפלי הבד בקושי הסתירו, ועד העיקול הגמיש של מותניה והתרחבות האגן...

הוא לטש בה מבט. כל שנותיו כגבר בוגר התפוגגו, נמחקו כאילו לא התקיימו מעולם, והוא היה שוב נער נבוך ואילם. הוא בהה בה בפה פעור, ולא היה מסוגל להסיט את העיניים, לא היה מסוגל להשמיע קול, לא היה מסוגל לעשות דבר מלבד ללטוש מבט.

הוא רצה אותה. היא היתה חלום רטוב.

זה לא אמיתי, הוא החליט. הוא עדיין בכלוב, או שוכב גוסס לצד הדרך, ומוחו הקודח מציג בפניו אשליה יפהפייה כדי לקנטר אותו פעם אחת אחרונה לפני שיעבור לעולם הבא.

סומק ורדרד חיוור עלה בלחייה של שרלוט.

תפסיק להסתכל, אידיוט.

ריצ'רד סגר את פיו והכריח את עצמו להסתובב אל המיטה ולקחת את ערימת הבגדים שלו. "נראה שאת צודקת. לג'ייסון באמת יש חוש הומור. בואי נקווה שאני לא אצא משם באזור חלציים מעור.".

בדרכו לחדר האמבטיה הוא הכריח את עצמו להסתכל לכל מקום, רק לא על שרלוט, שחצתה את החדר ונכנסה מתחת לשמיכות.

במקלחת הוא השעין שתי זרועות על הקיר והניח למים להינתז על עורפו וגבו ולעסות את שריריו העייפים. ריצ'רד עצם את עיניו וראה במחשבתו את שרלוט. צא מזה. אתה הגבר שהיא חילצה מהכלוב, מכוסה טינופת, שתן ודם. היא ריחמה עליו וריפאה אותו. לא היה לה מושג שכבר שנים אף אישה לא נהגה בו בטוב לב כזה. עבורה זה היה מעשה צדקה שגרת.

היא אישה יפהפייה ומעודנת. רק גבר מת לא היה מגיב אליה. הוא היה קרוב מאוד למוות, ועכשיו הגוף שלו חוגג את העובדה ששרד. לנסות לממש את זה לא בא בחשבון. היא בוטחת בו, והוא לא יפר את האמון הזה. גם אם שרלוט תפתח את הדלת הזאת, והיא לא תפתח, היא עברה אסון רגשי. רק חלאה ינצל את זה, והוא לא מוכן להיות הטעות שהיא תתחרט עליה בבוקר.

ריצ'רד כיבה את המחשבות, הקציף את הספוג והתקרצף עד שלא הבחין עוד בשום ריחות מלבד הניחוח הנקי והמתובל של הסבון. המקלחת דרשה ממנו מאמץ שכמעט לא עמד בו. הוא עמד תחת המים ולרגע שקל פשוט להתיישב על הרצפה ולא לקום. אבל הוא היה בטוח למדי שהיא תיכנס לבדוק מה

קרה לו, ובאמת יהיה אסון אם היא תמצא אותו שרוע עירום על רצפת המקלחת.

ג'ייסון השאיר את הבגד הזה בכוונה. האיש היה חכם וחד הבחנה. הוא קרא את שפת הגוף שלהם, הסיק שהם פועלים יחד אבל שאין ביניהם קשר אינטימי, וניצל את ההזדמנות הזאת כדי לקנטר אותו. אם ריצ'רד היה עורך השוואות, ג'ייסון פאריס היה מקבל כאן נקודה, אבל לא היה לו עניין בקרבות משניים.

התברר שהוא עצמו קיבל לכוש שגרתי בסגנון השוליים: תחתונים אפורים כהים פשוטים, טוניקה ומכנסי כותנה חומים. זה יספיק עד שיוכל להשיג בגדים חדשים. הוא יצא מחדר האמבטיה. שרלוט שכבה על הצד מתחת לסדין. עיניה היו עצומות למחצה, והוא לא ידע אם היא ישנה או צופה בו מבעד לוויילון ריסיה הרכים.

חרבו של ריצ'רד היתה במקום שבו השאיר אותה ליד הכניסה לחדר, והוא לקח אותה ושקע אל הרצפה בגבו אל הדלת. הוא שילב רגליים והשעין את הלהב על כתפו. דורות של אבותיו ישנו ככה, וכמה מהם התעוררו כשהלהב שלהם נעוץ בתוקף. אם ג'ייסון יאבד את שפיותו לרגע ויחליט להפריע למנוחה שלהם, הוא יצטרף אליהם.

"ריצ'רד, אמרה שרלוט.

"כן?"

"אתה מודאג שאולי לא נעבור את הלילה?"

"לא היה טעם לשקר. "אני מעדיף להיזהר."

"אתה רוצה שמיכה וכרית?"

הוא היה רוצה להצטרף אליה במיטה. ומה היית עושה שם? אתה בקושי רואה מרוב עייפות. "תודה, לא. אני רגיל לישון ככה. זה מרגיע אותי."

היא זעה במיטה. "תודה רבה."

"על מה?"

"על זה שאתה שומר על הדלת, ועל זה שלקחת אותי

איתך."

הוא רצה לשאול אותה שאלות רבות. הוא רצה לדעת מאיפה היא, למה היא ברחה לשוליים ואיך בעלה לשעבר פגע בה, אבל העייפות חנקה אותו. ריצ'רד עצם עיניים ונכנע לשינה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן